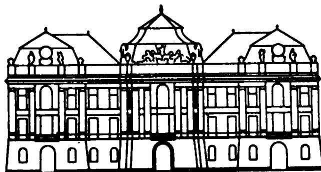

A. M. D. G.

GRAMMATICA LATINO-TAMULICA.

Ubi de

Vulgari Tamulicæ Linguæ Idiomate

கொடுந்தமிழ்

dicto,

ad Usum

MISSIONARIORUM Soc. IESU.

AUCTORE

P. CONSTANTIO IOSEPHO BESCHIO,

Ejusdem Societ. in Regno Madurensi MISSIONARIO.

A. D. MDCCXXVIII.

TRANGAMBARIAE,

Typis Missionis Danicæ, CIↃ IↃ CCXXXIIX.

VIdimus ac attente legimus Grammaticam Latino-Tamulicam, compositam per R. P. CONSTANTIUM JOSEPHUM BESCHI, Societatis JESU Missionarium Madurensem, et cum illam judicaverimus dignam, ut typis mandetur, motu proprio illam transmisimus Trangambariam, ut ibi in publicum beneficium data hac nostra approbatione imprimatur.

Datum Mailapuræ, 2 Novembris, anni 1737.

JOSEPHUS EPISCOPUS MAILAPURENSIS.

RELIGIOSIS LINGUÆ TAMULICÆ CANDIDATIS

CONSTANTIUS JOSEPH BESCHIUS
salutem in Domino plurimam.

SÆpè audivi vulgarem Linguæ Tamulicæ Grammaticam criminantes: quasi plura desiderentur, et aliqua errore non careant. Attamen vel quasi suis viribus non crederent, vel novitatis injuriam timerent omnes, sive etiam potioribus intenti levem hunc dedignarentur laborem: nemo adhuc manum operi admovere voluit. Et sanè tanta est novitatis injuria, ut cuicumque licitum videatur, ingenium sicut vinum probantes, reprehendere, quidquid novum est; vel hoc ipso nomine, quòd nondùm exprobrantium maledictis induratum opus consenuerit. Ego tamen notam hanc facilè despiciam; dummodò brevem hanc lucubrationem meam, Antiquorum laboris reprehensionem nemo audeat criminari. Nec sanè præsumens me plùs scire, quàm cæteros, novam hanc Tamulicæ Linguæ Grammaticam scribendam cogitavi. Sed Vir quidam, et mihi antiquâ consuetudine conjunctus, et omnibus singulari merito conspicuus, adeò hoc opus petendo institit, ut et amori, et venerationi inserviens, non crediderim jam posse negari, quod à tanto Viro tanta desiderii contentione petebatur. Præcipuè cùm hujus notæ hominum desideria, etsi precum imaginem ore præ se ferant, reipsâ præcepta sint, quæ præterire ingenuo animo non licet.

Duplex in hâc regione Tamulicæ Linguæ idioma est: sublimem dixerim unam, communem alteram. Aliqui non satis apposité Poëticam vocant, quæ à communi recedit. Attamen, cùm eâ linguâ Tamulenses non tam in his,

 quæ

quæ metro ligantur, quàm in cæteris omnibus, quæ ab antiquis hujus linguæ peritis solutâ quoque oratione conscripta sunt, usos esse videamus, quod præcipuè in commentariis poëtarum patet: ea satiùs quàm poëtica lingua, elegantior vel sublimis vocabitur. Tamulenses verò hanc செந்தமிழ், *et vulgarem* கொடுந்தமிழ் *nominant: ac si illud elegans Tamulicum idioma dicerent, hoc asperum. De sublimi linguæ dialecto inposterum, Deo favente, Grammaticam daturus et Lexicon: hîc de aspero, sive vulgari Tamulicæ Linguæ idiomate tantùm loquar.*

Cùm autem, Religiosi hujus linguæ Candidati, vos non pueros, sed sublimiorum facultatum Magistros instruere debeam; ut vel in hâc ipsâ disciplinâ ex discipulis Magistri evadentes, expletâ hujus Grammaticæ lectione, alios edocere valeatis: addam singulis loquendi modis radicem, ex quâ pullulare solent; unde et puriorem ebibere à fonte limpham, et similia vel ipsi eruere possitis. Et sanè ea, de quibus rationem reddere non possumus, et si usu adipiscamur, scire nos gloriari nequàquam possumus; quin et psittacus se plura scire falsô glorietur.

Dicam nonnulla, quæ ab antiquâ Grammaticâ variare, alia, quæ ei contra ire videbuntur: non tamen judicaturus cæteros, ab omnibus ipse judicandus. Sed, cùm nonnihil elegantiori linguæ studuerim, à quâ sicuti à fonte emanare scimus vulgarem: multa cognovi, quæ temporis intervallo in communi idiomate vitiata sunt; et ab Indigenis quoque, qui omninò rudes non sint, meritô reprehenduntur.

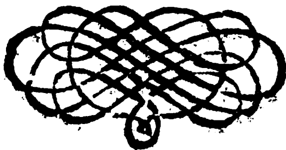
Quinque autem Capitibus dividetur hæc Grammatica. Primum Litteras tamulicas et Orthographiæ regulas dabit. Secundum Nomina et Pronomina exponet. Tertium aget de Verbis. Quartum Syntaxis regulas aliquas tradet. Ultimum numeros et quædam alia Tyronibus magis necessaria referet. Plura tamen omittam, quæ adeò necessaria non judicavi: ne quasi congestâ mole im-

portunam

portunam eruditionem ventilare gestiens, vel immani spectro de novô accedentes à proposito deterrere, vel iniquo pondere teneros adhuc humeros gravare videar. Si quis plura desideret, elegantioris Idiomatis Grammaticam, quam brevi dabimus, consulere non dedignetur. Præterea ex regulis ipsis, quas hîc tradam, plures sub initio Tyronibus proponendæ non sunt; quas ego ordinem sequutus, suo loco quidem exposui: erit tamen prudentiæ Docentium, singulis modum et tempus, quo eas perlegere expediat, decernere.

Nec pluribus detinebo vos, Religiosissimi Patres, qui pro Christo legatione fungentes, futuri jam gentium Prædicatores, ejusdem consilio ad simplicitatem puerorum conversi, mirabili zelo, alibi alios subliniora edocere sueti, ab aliis hîc barbara verecundè ediscere non dedignati, balbutire incipitis. Apostolico huic vestro desiderio famulatum præstare gestit, qualecumque sit, leve hoc opus nostrum. Si quid adjumenti hinc accepisse vos arbitramini, rogate communem Dominum Messis, ut et ego exemplum vestrum sequutus, in ejus vineâ non inerti socordiâ sedeam. Valete.

E Missione Madurensi, 4. Kal. Jan. 1728.

GRAMMATICA TAMULICA.

CAPUT PRIMUM

DE LITTERIS TAMULICIS.

§. I.

DE NUMERO ET FORMA LITTERARUM.

1 Riginta Litteras Tamulenſes numerant, quas எழுத்து nominant; ex his vocales duodecim, conſonantes octodecim. Illas உயிர், *uir*, has மெய், *mey*, vocant; ac ſi dicerent, *animam* et *corpus*: nec omninò ineptè; conſonans enim ſine vocali corpus eſt ſine animâ: hinc conſonantem, cui nulla uniatur vocalis, vocant etiam செத்தெழுத்து, id eſt, *littera mortua*. Ex duodecim vocalibus quinque breves ſunt, et குற்றெழுத்து dicuntur: அ, *a*. இ, *i*. உ, *u*. எ, *e*. ஒ, *o*. Quinque ſunt longæ et நெட்டெழுத்து nominantur: ஆ, *â*. ஈ, *î*. ஊ, *û*. ஏ, *ê*. ஓ, *ô*. Aliæ duæ, quas inter longas Tamulenſes numerant, reverâ diphthongi ſunt; ſcilicet ஐ, *ai*, et ஔ, *au*. Has autem duodecim vocales tamulico ordine referam: அ, ஆ. இ, ஈ. உ, ஊ. எ, ஏ. ஐ. ஒ, ஓ. ஔ.

2 Conſonantes decem et octo tamulico quoque ordine diſpoſitæ ſunt hæ: க. ங. ச. ஞ. ட. ண. த. ந. ப. ம. ய. ர. ல. வ. ழ. ள. ற. ன. Vim cujuſcumque litteræ inferius referam. Ex his litteris formant

mant alias, quæ veriùs syllabæ, quam litteræ vocari possunt; cùm sint figuræ, quibus vocales copulantur consonanti. Non enim Tamulenses optimo Europæorum more postponunt consonanti vocalem, ut syllabas forment, sed ex consonanti et vocali tertiam effingunt figuram. Et cúm ipsi vocalem animam et consonantem corpus dixerint, appositè has syllabas உயிர் மெய் vocant, ac si dicerent *Corpus animatum*; supra dictis autem vocalium figuris initio dictionis tantummodò utuntur. Cum verò cuilibet consonanti, si ங excipias, conjungi possint duodecim vocales, ex quâlibet consonanti fiunt duodecim figuræ, quas hîc referam.

Et 1) ad exprimendum *a* breve, nihil addunt consonanti, ac eadem figura, v. g. க exprimit et simplicem consonantem *c* et syllabam *ca*; et sic de cæteris: quod sanè laudari non potest, et tyronibus non leve negotium faciet. 2) Ad exprimendum *â* longum addunt figuram ா. Sic கா, *câ*. தா, *tâ*. பா, *pâ &c.* Excipe ணா, னா, றா, quibus ad exprimendum *â* longum non addunt, ut cæteris, ா, sed mutant figuram hoc modo, ணா, னா, றா. Attamen cúm dicta figura ா sit etiam littera *ra*, æquivoco obvia est: sic தாம potest legi *tâm*, *ipse* honorificè; vel potest legi, *taram*, quod prò *vice* sumitur: propterea aliqui ad distinctionem, cùm hæc figura exprimit *â* longum, scribunt ா; quando verò sumenda est pro *ra*, more Grandonico complicant aliquantùm pedem ánteriorem et scribunt ர. In eorum autem Grammaticâ நன்னூல் dictâ, ad discernendum tum *â* longum á litterâ *ra*, tum simplicem consonantem à consonanti unitâ cum *a* brevi; docent superscribenda aliquot signa, quæ புள்ளி vocant: quando scilicet littera est simplex consonans, inscribendum dicunt hoc signum ˙: v. g. si scribas அற்றம், jam non potest legi *arradam*, ut fieret, si illud signum non esset, sed legitur *artam*, *significantia*. Prò secundâ autem æquivocatione, si hæc figura ா significet *â* longum, 3

longum, nihil inſcribitur; ſi verò exprimet ſyllabam brevem *ra*, ſuperſcribendum ſignum: v. g. தாம ſine ullo ſigno legas *tâm*, cum hoc ſigno தா̄ம legas *taram*. Adeoque hoc vocabulum பலா poteſt legi *palâ*, et tunc nullo notatur ſigno, et ſignificat quandam arborem: poteſt quoque legi *paler*, *plures*, et tunc notatur hoc modo, பலா̊. Sic மலா, ſi ſcribatur மலா̊, legitur *maler*, *flores*: ſi ſcribatur மலா̄ legitur *malera*, et eſt infinitivus à verbo மலருகிறது, *floreſcere*. Eodem modo cúm figura exprimens *e* breve et *ê* longum, *o* breve et *ô* longum, ſit eadem, ad diſtinctionem, longis nullo notatis ſigno, brevibus ſuperſcribendum docent illud ¯. Sic மெய் legitur *mêy* longum, cum ெ nullo notetur ſigno, et eſt *paſce*: at மெ̄ய் legitur *mey* breve, et eſt *veritas*. Sic பொய் ſine ſigno, legitur *pôy* longum, et eſt *eundo*: at பொ̄ய் legitur *poy* breve, et eſt *mendacium*. Attamen nullibi hæc ſigna, præterquàm paucis aliquot dictionibus, ex inertiâ fortaſſe amanuenſium ſuperſcribi vidi unquam, quod ſanè tyronibus præcipuè utile admodùm eſſet. Addo excogitaſſe me alium & faciliorem modum diſtinguendi *e* & *o* longa à brevibus: ſcilicet, cum utrique inſerviat littera ெ, *combu* dicta; ſi hæc ſimplici forma ſcribatur, erit *e* breve & *o* breve: ſi autem inflectetur in partem ſuperiorem, vt infrà dicam de *i* longo, ſic ே; *e* et *o* erunt longa. Sic மெய், *mey*, breve: at மேய், *mêy*, longum. Sic பொய், *poy*, breve, at போய், *pôy*, longum. Qui modus pluribus ſatis placuit, et ſequi non ſunt dedignati. 3) Loco *i* brevis addunt litteris omnibus hanc figuram ി. Sic கி, தி, பி, லி &c. Litteræ autem ட vel addunt idem ſignum, et ſcribunt டி, quod elegantius eſt, vel etiam ſcribunt டி. 4) *î* longum exprimunt inflectendo ſupradictum ſignum: ſic கீ, தீ, பீ, லீ &c. 5) *e* túm breve, túm longum exprimunt, anteponendo ſingulis litteris hanc figuram ெ, quam கொம்பு vocant:

vocant: கெ, மெ, நெ &c. 6) o túm breve, túm longum exprimunt, anteponendo figuræ, quâ utuntur pro â longo, idem ெ, et scribunt கொ, லொ, ஞொ, ஹொ &c. 7) Pro diphthongo *au* anteponunt cuilibet literæ ெ, et postponunt ள: sic கௌ, *cau*, தௌ, *tau* &c. Sed poterat legi quoque *kêl*, *audi*, et *têl*, *scorpio*; quare vix est in usu hic modus scribendi: sed loco diphthongi scribunt *a* breve, et addunt *v* consonantem. Sic nomen *cauvei* ferè nunquam scribunt கௌவை, sed கவ்வை. 8) Ad exprimendum diphthongum *ai*, anteponunt singulis litteris figuram ை, quam சுழி vocant. Sic கை, *cai*, *manus*, தை, *tai*, *Januarius* mensis, மை, *mai*, *atramentum* &c. Excipe ண, ன, ல, ள, quibus in principio litteræ uniunt figuram particularem, et scribunt ணை, னை, லை, ளை. 9) Ad exprimendum *u* tùm breve, túm longum, variant satis; omnes autem hujus figuræ ad tres reduci possunt: (1) Ex க fit கு, *cu*, கூ, *cû*: ex ட, டு, டூ: ex ம, மு, மூ: ex ழ, ழு, ழூ: ex ள, ளு, ளூ: ex ர, ரு, ரூ: (2) Ex ச, சு, சூ: ex ப, பு, பூ: ex ய, யு, யூ: ex வ, வு, வூ. (3) ex ஞ, ஞு, ஞூ: ex ண, ணு, ணூ: ex த, து, தூ: ex ந, நு, நூ: ex ல, லு, லூ: ex ற, று, றூ: ex ன, னு, னூ. Ut autem, quæ disjuncta separatim proposui, in unum coacta oculis subjiciam: referam hîc ordine tamulico characterum omnium figuras, quarum vim inferius explicabo.

அ, ஆ, இ, ஈ, உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ, ஒ, ஓ, ஔ.

க, கா, கி, கீ, கு, கூ, கெ, கே, கை, கொ, கோ, கௌ.

ங: hæc vix unquam copulatur vocali.

ச, சா, சி, சீ, சு, சூ, செ, சே, சை, சொ, சோ, சௌ.

ஞ, ஞா, ஞி, ஞீ, ஞு, ஞூ, ஞெ, ஞே, ஞை, ஞொ, ஞோ, ஞௌ.

ட, டா, டி, டீ, டு, டூ, டெ, டே,
டை, டொ, டோ, டௌ.
ண, ணா, ணி, ணீ, ணு, ணூ, ணெ,
ணே, ணை, ணொ, ணோ, ணௌ.
த, தா, தி, தீ, து, தூ, தெ, தே, தை,
தொ, தோ, தௌ.
ந, நா, நி, நீ, நு, நூ, நெ, நே, நை,
நொ, நோ, நௌ.
ப, பா, பி, பீ, பு, பூ, பெ, பே, பை,
பொ, போ, பௌ.
ம, மா, மி, மீ, மு, மூ, மெ, மே, மை,
மொ, மோ, மௌ.
ய, யா, யி, யீ, யு, யூ, யெ, யே, யை,
யொ, யோ, யௌ.
ர, ரா, ரி, ரீ, ரு, ரூ, ரெ, ரே, ரை, ரொ,
ரோ, ரௌ.
ல, லா, லி, லீ, லு, லூ, லெ, லே, லை,
லொ, லோ, லௌ.
வ, வா, வி, வீ, வு, வூ, வெ, வே, வை,
வொ, வோ, வௌ.
ழ, ழா, ழி, ழீ, ழு, ழூ, ழெ, ழே, ழை,
ழொ, ழோ, ழௌ.
ள, ளா, ளி, ளீ, ளு, ளூ, ளெ, ளே,
ளை, ளொ, ளோ, ளௌ.
ற, றா, றி, றீ, று, றூ, றெ, றே, றை,
றொ, றோ, றௌ.
ன, னா, னி, னீ, னு, னூ, னெ, னே,
னை, னொ, னோ, னௌ,

§. II.

De vi Litterarum.

Vim Litterarum cujuſcumque linguæ ſcriptâ præceptorum phalange ediſcere, longa et ardua via eſt: facilis autem et compendioſa, à docentis ore haurire auribus, et hauſta balbutiendo proferre. Si enim usquàm, hîc certè verum eſt illud: *errando diſcitur.* Attamen

Attamen, ut complemento operis nihil desideretur, aliquid de vi tamulicæ linguæ Litterarum attingam veriùs, quam explicem. க in principio dictionis æquivalet nostro *k*, in medio autem, si simplex, est *g*, si duplicatum, est *k*: sic காகம dicitur *câgam*, *cornix*, et காககை dicitur *câkei*, aliud cornicis nomen. ங multi satis laborant ad exprimendam et ediscendam vim hujus litteræ: et sanè oleum et operam perdunt. Hoc unum scire sufficiat, hanc litteram venire tantùm, saltèm in linguâ vulgari, ante litteram க, et habere sonum litteræ *n* ante *g*, vt in hâc voce latinâ, *Longum*, quæ, si scribenda esset characteribus tamulicis, scriberetur, லொஙகும. ச in principio dictionis, et in medio, si simplex, vim ferè habet litteræ *s*, sic சுசி dicitur, *susi*, *mollis*: si autem duplicatum invenies, pronuncianda est ut apud Lusitanos *cha*; sic அசசம dicitur *acham*, *metus*. ஞ eam vim habet, quam littera *nh* apud Lusitanos: *ñ* apud Hispanos; et *gn* apud Gallos et Italos: plerumque scribitur ante ச et tunc pronunciatur ut *n* et *g* in hâc voce, *angelus*; sic அஞசி னேன pronunciandum *anginên*, *timui* &c. ட, in principio dictionis, et quando in medio est duplicata, sonat ac *t*; quando verò in medio dictionis est, simplex æquivalet nostro *d*: sic துதிததான legitur *tuditân*, *laudavit*. ண vim habet litteræ *n*, usurpatur in principio dictionis et ante ட, quod tunc pronunciatur vt *d*: sic அணடம legitur *andam*, *finis*, *perfectio*. ப in principio dictionis et in medio, si duplex, vim habet litteræ *p*; in medio autem, si non duplicetur, idem est ac *b*: sic பகைபபான legitur *pagueipân*, et சபை, *sabei*. ம idem est ac *m*. ய est *y* consonans. ர est *r*. ல est *l*. வ, *v* consonans. ற, si simplex, æquivalet duobus *rr*: sic திறம legitur *tirram*, *vis*. Si autem duplex, æquivalet duobus *tt*: sic குறறம legitur *cuttam*, *culpa*. Si tandem sit post ன consonantem, pronunciatur ut *d* admodùm lenis: sic எனறு, நனறி &c.

ஹி &c. ன est *n*, quæ tamen per ſe nunquam venit, ut ந, in principio dictionis, ſed tantùm in medio vel in fine, ut சொன்னேன். Quatuor adhuc ſuperſunt litteræ, quæ in ſono ſatis à noſtris differunt, nec facilè ab exteris pronunciantur. Scilicet ட, hæc, quando ſimplex eſt, pronunciatur hoc modo: inverſâ omninò retrorſùm linguâ, adeó ut interiorem palati ſummitatem attingat, impellitur impetu, pronunciando inter *da* et *ra*. Si vero duplex டட inveniatur, eodem modo inflexâ et impetu vibratâ linguâ, *ta* pronunciatur. Si tandem ſimplex quidem ſit, ſed conſonans ante aliam conſonantem, ut in hoc vocabulo நடபு, eodem modo pronunciatur ut *t* conſonans. Dicunt apud Anglos eſſe litteram, quæ ſimili modo ac ſono pronuncietur. ண, hæc inflexâ eodem modo linguâ, pronuncietur ut *n*; unde benè convenit cum ட: nec ante hoc ſcribitur unquam alia *n* conſonans, præter hanc. ள eſt quoddam genus *l*, quod pronunciatur inflexâ aliquantulum linguâ uſque ad palati medietatem. ழ eſt quoque aliud *l*, quod craſſiori ſono, reflexâ omninó ad interiorem palati partem linguâ, pronunciatur. Nec plura dicam de vi Litterarum, cum earum ſonus, non ſcriptis, ſed voce acquirendus ſit.

Cum hæc pauca de pronunciatione ſcripſiſſem, petiit quidam, ut adderem aliquid de ſono, quo Tamulenſes longas à brevibus diſtinguunt: ſiquidem ſpecialis eſt, et arduus exteris. Si enim vocabulum ſit polyſyllabon in linguâ latinâ, præter penultimam, in vernaculis autem, ſi Gallicam excipias, præter etiam ultimam, longas a brevibus ſono non diſtinguimus, quas tamen benè ſemper in quolibet vocabulo Tamulenſes ſono diſtinguunt. Attamen de ſono quàm facile eſt loqui, tàm eſt difficile ſcribere. Poëta quidam picturam laudans, artem, quâ verba pingimus, et loquimur oculis, eam dicit, poëticè quidem magis, quám veré: ſiquidem pictura conceptum noſtrum exprimit quidem,

dem, non verba; nec picturam multùm differre dixerim à scripturâ, nisi quod et à nescientibus legitur, et uno intuitu exhauritur liber, ac quasi oculis devoratur. Cæterùm scripturam quoque mortuam linguam vocamus, cúm voces explicet sine sono. Scimus, quid scripserit Cicero, jure dubitant multi, quo sono, quæ scripsit, pronunciaverit. Quarè non per præcepta legentibus, sed per vocem audientibus sonus verborum tradendus est. Attamen, ut et desiderio eorum, quibus tamulicè loquentes audire non licet, indulgeam potiús, quàm satisfaciam, nonnulla breviter addam.

Tamulenses assignant *mensuram* temporis, quam மாத்திரை vocant, eâque cujuslibet litteræ sonum metiuntur, syllabæ autem longæ duplicem mensuram, unam brevi, et dimidiam dant consonanti. Secundúm hanc regulam pronunciant quamlibet syllabam, et bené exprimunt longas et breves in quolibet vocabulo, etiamsi 4 vel 5 vel 6 syllabis constet. Sic ipsis pronunciantibus hanc vocem sex syllabarum, பாத்திரத்தினோடே, *pâttirattinôdê:* (ablativus est à nomine பாத்திரம், *vas:*) benè intelligitur, primam, penultimam et ultimam syllabam esse longam; tertiam autem, licet ex duplici consonanti in versu æquivaleat longæ, naturâ tamen esse brevem. Et hæc vox benè discernitur ab aliâ, பத்திரத்தினோடே, *pattirattinôdê*, (ablativus est à nomine பத்திரம், *cautela:*) quamvis hæc vox hoc uno a prima differat, quod prima syllaba ultimi vocabuli sit naturâ brevis, licet à duplici consonanti fiat metro longa. Hoc arduum sané esse solet tyronibus; et tamen adeó in hâc linguâ necessarió animadvertendum est, ut hoc uno potissimùm neglecto, conceptum nostrum nunquam explicare valeamus, et cùm unum dicere conabimur, oppositum intelligant incolæ. Sic, si dicas கேட்டேன், et primam syllabam pronunciaveris longam, erit *petii* vel *audivi*; si eandem brevem pronunciave-

ciaveris, erit *perü*: et centum alia hoc modo.

7 Quarè 1) ubicumque litteram longam inveniamus, in ejus pronunciatione duplici mensurâ temporis insistendum est: feré ut apud Gallos pronunciatur hoc vocabulum *ètrange*; in quo vocabulo trisyllabo, licet penultima exprimatur, ut longa, adhuc benè cognoscimus, primam pronunciari longam, et differre ab hâc voce, *revanche*, in quâ prima pronunciatur brevis. Sic differunt inter se ஆனநதம, et அனநதம. 2) Quando littera est naturâ brevis, at duplices sequuntur consonantes, ea pronunciatur ferè ut apud Gallos hæc vox, *avancè*, in quâ secundum *a* ante duas consonantes exprimitur ut breve, et distinguitur ab hâc, *j'avance*, ubi illud *a* pronunciatur ut longum. Sic dicitur மறநதேன, ubi secundum *a*, cum sit breve, licet sequantur duæ consonantes, ut breve pronunciatur, et æquivalet dicto *avancé*. 3) Major difficultas est, quando vocabulum est dissyllabon: tunc si utraque syllaba sit longa, pronunciatur ut hæc vox à Gallis *âgé*: sic மாசே, மாதா &c. Si secunda tantùm sit longa, pronunciatur, ac si accentum haberet tantúm in fine, ut *pelê*: sic பலா, பிதா &c. Et hic, etiamsi intercedant duæ consonantes, ut ஒனறே, அனறே &c. pronunciatur ut Gallicè *tombè &c.* Si autem prima tantum sit longa, tunc pronunciatur ut Gallicè nomen *bâton*, et verbum *mêlons*: si autem utraque sit brevis, pronunciatur ut Gallicé nomen *melon*, et verbum *batons*. Addam de hoc ultimo exemplum quoque a linguâ latinâ ad usum eorum, qui gallicam non noverint. Hæc duo nomina dissyllaba, காதம, *câdam*, *leuca tamulica*, quæ tribus leucis gallicis constat, et கதம, *cadam*, *ira*, in hoc uno differunt, quod primum habet primam longam, secundum autem utramque brevem. Ex his காதம, quod habet primam longam pronunciatur, ut latinè hæc vox, *cadam*, à verbo *cado*: கதம verò ex duplici

brevi,

brevi, pronunciatur omninò eo sono, quo idem *cadam* latinè pronunciaretur, si in compositione à *decado* esset *decadam*. Si enim quis nonnihil animadverterit, videbit, quantùm differat sonus, quo illud *cadam* dicitur per se, à sono, quem habet in voce *decadam*: differentia eadem est inter காதம் et கதம் apud Tamulenses. Et hæc sufficiant, ne longiús tempus teram, quasi velim sensibus mutare objecta, et sonum oculos docere.

§. III.

DE VARIATIONE PRONUNCIATIONIS.

INvariatâ litteræ figurâ, aliquando variatur ejusdem sonus: pro quo sint hæ Regulæ. *Reg.* 1. *A* breve in fine vocabuli, quod sit polysyllabon, et in fine habeat post *a* unam ex his sex consonantibus ல, ழ, ள, ர, ன, ண, tunc τὸ *a* tenui adeò sono pronunciatur, ut videatur *e* lene. Sic பகல் non pronunciatur *pagal*, sed *paguel*, *dies*; eodem modo dicitur புகழ், *pugueł*, *laus*: அவள், *aveł*, *illa*: சுவர், *suver*, *partes*: அவன், *aven*, *ille*: அரண், *aren*, *arx* &c. Hinc licet ante க, த, ச, littera ம mutetur in *n*, cum hæc non sit ன, sed ங vel ந vel ஞ: tunc si *a* præcedat, non mutatur sono, et adhuc exprimitur apertè *a*, et apparet differentia v. g. inter hanc vocem பலன், *præmium*, et hanc பலம், *genus ponderis*; etiam quando ம finale mutatur in *n*. Dicitur enim பலங்கொடு, *palan codu*, பலந்தா, *palan dâ*, பலஞ்சிறிது, *palan sirridu*, et nunquam pronunciatur *palen*, uti semper pronunciatur hæc, பலன், cum in fine habeat ன. Adverte, quod etiamsi, declinando hæc nomina, addantur plures litteræ, unde jam dictio non terminetur per *a* et unam ex dictis sex consonantibus: tamen semper τὸ *a* pronunciatur ut *e* lene. Sic பகலுக்கு, பகலை &c. non dicitur *pagalucu* vel *pagalei*, sed *paguelucu*, 8

pauguelei

paguelei &c. Dixi autem ſub initio, ſi vocabulum ſit polyſyllabon. Si enim eſſet monoſyllabon, vt நல, கல, பல, கள, தன, கண &c. non dicitur *nel*, *quel* &c. ſed invariato ſono dicitur *nal*, *cal*, *pal*, *cal*, *tan*, *can* &c.

9 *Reg.* 2. Diphthongus *ai* in vocabulo polyſyllabo, in quâcumque ſyllabâ, quæ non ſit prima, pronunciatur ferè ut *ei*, ſono leni, ut ſuprà diximus de *a*; adeò ut etiam in verſu, licet ſit diphthongus, in eo caſu ſumatur ut brevis, et vocatur ஐகாரக்குறுக்கம், *abbreviatio litteræ ai.* Sic உடைமை non legitur *udaimai*, ſed *udeimei*, variato ſono illius ை, quod eſt in medio et in fine illius vocabuli. At in hâc voce கைம்மை, *viduam*, τὸ கை in principio non variat ſonum, ſed tantum in medio et in fine, et dicitur *caimmei*. Eodem modo, quando vocabulum eſt monoſyllabon, nunquam imminuit ſonum: unde கை, *manus*, மை, *atramentum*, தை, menſis *Januarius* &c. dicendum eſt *cai*, *mai*, *tai* &c.

10 *Reg.* 3. *I* breve ante ற plerumque adeò leniter pronunciatur, ut videatur non eſſe. Sic in terminatione verborum கிறது vel கிறது pronunciantur, ac ſi eſſent *cradu* vel *gradu*: ſic பிறகாசம், *pragáſam*, சிக்கிறம், *ſicram* &c. Et hoc adeò, vt etiam in verſu, cum opus ſit, τὸ i poſſit non numerari. Præterea *i* longum vel breve ante ழ pronunciatur plerumque ut *u*: ſic தமிழ், *tamul*, பிழவை, *pulavei*, பீழை, *pûlei* &c. Item *i* longum, ſi ſit ante ட, pronunciatur quaſi ut *u*: ſic வீடு, *wûdu*, பீடம், *pûdam* &c.

§ IV.

DE VARIATIONE FIGURÆ LITTERARUM.

11 TAmulenſes non ſolùm nullis virgulis orationem diſtinguunt, verùm neque vocem à voce ſeparant, ſed uſque ad finem cujuſcumque periodi omnia ita ſimùl

mul commixta scribunt, ut una tantum vox videatur, et non tam ordine annexis margaritis torques, quàm ignobili captivitate connexis annulis catena dicenda sit periodus Tamulica. Hinc nunquam Tamulenses utuntur figuris vocalium, quas ab initio retuli, nisi periodus incipiat per vocem, quæ in fronte vocalem habeat In medio veró orationis, 1) si post vocem, quæ desinat per consonantem, sequatur alia, quæ per vocalem incipiat, mutatâ finalis consonantis figurâ, illi connectunt figuram sequentis vocalis. Sic non scribunt இவன-இலஉரு, sed, ac si una vox esset, இவனிலஉரு; quod sanè tyronibus negotium faciet: nisi enim solutâ priùs hâc connexione singula verba suâ libertate donata respiciat quis, nec ipse ea intelligere, nec in Lexico invenire unquam poterit. 2) ம consonans ante க fit ங, ante ச fit ஞ, et ante த fit ந. Sic ம in fine hujus dictionis செயம, *victoria*, mutatur hoc modo: செயங கொணடேன, செயஞ சொனனேன, செயநதநதேன, *victoriam duxi, dixi, dedi &c.* 3) ல consonans ante க, ச, த, ப sæpe sæpius mutatur in ற: et, si sequens sit த, hoc quoque mutatur in ற. Sic, ut omnia unâ oratione ostendam, loco scribendi, விடாமலசெயததவததினாலததபபாமலககதியிலபலனாகும, scribunt meliùs, விடாமறசெயததவததினாறறபபாமறகதியிறபலனாகும, *constanti poenitentiæ certum erit in cælo præmium.* Sic eodem modo ள consonans ante க, ச, த, ப, mutatur aliquando in ட: et, si sequatur த, hoc quoque mutatur in ட. Sic loco dicendi, நாளதேதாறும *singulis diebus*, dicunt நாடடோடறும, vel etiam uno ட ablato, elegantiús dicitur நாடோறும. Sic, இநநாடபயிர *hujus temporis segetes*, பலநாடசெயதி *historia antiqua*,

திரு

திருநாட்கடன் *obligatio diei festi* &c.
4) Si post consonantes finales ண், ன், sequatur vox, quæ incipiat per க, debet semper mutari post ண் in ட், et post ன் in ற். Sic, கண்திறந்தான், debet scribi, கண்டிறந்தான்: sic, பலன்தந்தான் scribendum பலன்றந்தான் &c. Attamen hâc regulâ, quæ inviolabilis est in linguâ sublimi, vix utimur in vulgari: cùm tamen aliquando utamur, volui eam tradere, ut tyrones agnoscant radicem aliquot nominum, quæ juxtà hanc regulam composita sunt. Sic ex மண் *terra*, et தலம் *locus*, fit மண்டலம் &c. Præterea, si vox, quæ desinit per ண் vel ன், habeat quidem figuram recti, sed significationem et vim obliqui, ut sæpe fit in hâc linguâ; ut அவன்கை loco dicendi அவனுடையகை: tùnc, si sequatur nomen incipiens per க, ச, த, ப, benè mutatur quoque ண் in ட், et ன் in ற், et sequens த in ட vel ற. Sic cùm, loco dicendi மண்ணாற்செய்தபாத்திரம், *vas factum ex cretâ*, benè dicatur மண்பாத்திரம்: tunc meliùs scribitur மட்பாத்திரம். Sic பொன்னாற்செய்தகம்பி, தகடு, சிலை, பாத்திரம், *ex auro factum filum, lamina, statua, vas*; elegantiùs dicitur பொற்கம்பி, பொற்றகடு, பொற்சிலை, பொற்பாத்திரம் &c.

12 Præter has, plures alias variandi regulas, quæ tyronibus iniqui ponderis essent, in sublimioris linguæ Grammaticâ fusiùs exponam. Hic satis sit ultimò advertere, quod littera ர, *r*, nunquam vel deperditur, vel mutatur: unde error est eorum, qui à verbo தீருகிறது v. g. formant præteritum தீந்தேன், cùm debeat esse தீர்ந்தேன் &c. Errant quoque, qui, quando post *r* sequuntur duo க, judicant idem esse scribere ர்க்க vel ற்க. Sic ex போர் *pugna*, fit போர்க்களம் *campus pugnæ*: plures

res

res autem scribunt பொட்கலம், quod ab errore excusari non potest, et aliud significat, et primum pronunciatur *pôrcalam*, secundum verò *pôtcalam*. Sic, loco scribendi மனுஷர்க்கு, *hominibus*, plures per errorem judicant posse scribi etiam மனுஷற்கு: attamen hic est dativus singularis à மனுஷன், ille autem pluralis à மனுஷர்; primum pronunciatur *manuxercu*, secundum *manuxetcu*; quæ omnia satis differunt. Prætereà eodem modo, quando littera ற sequitur consonatem ன், judicant aliqui posse promiscuè vel has duas litteras ன்ற, vel duplicem ண்ண scribi. Et Lexicon ipsum Tamulico-Lusitanum expressè hoc habet, docens v. g. கன்று posse scribi கண்ணு &c. Attamen quàm falsò hoc dictum sit, ex hoc ipso videri potest, quod கன்றுக்கு significat, *vitulo*, in dativo, et கண்ணுக்கு est, *oculo*. Sic, என்றைக்கு est dativus à voce என்று, *quando?* et எண்ணெய்க்கு est dativus à voce எண்ணெய் *oleum*. Sic, மன்றாடுகிறது est *rogare*; et மண்ணாடுகிறது est *terram tremere*: et sic sexcenta alia. Unde reverà promiscuè ன்ற vel ண்ண scribere aut pronunciare nullatenùs licet; et sanè nunquam vel semel à peritis hujus linguæ indigenis promiscuè vel scripta vidi vel pronunciata audivi: rudes autem, cæcorum more, sequi nos, nemo laudabit.

§. V.

DE AUGMENTO LITTERARUM.

TAmulenses in decursu orationis sæpe addunt litteras, quas scire non solùm ad perfectionem pro- 13
nunciationis et orthographiæ, sed ad intelligentiam quoque summoperè expedit. Si quis enim hanc regulam nesciens viderit scriptum v. g. இந்தவாசை, sciet τὸ இந்த esse articulum *hic*, *hæc*, *hoc*, வாசை autem neque sciet, neque quærendo inveniet: ex regulis

verò, quas hic trademus, additum hic *v* consonantem noverit, quâ litterâ ablatâ, leget ஆசை, et statim sciet esse *desiderium*. Quarè 1) ut omninò concursum vocalium effugiant, si post vocalem finalem dictionis unius sequatur alia vocalis, ut in exemplo nunc allato, இந்த-ஆசை: tunc si vocalis, quæ est in fine prioris vocabuli, sit *u* breve, eliditur, et loco illius *u* apponitur consonanti, quæ remanet, vocalis, per quam incipit sequens dictio. Sic, வந்து-இருக்கிறான், ablato *u*, et apposito *i*, quod erat *du*, fit *di*, et scribitur வந்திருக்கிறான். Excipe, quæ sunt dissyllaba, ex utrâque brevi, quibus duplex consonans non interponatur: hæc enim nunquam amittunt *u*, sed sequuntur regulam sequentem.

14 2) Si post alias vocales finales, quæ non sint *u* brevis, quando hæc eliditur juxta modò traditam regulam, sequatur alia vocalis: illæ non eliduntur, sed inter duas illas vocales finalem et initialem additur vel ய, vel வ, et cum his conjungitur vocalis, per quam incipit sequens dictio; pro quo hæc regula servanda est. Nullâ habitâ ratione vocalis, quæ sequitur, consideranda est, quæ præcessit, et, si hæc sit *a*, *â*, *u*, *û*, *o*, *ô*, *au*, additur semper வ. Sic, அல்ல-என்றான் *dixit, non*, scribitur அல்லவென்றான். Sic, அவ்வாறுவென்றால்: sic, பூவெடுத்தான் &c. Sic, cùm juxtà regulam superiùs traditam குரு, நடு, போது &c. non elidant *u*, scribendum, குருவிருக்கிறார், நடுவில்லை, போதுவோலை &c. addendo வ. Ex his இது, அது, pro libito vel retinent, vel perdunt *u*; si retinent, addendum வ. Sic, இதாங்காரம் vel இதுவாங்காரம் &c. Si autem vocalis præcedens sit *i*, *î*, *e*, *ê*, *ai*; tunc additur ய. Sic dicitur, தம்பியழை, நீயிங்கேயிரு, கையையோங்கு &c. Hæc regula adeó universalis est, ut errore damnandum sit, quidquid inverso hoc ordine

ne ſcriptum inveniamus: in quo et incolas, qui periti non ſint, ſæpe ſæpius errare videmus, ſcribendo plerumque ய, ubi வ addendum erat.

3) Si poſt conſonantem finalem ſequatur vocalis; 15
tunc, ſi vox præcedens ſit monoſyllaba brevis, duplicatur ultima conſonans: v. g. கண, எண, தண, மெய &c. Si ſequatur vox ஆசை, ſcribitur கணணாசை, எணணாசை, தணணாசை, மெயயாசை &c. Si verò monoſyllabon illud ſit longum, non duplicatur ultima: ſic போய, ſi ſit gerundium à verbo போறது, eſt longum, unde, non duplicato ய, ſcribendum போயிரு; at ſi ſit nomen, quod eſt *mendacium*, tunc, cùm ſit breve, debet duplicari ய, et ſcribi பொயயிருககும &c.

4) Si poſt vocalem finalem ſequatur conſonans, nul- 16
la fit mutatio, niſi ſequens conſonans ſit ex his quatuor க, ச, த, ப: hæ enim ſæpe ſæpiùs duplicantur. Attamen quando duplicari debeant, quando non, adeò difficile eſt explicare, ut omnia perfectè præceptis contineri non poſſint: plures tamen regulas, quas longo uſu et accuratâ meditatione didici, hic fusè tradam. Neque me levia ſectari et nugis tempus conſumere criminantes, has regulas deſpiciant aliqui: et quaſi ſuum labori ſtipendium ſit defuturum, in his legendis non adeó temporis jacturam metuant, quam fructus uberes abundè valent reſarcire; præcipuè cùm ex hoc ipſo multum ſanè mutetur orationis ſenſus. Sic v. g. ſi ſcribas கனனிதாய, eſt, *virginis mater*: ſi verò ſcribas கனனிததாய, eſt, *mater, quæ eſt virgo*; et ſimilia ſine fine. Hinc pluries verba omnino tamulica, phraſi tamulicâ et ſono quoque tamulico pronunciantibus nobis, conceptum tamen noſtrum adhuc non intelligent incolæ, ex hoc uno, quòd vel duplicamus, quæ ſimplices eſſe debent, vel è contra. Quarè licet, ut diximus, omnia regulis contineri

nequeant, aliqua tamen hîc referam, quæ et magis universalia sunt, et faciliora.

17 Et *Regula* 1. sit: quotiescumque præcedit vox, quæ duplicatâ ultimâ consonanti, in fine habeat *u*, semper sequentes க, ச, த, ப duplicantur. Sic கடுப்புக்கட்டிது, அச்சுச்சிறிது, புல்லுத்தனது, நெந்நுப்புப்பெரிது &c. Hæc regula est omninò universalis sine exceptione: nec scio, quomodò alter scripserit, has litteras non duplicari, si post nomina, quæ in fine consonantem duplicant cum *u*, sequatur non aliud nomen, sed verbum; et addit exemplum, கூற்றுபார்த்தான, பல்லுதெய்ச்சான. Attamen hoc omninò falsum est cum suis exemplis: siquidem etiam sequente verbo duplicandæ sunt illæ litteræ, et dicendum, கூற்றுப்பார்த்தான, பல்லுத்தெய்ச்சான. Sic, மட்டுக்கடந்தான, நெல்லுச்சுமந்தான, ஒக்கட்டுத்தீர்த்தான, கட்டுப்பிரித்தான, பல்லுக்கட்டித்தான, வில்லுத்தொட்டுத்தான: et sic de aliis omnibus. Hinc ex hâc regulâ post dativum, qui semper desinit per *u* cum duplici க, semper illæ litteræ duplicantur. Sic, அவனுக்குச்சொன்னான, எனக்குத்தந்தான &c. Sic ex hâc eâdem regulâ, si gerundium desinat in *u* cum eâdem consonanti duplicatâ, duplicat eas litteras; sic பெற்றுப்போறன, படித்துக்கொண்டான, அழைத்துத்தந்தான, பட்டுச்செற்றான &c. non autem, si gerundium in *u* non duplicaret consonantem in fine; sic dicitur, நின்றுசொன்னான, வந்துதந்தான, கொண்டுபோனான, &c. Hanc universalem regulam sequuntur etiam nomina, quæ reverà non duplicant consonantem ultimam, attamen terminantur per duas consonantes ex his, quas Tamulenses வல்லினம dicunt, quæ sunt

க, ச,

க, ச, ட, த, ப, ற, ex quibus una sit consonans, altera habeat *u*, v. g. கற்பு, நட்பு, உட்கு, அவெற்கு &c. Hæc enim semper duplicant sequentem: கற்புக்காத்தான், நட்புக்கொண்டான், உட்குத்திறத்தான், அவெற்குச்சொன்னான் &c. Et ratio est, quia in his casibus illæ litteræ pronunciantur, ac si essent duplicatæ: non enim dicitur *catbu*, *natbu*, *utgu*, *avetgu*; sed *catpu*, *natpu*, *utcu*, *avetcu* &c. Tandem dixi superius, si in fine sit *u* cum duplici consonanti: si enim post duplicatam eandem consonantem sequatur alia vocalis, ex hâc regulâ non duplicaret sequentem. Sic dicitur, எல்லுலகடந்தான், மட்டற்றசீவிறன், புத்திசொன்னான், செட்டுப்போறான், கத்திதெய்ந்தான் &c. non duplicatâ sequenti.

Reg 2. Post accusativum sine ullâ exceptione semper illæ litteræ duplicantur: sic, அதைக்கண்டான், அதைச்செய்தான், அதைத்துகந்தான், அதைப்பிடித்தான் &c. 18

Reg. 3. Post ablativum, qui desinat per ல், si non apponatur, ut licet, *ê* finale, sequentes illæ litteræ semper duplicantur: sic, வனத்தில்திரிந்தான், வீட்டில்கிடந்தான், மனத்தில்சச்சித்தான், பணியில்பப்பட்டான் &c. Eodem modo post alium ablativum, qui desinit per ஆல்: sic, அவனால்கெட்டான், அவனால்செற்றன், அவனால்தேற்றினன், அவனால்பிழைத்தான் &c. Attamen cùm elegantiùs in eo casu τò ல் mutetur in ற், tunc illæ litteræ non duplicantur: sic, வீட்டிற்கிடந்தான், அவனாற்கெட்டான் &c. Hæc quoque regula nullâ appendice excipitur. 19

Reg. 4 Subjunctivus *si*, என்றால், வந்தால், போனால் &c. et omnia gerundia negativa, ut இல 20

ut இல்லாமல், அல்லாமல், செய்யாமல், பேசாமல் &c. hæc, inquam, omnia juxta superiorem regulam vel mutant ல in ற், vel duplicantur illæ consonantes க, ச, த, ப, si sequantur. Sic, என்னுயிரில்லாமல்ச் செய்தான், vel என்னுயிரில்லாமற் செய்தான். Sic, பேசாமற்போனான் vel பேசாமல்ப்போனான் &c.

21 *Reg.* 5. Post gerundium, quod desinat per *i*, semper duplicantur: சொல்லிக்கொண்டான், அருளிச்செய்தான், பண்ணித்தந்தான், வெட்டிப்போனான், &c. போய் et ஆய் gerundia, illud à verbo போகிறது, hoc a verbo ஆகிறது, cùm reverà deberent terminari per *i*, போயி, ஆயி, ut sæpe in eruditorum linguâ usurpantur, etiamsi ablato *i* remaneat ய consonans, sequuntur hanc eandem regulam, et duplicant sequentem: போய்க்கொடு, சத்தமாய்ச்சொல்லு &c.

22 *Reg.* 6. Post infinitivum, qui desinit in *a*, semper duplicantur illæ litteræ: சொல்லக்கேட்டேன், போகச்சொன்னேன், நிறையத்தந்தேன், செய்யப்போனேன் &c. Nulla est exceptio, nisi quando utuntur infinitivo pro imperativo, uti dicemus in fine num. 69. Tunc enim, quia illa vox terminat sensum orationis, non duplicat sequentem. Sic, கேட்க சுவாமீ *audi, Domine*, வா சீக்கிரம், *veni festinanter &c.*

23 *Reg.* 7. Post quodcumque nomen dissyllabon, ex duplici brevi, sine consonanti intermediâ, et cum *u* in fine: ut புது, *novus, a, um*; பொது, *universalis, le*; நடு, *medium*; குரு, *sacerdos*; மறு, *macula*; மரு, *bonus odor*; திரு, *felix*; மது *mel &c.* Post hæc et similia duplicantur sequentes illæ litteræ, sit nomen vel verbum, quod sequitur. Sic dicitur,

புதுச

புதுச்சுவாமி, பொதுச்சொல், மறுத்துடைத்தான், குருப்படிப்பித்தார், மதுக்குடித்தான், திருப்பாதம், மருக்கொழுந்து &c. Invaluit tamen usus dicendi, குருசுவாமி. Excipe numeros, ut ஒரு, இரு, அறு &c. qui non duplicant sequentem, quia sumuntur ut adjectiva: ஒருகுதிரை, இருபது, அறுபது &c. Sic dicitur, ஒருகாலம், *unum tempus*: attamen dicunt ஒருக்காலுமில்லை, *nullo tempore &c.* Excipe quoque இது, அது, *hoc*, *illud*, quæ nunquam duplicant sequentem: இதுபெரிது, அதுசிறிது &c. Excipe adjectivum சிறு, à சிறுமை: sic சிறுகலம் &c. Excipe tandem, quæ tyronibus nomina quidem videbuntur, et sunt participia juxta regulas elegantioris dialecti, adeoque non duplicant sequentem: ut மறு, quando non significat *maculam*, (tunc enim est nomen, et duplicat sequentes;) sed quando significat *aliud*, ut மறுநாள், *altera dies*: tunc enim est vox à verbo, et non duplicat illas litteras. Sic, மறுகறிகொண்டுவா, *affer aliud ferculum*, மறுபிழைப்பில்லை, *non est alius vivendi modus &c.* Hinc, si scribatur, மறுசொல், est, *alia vox*: si, மறுச்சொல், est, *vox maculata*, id est, *errata*.

Reg. 8. Post இந்த, அந்த, எந்த, semper illæ 24
litteræ duplicantur: இந்தக்கை, அந்தச்செய்தி, எந்தத்தறுவாய், அந்தப்பகை &c.

Reg. 9. Post particulas quasdam, quas ipsi இடைச்சொல் 25
vocant: இனி, *in posterum*; தனி, *solus*, *sine comite*; போல *sicuti*; மற்று, *præterea*; மற்ற, *reliqua*; அன்றி, *præter*; இன்றி, *sine*; இல்லை, *non*; அல்ல, *non &c.* Semper post hæc duplicantur illæ litteræ: இனிச்செய்யேன், தனிப்பயணம், அறிந்தாரைப்போலத்திரி, மற்றக்காரியம் &c.

Reg. 10 Post nomina desinentia in longam, sive sit *â*, நா, *lingua*, பா, *carmen*: sive sit *î*; ஈ, *musca*, தீ, *ignis*: sive sit *û*; பூ, *flos*: sive sit *ô*, கோ, *Rex*: semper duplicantur. Sic, நாக்கசக்குது, பாட்டுத்தக்கீர்த்தது, ஈச்சொடுமொடுக்கு, தீப்பமமாட்டாது, பூப்பூத்தது &c. நூ, *tu*, non duplicat quidem; at revera non est ex hâc regulâ: non enim நூ, sed நூய cum ய consonanti in fine scribendum est. Ex hâc regulâ participia negativa, quæ desinunt per *âda*; இல்லாத, ஆகாத &c. possunt abjicere το *da*, et dici இல்லா, ஆகா &c. et tunc duplicant sequentem: இல்லாப்பொய், ஆகாக்காரியம் &c. Attamen cùm tertia persona neutrius verbi negativi sit செய்யாது, வாராது &c. et etiam, ablato து, செய்யா, வாரா &c. tunc tamen, cùm sit verbum absolutum, et non participium, non duplicantur sequentes illæ litteræ. Sic, si aliquid expectanti dicatur, *illud modò non veniet*, *abi*, diceretur, இப்போது வாராதேபோ, et non duplicatur ப: et sic de ceteris. Excipiuntur plura, quæ sunt à linguâ Grandonicâ, quæ non duplicant: sic மகாசநேதா உடம், மகாபிரசாதம் &c.

27 *Reg.* 11. Post nomina animalium, arborum, et omnium, quæ sunt inanimata, si sequatur nomen partium eorum, adeò ut nomen principale, etiamsi figuram habeat recti, significatione sumendum sit in obliquo: tunc semper duplicantur க, ச, த, ப, si sequantur. Sic, கிளிக்கால்; est enim கிளியினகால், *pes psittaci*: sic, புலித்தோல், குதிரைத்தலை, யானைக்கொம்பு, பூனைக்கண், காக்குத்தலை, வண்டுச்சிறகு, பாம்புப்பல்லம் &c. hæc omnia ex nominibus animalium. Sic, மூங்கிற்றுகைக்காய், இலந்தைக்காய், அத்திப்பழம், எட்டிப்பழம், முலைக்கோட்டை, நாவல்

விளாப்பழம் vel நாவற்பழம், பாகல்க்காய், vel பாகற்காய் &c. et hæc ex nominibus arborum. Sic, மரப்பக்கம், மரச்சாரல், கடல்க்கரை vel கடற்கரை, பொற்றகலம் &c. quæ nomina exprimunt res inanimatas. Dixi autem, si nomen principale habeat figuram recti, et significatione sumendum sit in obliquo: si enim nomen principale sumendum esset in recto, nunquam duplicaret sequentem. Sic benè dicitur, கிளிக்காலை அறுத்தேன், *abscidi pedem psittaci:* quia nomen principale கிளி, *psittacus*, licet habeat figuram recti, hic sumendum est in obliquo. Si autem dicerem, *psittacus extendit pedem*, tunc, quia psittacus sumitur in recto, non duplicato க, dicerem, கிளிகாலை நீட்டிற்று. Eodem modo dicam, அத்திப்பழங்கண்டேன், *vidi fructus arboris dictæ Atti:* at non duplicato ப, dicerem, அத்திபழந்தந்தது, *arbor, Atti dicta, dedit fructus.* Sic dicam, கடல்க்கரைகண்டேன், *vidi littus maris*; at non duplicato க, dicendum est, கடல்கரைகடந்தது, *mare transcendit littus:* et sic de ceteris. Nomina verò hominum non sequuntur hanc regulam, et nunquam duplicant in simili casu sequentem. Sic dicitur, தம்பிகை, தங்கைத்தலை, தம்பிசரீரம் &c. A regulâ autem universali excipe aliquot nomina arborum, quæ variant: aliqua enim addunt *am*. Sic ex புளி, எத்தி, ஆல், fit புளியமரம், புளியங்காய், புளியம்பழம், எத்தியமரம், எத்தியங்கொட்டை &c. ஆலமரம், ஆலங்காய், ஆலம்பழம் &c. Alia mutant ultimam syllabam in *am*. Sic ex இலவு fit இலவமரம், இலவங்காய் &c. ex இறும்பிச்சை fit இறும்பிச்சங்காய், இறும்பிச்சம்பழம், &c. ex நாரத்தை fit நாரத்தம்பூ, நாரத்

தங

தஙகாய &c. ex பனை fit பனஙகாய &c. Juxta hanc exceptionem nomen cujusdam plantæ grani, கமபு dictæ, habet கமபஙகருநது, கமபநதட்டை &c. At nomen arboris வேமபு dictæ, habet வேபபமரம, வேபபஙகாய, வேபபமபழம &c. Arbor autem தெஙகு dicta, omninò abjectâ ultimâ syllabâ கு, addit காய, et facit தெஙகாய.

28 *Reg.* 12. Si autem hujusmodi nomina desinant per *â* longum, sequuntur regulam decimam num. 26. et duplicant sequentem, sive nomen principale veniat in recto, sive non. Sic dicitur, புறாககாலையறுததேன, et, புறாககாலநீட்டிறறு, *abscidi pedem columbæ*, et, *columba extendit pedem*. Sic, பலாககாயைததினறேன, கிளாககாயைததினறேன, *comedi fructum arboris Palâ* et *Quxâ* dictæ. Et, etiamsi veniant in recto, duplicant: sic, பலாககாயைததநதது, கிளாககாயைததநதது, *arbor Palâ et Quxâ dedit fructus &c.* Excipe மா et விளா: hæc duo nomina, si veniant in recto, duplicant ex regulâ generali; si vero veniant in obliquo, addunt *m.* Sic in recto; மாபபழததைததநதது, விளாபபழததைததநதது, *arbor Mâ et Vixâ dedit fructus:* at in obliquo dicitur, மாமபழததைததினறேன, விளாமபழததைததினறேன, *comedi fructus arboris Mâ et Vixâ*; sic மாஙகாய, விளாஙகாய &c.

29 *Reg.* 13. Excipe ex superiore regulâ nomina, quæ desinunt per டு, று, து sine consonanti præcedente: ut ஆடு, மாடு, ஆறு, வயறு, எருது &c. Hæc enim, si veniant in obliquo cum alio nomine, et usurpentur more adjectivorum, ut suo loco dicemus, duplicant suam ultimam consonantem, et primam sequentis vocabuli, juxta regulam hîc primò traditam: sic, ஆடடுககுடடி, மாடடுககொ டடில

ட்டில், ஆற்றுப்பாச்சல், வயிற்றுக்கடுப்பு, எருத்துக்கால் &c. Aliqua nomina, etiamsi ante ultimam syllabam habeant consonantem, illâ abjectâ duplicant ultimam cum sequenti. Sic ex மருந்து, *medicamen*, fit மருத்துப்பை, *saccus, in quo* Indi *medicamina deferunt.* Sic ex இரும்பு, *ferrum*, fit இருப்புப்பாளம், *lamina ferri &c.* Attamen ex பிரம்பு, *vimen indicum*, fit பிரப்பங்கட்டில் *lectus ex illo vimine.*

Reg. 14. Nomina, quæ desinunt per ம, si veniant in obliquo, vel ad modum adjectivi cum alio nomine, sæpe ablato ம, addunt த்து, et ex regulâ primâ num. 17. duplicant sequentem. Sic ex வேதம் fit வேதத்துக்காரியம், ex குளம் fit குளத்துத்தண்ணீர், ex முகம் fit முகத்துச்சாயல் &c. Hinc, si velim dicere, *littus stagni*, dicendum erat குளத்துக்கரை, quod sanè error non est: at usus invaluit dicendi குளத்தங்கரை. 30

Reg. 15. Quando scilicet duplicentur dictæ litteræ க, ச, த, ப post nomina, quæ desinunt in ம, et hoc ablato conjunguntur alteri nomini, tanquam adjectiva, principali: adeo incerta res est, ut nihil præcipere audeam. Dicitur enim v. g. ஞானத்தீர்வை duplicato த, et dicitur ஞானதீட்சை, த non duplicato: et ratio petenda est plerumque à linguâ Grandonicâ, ubi præter *ca* est *ga*; sic *sa* et *cha*, *ta* et *da*, *pa* et *ba*. Hinc ex diversitate litteræ initialis duplicantur, vel non: quæ propterea usu discenda sunt. Falsum autem est, quod alter scripsit: scilicet, si sequatur nomen incipiens per பிற, semper duplicandum ப, falsum, inquam; siquidem, cùm dicatur, அழுறதக்கடல், duplicato க, dicitur tamen அழுறத பிறசங்கம், non duplicato ப, etiamsi sit nomen incipiens per பிற. Sic, non duplicato ப, dicitur சகலபிறகாசம், பிறதான பிறப்பு &c. 31

Addo

32 Addo tandem *Regulam* 16. pro verbo படுகிறது: hoc enim plerumque duplicat suam primam consonantem ப, etiamsi præcedant nomina, quæ non solent duplicare sequentem. Sic, non duplicato ப, dicitur ஒருபக்ஷி அடிபோட்டான், இப்படிபோனான், ஆசைபெரிது, நிந்தைபெரிது &c. Si autem his vocibus subjiciatur படுகிறது, statim duplicatur ப. Sic dicitur, ஒருப்பட்டது, அடிப்பட்டது, இப்படிப்பட்டது, ஆசைப்பட்டது, நிந்தைப்பட்டது &c. Sic, பயப்பட்டு, சந்தேகப்பட்டு &c. Vide præterea, quæ diximus num. 129.

§ VI.

DE LITTERIS GRANDONICIS.

33 CUm Tamulenses vocibus et litteris aliquot à Grandonicâ linguâ commodatis utantur pluries, hic tradam litteras grandonicas, quæ apud Tamulenses in usu sunt. 1. ஜ *xa*, ஜா *xâ*, ஜி *xi*, ஜீ *xî*.

2. க்ஷ *cxa*, க்ஷா *cxâ*, க்ஷி *cxi*, க்ஷீ *cxî*. Loco hujus litteræ sæpe Tamulenses scribūt ட் consonantem et ச: sic, காக்ஷி vel காட்சி, இரக்ஷிக்கிறது vel இரட்சிக்கிறது.

3. ஷ pronunciatur ac *x* consonans ante ட duplicatum, ஷ்ட *xta*, ஷ்டி *xti*, ஷ்டு *xtu*.

4. ஸ est *ſ* grandonicum, quod superscribunt pluribus litteris. ஸ்த, *ſta*, ஸ்ந *ſna* &c. Scribunt quoque ஸ்ம *ſma*, ஸ்ப *ſpa*, ஸ்க *ſca*, ஸ்கு *ſcu*: omnia ex linguâ grandonicâ.

5. த்ர est *tra*: et, si addas ஸ hoc modo, ஸ்த்ர erit *ſtra*, ஸ்த்ரி *ſtri* &c.

Et hæc satis sint de Litteris et orthographiâ linguæ tamulicæ. Quæ omnia sub initio tyronibus proponenda sanè non censeo: licet ordinem insequutus, hìc simul tradenda judicaverim.

CAPUT SECUNDUM
DE NOMINE ET PRONOMINE.
§ I.
DE DECLINATIONE NOMINUM.

Ex litteris ac syllabis, de quibus hactenus egimus, 34
voces finguntur, inter quas, cùm potiorem in oratione partem sibi vindicet nomen, de hoc primò agendum est. Nomen, quod Tamulenses ad distinctionem verbi, பெயர் *peyer* vocant, propriè non est in hâc linguâ nisi unius declinationis: omnium quippe nominum casus unico declinantur modo. Numerant ipsi octo casus, quos communi vocabulo dicunt வேற்றுமை *vettumei*, id est, *differentia*; et eos nominant ex formâ terminationis, v. g. accusativus, cùm desinat in *ai*, vocatur ஐயென்னும் வேற்றுமை, *casus ai dictus*; et sic de ceteris: excepto tamen nominativo, quem பெயர், id est, *nomen* vocant; et vocativo, quem dicunt விளிவேற்றுமை, id est *casus vocandi*, à verbo விளிக்கிறது, *vocare*. Octo, inquam, ipsi numerant casus: duo autem, quos casibus nostris addunt, ad ablativum reduci possunt, ut infra exponam.

Terminationes casuum sunt hæ. 1) *Genitivus* desi- 35
nit in இன், vel இனுடைய, vel உடைய. Sic ex nomine மலை, *mons*, fit மலையின், vel மலையினுடைய, vel மலையுடைய. Tamulenses in linguâ sublimiori nunquam terminant Genitivum per vocem உடைய, sed vel per இன், vel per அது, vel per இனது. Sic, மலையி

லையினா, மலையினது, மலையது. Hæc modo utimur aliquando in linguâ ordinariâ. Sic, தனாது கை, நமது கை &c. loco dicendi தனதுடையகை, நம்முடையகை &c. Sic, ஆரது குதிரை, *cujus est hic equus &c.* 2) *Dativus* desinit in க்கு: sic மலைக்கு. 3) *Accusattivus* in *ai*: மலையை. 4) *Vocativus* plerumque in *ê*: மலையே. 5) *Tres* ablativos formant, ut supra dixi. *Ablativus quietis* vel *existentiæ* desinit per இல், vel இடத்தில்: மலையில், vel மலையிடத்தில். 6) *Ablativus instrumenti* seu *causæ* desinit per ஆல், vel இனால்: மலையால், மலையினால். 7) *Ablativus societatis* et aliquando *instrumenti* desinit per ஓடு vel இனோடு: மலையோடு, vel மலையினோடு. Adverte, his tribus ablativis posse addi litteram *ê*, et dici மலையிலே, மலையினாலே, மலையினோடே. Addunt aliqui tres alios casus, quos ablativos vocant: scilicet மலைக்காக, மலையைக்குறித்து, மலையைக்கொண்டு. Attamen omninò impropriè istæ phrases adnumerantur ablativo, quod certè Tamulenses in suâ Grammaticâ non faciunt. Siquidem மலைக்காக non est nisi dativus commodi, மலைக்கு cum infinitivo ஆக, à verbo ஆகிறது, *fieri*; qui infinitivus, ut capite quarto fusiùs dicam, significat præter alia, *ut fiat*, *ut prosit*: adeoque எனக்காக, est, *ut prosit mihi*, *propter me*. Secunda phrasis, மலையைக்குறித்து, est casus accusativus cum gerundio குறித்து, à verbo குறிக்கிறது, *intendere*: unde illa phrasis est, *intendendo montem*, *respectu montis*. Sic, அறத்தைக்குறித்துச்செய், vertitur, *intentione virtutis operare*. Tertia phrasis, மலையைக்கொண்டு, est accusativus cum gerundio கொண்டு, à verbo கொள்ளுகிறது, quod præter alia significat

significat *assumere*; adeoque hæc phrasis benè explicatur per ablativum instrumenti seu medii, *per:* தவத்தைக்கொண்டு கரையேறினான், vertitur, assumendo pœnitentiæ medium, seu mediante pœnitentiâ salvus factus est, *per pænitentiam salvus est.*

Dixi superiùs, vocativum plerumque terminari litterâ ê, quæ nullâ factâ mutatione additur nominativo. Dixi *plerumque*, quia, licet omnia nomina sic benè possint formare vocativum, sæpe tamen Tamulenses pluribus aliis quoque modis utuntur. Quarè relictis, quæ ad linguam tantùm sublimem spectant, proponam, quæ sunt in usu linguæ vulgaris, per aliquot regulas, quarum *prima* sit: Nomina, quæ desinunt per ஐ, ut தங்கை, *soror minor*, மங்கை, *mulier &c.* formant etiam vocativum mutando *ai* in *â* vel *ây*. Sic, தங்கா, தங்காய்; மங்கா, மங்காய். *Reg.* 2. Quæ desinunt in *i*, ut தம்பி *frater minor*, mutant *i* breve in *î* longum, தம்பீ *&c.* *Reg.* 3. Quæ desinunt in ன் cum antecedente brevi, ut ஐயன், *Dominus, Pater*, கர்த்தன், *Dominus &c.* hæc vel per simplicem detractionem formant vocativum, ablatâ scilicet ultimâ consonanti, ஐய, கர்த்த; vel ablatâ ultimâ consonanti, mutant *a* breve in *â* longum, ஐயா, கர்த்தா; vel etiam huic addunt vel *ê* vel *ô*, et dicunt, ஐயாவே, கர்த்தாவே, vel ஐயாவோ, கர்த்தாவோ: et hoc ultimum proprium est vocantis cum dolore. Item aliqua ablato ன் mutanr *a* in *ê*, et ex அண்ணன், *frater major*, fit அண்ணே. *Reg.* 4. Quæ desinunt per ன் cum antecedenti longâ, variant hôc modo: vel antecedens est *ô*, ut மூத்தோன், *antiquus*, படைத்தோன், *Creator &c.* et tunc ablato ன் addunt ய் consonantem, மூத்தோய், படைத்தோய் &c. vel antecedens est *â*, ut வணாளன், et tunc, ablato tantummodò ன், dicunt வணாளா. *Reg.* 5. 36

Quæ desinunt per ள், vel in singulari, ut திங்கள், *Luna*; vel in plurali, ut plerumque nomina ferè omnia, v. g. மக்கள், *filii*, பாவிகள், *peccatores &c.* formant vocativum vel per ê, modo communi, vel mutando ultimum *a* breve ante ள் *in* â longum, et fit, திங்காள், மக்காள், பாவிகாள் &c. et hic modus multò elegantior est.

37 Terminationes casuum, quas dixi, scilicet இன், கு, ஐ, ஏ, இல், அல், ஒடு sunt quidem communes omnibus nominibus, et tam numero *singulari*, quem ஒருமை, quàm *plurali*, quem பன்மை vocant: attamen, licet plerisque nominibus omninò invariato nominativo addi soleant illæ terminationes, ut videre est in superiùs allato exemplo nominis மலை; sunt aliqua nihilominùs, quæ, ut a nominativo ad aliorum casuum terminationes perveniant, in viâ non nihil variantur, quæ hîc referam. Omnia Nomina hujus linguæ desinunt vel sequentibus vocalibus, அ, மாதா, *mater*; இ, தம்பி, *frater*; ஈ, ஈ, *musca*; உ, மருந்து, *medicina*; ஊ, பூ, *flos*; ஐ, மலை, *mons*: vel desinunt sequentibus consonantibus ண், கண், *oculus*; ம், முகம், *vultus*; ய், வாய், *os, oris*; ர், மயிர், *capillus*; ல், மயில், *pavo*; ழ், புகழ், *laus*; ள், தூள், *pulvis*; ன், பலன், *præmium*. Ex his si excipias, quæ desinunt per ம், cætera omnia invariatâ figurâ recti, addendo supradictas casuum terminationes, benè declinantur. Adverte tamen juxta regulas, quas dedimus num. 13. et 14. iis, quæ desinunt per â, vel û, interponendam esse, tanquam unionem, litteram வ்: மாதா, மாதாவின் &c. பூ, பூவின் &c. Iis vero, quæ desinunt per இ, ஈ, vel ஐ, interscribendum ய்: தம்பி, தம்பியின்; ஈ, ஈயின்; மலை, மலையின் &c. Quæ desinunt per *u*, plerumque, ut ibidem diximus, elidunt τὸ *u*: மருந்து, மருந்தின் &c. Ex his excipe, quæ ibi

ibi quoque diximus non elidere *u*, sed addere வ: நடு, நடுவின; குரு, குருவின &c. இது, அது, eliso *u*, habent, இதின, அதின &c. Quæ verò desinunt per consonantem, superaddunt ultimæ consonanti vocalem, per quam formantur terminationes casuum, duplicatâ illâ consonanti, si sit monosyllabon breve. Sic, கண்ணின, வாயின, மயிரின, மயிலின, புகழின, தூளின, பலனின. Prætereà terminatio dativi est கு, ut diximus: nomina tamen, quæ desinunt per aliam vocalem, quæ non sit ஐ, இ, ஏ, seu desinunt per consonantem, quæ non sit ய, interponunt உ, et fit உக்கு. Sic, மாதா, மாதாவுக்கு; பூ, பூவுக்கு; மது, மதுவுக்கு; கோ, கோவுக்கு &c. Quæ tamen deberent elidere *u* finale, ut மருந்து, கழுத்து &c. habent மருந்துக்கு, கழுத்துக்கு &c. Quæ verò desinunt per consonantem, ut dixi, habent உக்கு. Sic, கண், கண்ணுக்கு; மயிர், மயிருக்கு; மயில், மயிலுக்கு; புகழ், புகழுக்கு; மகள், மகளுக்கு; மகன், மகனுக்கு &c. Quæ verò desinunt per ஐ, இ, ஏ vel ய consonantem, non addunt உ. Sic, மலைக்கு, தம்பிக்கு, ஏக்கு, பேய்க்கு, நோய்க்கு &c. Quod fieri potest in desinentibus per ர், ல், ன், mutato tamen ல et ன in ற்: sic, பயிர், பயிர்க்கு; மயில், மயிற்கு; மகன், மகற்கு; அவன், அவற்கு &c. Prætereà pronomina in dativo addunt அ, et fit அக்கு: sic, எனக்கு, உனக்கு, தனக்கு, நமக்கு, உமக்கு, தமக்கு. Aliqua tandem nomina, quæ tempus important, addunt ஐ, et fit ஐக்கு: sic, நாள், *dies*, habet, நாளைக்கு; இப்போது, *nunc*, இப்போதைக்கு; இன்று, *hodie*, இன்றைக்கு; அன்று, *tunc*, அன்றைக்கு; என்று, *quando*, என்றைக்கு; என்று-

 ம, *semper*,

ம, *semper*, எனறைககும; sic எனறெனறைககும &c. Hæc tamen in aliis casibus servant regulam communem.

38 Ad faciliorem horum intelligentiam addam hîc per casus declinatum Nomen, ad exemplum cæterorum.

N. மாதா, mater.

G. மாதாவின vel மாதாவினுடைய vel மாதாவுடைய, matris.

D. மாதாவுககு, matri.

Ac. மாதாவை, matrem.

V. மாதாவே, o mater!

Abl. 1. மாதாவில vel மாதாவிடததில vel மாதாவினிடததில, in matre.

2. மாதாவால vel மாதாவினால, ex matre vel a matre.

3. மாதாவோடு vel மாதாவினோடு, cum matre.

His autem tribus Ablativis addi potest, ut dixi, ஏ in fine, மாதாவிலே, மாதாவினாலே, மாதாவோடே.

39 APPENDIX. Nomina, quæ desinunt in டு vel று, ante quas syllabas non præcedat consonans, sed præcedat vel una syllaba, quæ sit longa, ut வீடு, *domus*, ஆறு, *flumen*, &c. tunc figura recti in obliquis, excepto vocativo, duplicat consonantem ultimam ட vel ற, et deinde assumit supradictas casuum formas, elidendo semper *u*. Sic ex வீடு fit, வீடடின, வீடடுககு, வீடடை, வீடே, வீடடில, வீடடினால, வீடடோடு. Sic ex ஆறு fit, ஆறறின, ஆறறுககு, ஆறறை &c. Hæc regula est universalis, etiam in dissyllabis; si tamen, ut diximus, prima sit longa: si enim prima esset brevis, sequeretur regulam generalem. Sic ex நாடு, *regio*, fit நாடடின &c. quia prima est longa: sed ex நடு, *medium*,

dium, quia prima est brevis, non fit நட்டின், sed modò omnibus communi, நடுவின் &c. Sic ex மறு, *macula*, cùm prima sit brevis, non fit மற்றின் &c., sed மறுவின் &c. Pariter, si ante டு vel று præcederent quidem breves, sed plures syllabæ: tunc, duplicato ட vel ற, sequi debemus regulam hujus appendicis. Sic ex தகடு, *lamina*, fit, தகட்டின், தகட்டுக்கு &c. ex கயறு, *funis*, fit, கயற்றின், கயற்றுக்கு &c. Hic maximè animadvertendum est, ne loco scribendi ற்றி scribatur த்தி, etiamsi hæc videantur pronunciari fere eodem sono: siquidem regula generalis est, quæ ex று in oratione duplicant ற, nunquam posse scribi per த. Sic ex தெறுகிறது, fit தெற்றுகிறது: ex வெறு, fit வெற்று &c. Nec levis momenti regulam hanc esse judicet aliquis: siquidem, si scribas v. g. வயத்தை, est accusativus à வயம் *vis*; et வயற்றை, accusativus a வயறு, *venter*. Sic, பயத்தை, à பயம், *timor*: et பயற்றை, à பயறு, *legumen &c.* Quarè diligenter hæc regula observanda est.

Nomina tandem, quæ desinunt per ம், (excepto vocativo, ubi, nullâ factâ mutatione, addunt ê,) in aliis casibus, ablato ம், addunt duplicem த், cui uniuntur terminationes casuum. Sic ex முகம் *vultus*, fit G. முகத்தின் vel முகத்தினுடைய, D. முகத்துக்கு. Ac. முகத்தை. V. முகமே, Abl. 1 முகத்தில் vel முகத்திடத்தில், Abl. 2. முகத்தால் vel முகத்தினால், Abl. 3. முகத்தோடு vel முகத்தினோடு. 40

Diximus, illas terminationes casuum esse communes etiam numero plurali: satis igitur est scire regulam, quâ e nominativo singulari fiat pluralis, quæ varia est. Sit ergo *Reg.* 1. Nomina, quæ desinunt in vocalem longam, semper effingunt pluralem addendo கள்: sic ex கிளு, கிளுகள்; ex கிடா, கிடா 41

க்கள்; ex ஈ, ஈக்கள்; ex பூ, பூக்கள் &c. *Reg.* 2. Quæ desinunt in இ, உ, ஐ, in plurali, non duplicato க, habent கள்: sic ex விழி, விழிகள்; ex மணி, மணிகள்; ex விருந்து, விருந்துகள்; ex எருது, எருதுகள்; ex மாடு, மாடுகள்; ex மலை, மலைகள்; ex ஆலை, ஆலைகள் &c. Ex his excipe primò nomina hominum, quæ licet possint habere pluralem juxtà hanc regulam, plerumque illum terminant quoque per மார்: sic, சுவாமிகள் vel சுவாமிமார், செட்டிகள் vel செட்டிமார், தம்பிகள் vel தம்பிமார், தமக்கைகள் vel தமக்கைமார் &c. Excipe prætereà plura, quæ desinunt per *u*, quæ in plurali duplicant க: sic, குருக்கள், சத்துருக்கள், சம்மனசுக்கள், பெண்டுக்கள், தெருக்கள் &c. de quibus præter usum certa regula assignari non potest. *Reg.* 3. Quæ desinunt per consonantem, addunt கள்: sic, கண்கள், முகங்கள், வாய்கள், மயிர்கள், மயில்கள், புகழ்கள், தூள்கள், பலன்கள் &c. Ex his excipe, quæ sunt masculina, et desinunt per ன; hæc enim in plurali mutant ன in ர்: sic v. g. மூத்தோன், மூத்தோர்; தேவன், தேவர்; கஸ்தன், கஸ்தர்; மனுஷன், மனுஷர்; ஊரான், ஊரார் &c. Ex his excipe மகன் *filius*: licet enim in sublimi linguâ benè pro plurali dicam மகர், *maguer*, *filii* et *filiæ*; in vulgari tamen non est in usu, et dicitur மக்கள். Excipe தகப்பன், அண்ணன், தோழன், ex quibus fit தகப்பமார், அண்ணமார், தோழமார்: hoc ultimum dicitur etiam தோழர். Adverte, quod, quæ in plurali habent ர், huic addere possunt கள்: sic, தேவர், தேவர்கள் &c. Excipe tandem pauca, quæ, licet desinant per consonantem, duplicant

க in

க in plurali: ut ex ஆள, ஆளககள; ex நாள, நாளககள; et tamen ex வாள non fit வாளககள, sed juxta regulam generalem வாளகள: his omnibus usus pro regulâ constat. Adverte tamen hîc, ut ipsi apertè docent, nomina neutra sæpe usurpari in singulari pro numero plurali. Sic பததுககுதிரை, *decem equi*; மரமெலலாம, *omnes arbores*; பலகறி, *plura fercula* &c.

Dato autem juxtà has regulas nominativo, numerus pluralis adhuc faciliùs declinatur, quàm singularis: omnibus enim indiscriminatim, nullâ a nominativo mutatione factâ, adduntur terminationes casuum, quas supra retuli. Sic v. g. N. முகஙகள, G. முகஙகளின vel முகஙகளுடைய, D. முகஙகளுககு, Ac. முகஙகளை, V. முகஙகளே, Abl. 1. முகஙகளில vel முகஙகளிடததில, Abl. 2. முகஙகளால vel முகஙகளினால, Abl 3. முகஙகளோடு vel முகஙகளினொடு. 42

§. II.

De Adjectivis.

Nomina adjectiva Tamulenses vocant உரிசசொல, ac si dicerent *voces proprietatis*. Abundat hæc lingua nominibus propriè adjectivis, licet in vulgari paucis utamur: v. g. பல, *plures, plura*; சில, *aliqui, æ, a*; நல, *bonus, a, um*; புது, *novus, a um*; பொது, *universalis, e*; அரிய, *difficilis, e*; பெரிய, *grandis, e*; சிறிய, *parvus, a, um*; உரிய, *proprius, a, um*; இனிய, *dulcis, e*; *&c.* Præter hæc vocant adjectiva ipsa nomina substantiva, si adjectivo more usurpentur, hoc modo. 1) Quæ desinunt per ம, plerumque hôc ablatô, junguntur alii nomini, et fiunt adjectiva. Sic ex ஞானம, *spiritualitas*, fit, ஞானபபோசனம, *cibus spiritualis*; 43

ritualis; ex சுத்தம், *puritas*, fit சுத்தமனசு, *voluntas pura* &c. Alio quoque modo hæc fiunt adjectiva, mutato scilicet ம in த்து. Sic ex புறம், *exterioritas*, fit vel புறப்பொருள் vel புறத்துப்பொருள், *res exterior*: ex முகம், *vultus*, fit vel முகச்சாயல் vel முகத்துச்சாயல், *figura vultus*: ex சுரம், fit சுரப்பாதை vel சுரத்துப்பாதை, *via per desertum &c.* 2) Quæ desinunt per ஐம், plerumque hoc ablato, addunt *iya*, et fiunt adjectiva. Sic ex கொடுமை, *barbaries*, fit கொடியமனசு, *voluntas barbara*: ex அருமை, *difficultas*, fit அரியகட்டளை, *præceptum difficile* &c. 3) Quæ desinunt in து, டு, று simplici, fiunt adjectiva, duplicando த, ட, ற. Sic ex எருது, *bos*, fit எருத்துப்பாரம், *pondus, quod solet ferre bos*. ex காடு, *sylva*, fit காட்டுவழி, *via sylvestris, per sylvam*: ex வயிறு, *venter*, fit வயிற்றுவலி, *dolor ventris*: ex ஆறு, *flumen*, fit ஆற்றுமணல், *arena fluminis &c.* Adde etiam, quæ desinunt per *mbu*: hæc enim, mutato plerumque *m* in *p*, fiunt adjectiva. Sic ex இரும்பு, *ferrum*, fit இருப்புக்கோல், *virga ferrea &c.* 4) Tandem cætera nomina, nullâ factâ mutatione, si addantur aliis nominibus, sumuntur ut adjectiva: sic, குளிர்காற்று, *ventus frigidus*; கல்வீடு, *domus lapidea*; பொறுமைமனுஷன், *homo patiens* &c. Utuntur prætereà aliis phrasibus, quæ æquivalent quidem adjectivis: at nec ipsi vocant, nec vocari debent adjectiva. Scilicet si nomini, quod instar adjectivi sumere volumus, addatur participium ஆன vel உள்ள, et dicatur, சுத்தமுள்ளமனசு, vel சுத்தமானமனசு, potest quidem verti, *voluntas pura*: propriè tamen est voluntas, quæ habet puritatem, vel quæ est puritas. Unde phrases sunt, non adjectiva.

44 Regulæ, quæ spectant ad usum Adjectivorum, faciles

les omnino sunt: siquidem adjectiva omnia nunquam, nec genere, nec numero, nec casu variantur. Animadvertendum hoc unum est, ut semper anteponantur immediatè nomini principali. Excipiunt aliqui எல்லாம், quod postponitur; attamen non est excipiendum, siquidem est nomen substantivum, quod si fiat adjectivum, more omnium, quæ desinunt per ம், hoc ablato, semper anteponitur: sic எல்லாச் சாதிகள், *omnes tribus*, எல்லாப் பொருள், *omnia entia* Si vero postponatur, pro genere neutro dicitur எல்லாம், et meliús எல்லாமும்; pro masculino autem et foeminino dicitur எல்லாரும், et tunc declinatur more ordinario: எல்லாமும் எல்லாத்தினும், எல்லாத்துக்கும், எல்லாத்தையும் &c. sic, எல்லாரும், எல்லாருடையவும், எல்லாருக்கும், எல்லாரையும் &c.

§. III.

DE PRONOMINIBUS.

EX Pronominibus demonstrativa vocantur சுட்டுச்சொல்; quæ vero interrogationi inserviunt, வினாச்சொல்: siquidem சுட்டுகிறது est, *demonstrare*, et வினவுகிறது est, *interrogare*. 43
In hâc autem linguâ non sunt pronomina relativa, præter voces, quæ inserviunt interrogationi, nec possessiva: derivativa autem, licet sint in dialectu elegantiori, செந்தமிழ் dictâ, in hâc non sunt in usu. Pronomina primitiva, *Ego*, நான். *Tu*, நீ, *Nos*, நாம் vel நாங்கள், *Vos*, நீங்கள், variant multum in suâ declinatione, ut statim patebit. Cætera declinantur eodem modo ac nomina substantiva, nec in obliquo multò differunt a recto. Sit ergo: நான், *Ego*, G. என் vel என்னுடைய, D. எனக்கு, Ac. என்னை, Abl. 1. என்னில் vel என்னிடத்தில், Abl. 2. என்ன

னாலெ, Abl. 3. எனனொடு· Sic, நீய, *Tu*, G. உன vel உனனுடைய, D. உனககு, Ac. உனனை, Abl. 1. உனனில vel உனனிடததில, Abl. 2. உனனாலெ, Abl. 3. உனனொடு. Sic, தான, *Ipse, a, um*, G. தன vel தனனுடைய, D. தனககு, Ac தனனை, Abl. 1. தனனில vel தனனிடததில, Abl. 2. தனனாலெ, Abl. 3. தனனொடு. Hoc pronomen tum usu, tum significatione æquivalet reciproco *suus, a, um*, et *sui, sibi, se:* hoc uno differt, quod pluralem habet, ut infrá dicam, quem non habet reciprocum, *sui, sibi, se*. Hæc autem tria pronomina duplicem pluralem habent: ex நான fit நாம et நாஙகள, *nos*; ex நீய fit நீர et நீஙகள, *vos*; ex தான fit தாம et தாஙகள, *ipsi*. Ex his நாம, நீர, தாம usurpantur ad honorem pro singulari numero; ac si Rex v. g. diceret, நாஙகட்டளையிட்டொம, *nos præcepimus*; et ad honorem filius diceret Patri, நீரிரும, *sedete vos*, loco dicendi நீயிரு, *sede tu*: sic, குருததாமெவநதார, *Sacerdos ipse venit*. Ex his நாம in obliquo habet G. நமது vel நமமுடைய, et நீர habet, உமது vel உமமுடைய, et தாம habet, தமது vel தமமுடைய: sic in aliis casibus declinantur, ut in singulari, நமககு, உமககு, தமககு; நமமை, உமமை, தமமை &c. Hic adverte, hæc tria pronomina etiam in singulari habere genitivum per அது: sic எனது, உனது, தனது, et in utroque etiam numero formare dativum non in உககு, sed in அககு ut patet ex dictis: எனககு, உனககு, தனககு, நமககு, உமககு, தமககு, quod alibi nunquam fit.

46 நாம *Nos*, utimur non solùm pro singulari honorifico, ut diximus, sed etiam pro plurali: attamen differt a plurali நாஙகள, *nos*. Differentia autem hæc est: நாஙகள includit loquentem et alios, quos ex

contextu

contextu apparet velle includi, et ſemper excludit eum vel eos, cum quibus loquimur; நாம் vero includit loquentes et audientes. Sic alloquendo neophytos, non diceremus benè, நாங்கள் கிறிஸ்துவர்கள்: eſſet enim, ac ſi diceremus, *nos ſacerdotes ſumus Chriſtiani, vos autem non*, quod eſt falſum: ſed ipſos quoque includendo, dicendum eſt, நாங் கிறிஸ்துவர்கள். At ſi gentiles alloquamur, cùm illi non ſint Chriſtiani, non நாம், ſed, ut illos excludamus, dicendum eſt, நாங்கள் கிறிஸ்துவர்கள். Modus autem declinandi, நாங்கள், *Nos*, நீங்கள், *Vos*, facilis eſt: utrique ſcilicet ablatâ primâ ſyllabâ, ejus loco illi addatur *e* brevis, huic autem *u* brevis, et in fine conjungantur terminationes communes caſuum. Sic ex நாங்கள், fit G. எங்கள் vel எங்களுடைய, D. எங்களுக்கு, Ac. எங்களை &c. Ex நீங்கள் fit G. உங்கள் vel உங்களுடைய, D. உங்களுக்கு, Ac. உங்களை &c. At தாங்கள், *ipſi*, mutando â longum in *a* breve, eodem modo declinatur: G. தங்கள் vel தங்களுடைய, D. தங்களுக்கு, Ac. தங்களை &c.

Adhúc faciliús declinantur alia pronomina: இவன், *iſte*, இவள், *iſta*, இது, *iſtud*; அவன், *ille*, அவள், *illa*, அது, *illud*; எவன், *quis*? எவள், quæ? எது, quid? Sequuntur enim regulam communem, ſine ullâ mutatione: இவனுடைய, இவனுக்கு, இவனை, இவனிடத்தில், இவனால், இவனோடே; et ſic cætera maſculina et fœminina. Neutra veró elidunt *u*, et fit இதின் vel இதினுடைய, இதுக்கு vel இதற்கு, இதை vel இதனை vel இதனை, இதில் vel இதினிடத்தில், இத்தால், vel இதினால் vel இதனால், இத்தோடே vel இதனோடே: et ſic reliqua. In numero autem plurali maſculina mutant ன in ர்: இவர், அவர், எவர், G. இவருடைய, D. 47

இவரு

இவருக்கு vel இவர்க்கு &c. modo communi: et hoc plurali utimur pro singulari honorifico. Alius est pluralis, qui primo addit கள். இவர்கள், அவர்கள், எவர்கள்; et inserviunt hæ voces plurali tum masculino, tum fœminino, et declinantur quoque modo communi: இவர்களுடைய, இவர்களுக்கு &c. Bragmanes præcipuè pro இவர்கள், அவர்கள், dicunt இவாள், அவாள், *ivâl, avâl*: quod reverà nullâ firmatur regulâ. Loco pronominis எவன், *quis? &c.* est quoque vox ஆர் vel யார், quæ inservit singulari et plurali, masculino et fœminino: ஆரிவன், ஆரிவள், ஆரிவர்கள் &c. et declinatur more ordinario: ஆருடைய, ஆருக்கு, ஆரை &c. Pronomina verò neutra fiunt pluralia, addendo கள்: sic, இதுகள், அதுகள், எதுகள், G. இதுகளுடைய, D. இதுகளுக்கு &c. more ordinario.

§. IV.

DE PRONOMINE ADJECTIVO.

48 IN hâc linguâ sunt voces quædam, quæ significant quidem ut pronomina, sed, ut suprà diximus de Adjectivis, nunquam, nec genere, nec numero, nec casu variant, sed semper immediatè uniuntur suo substantivo: hinc hujusmodi voces placuit vocare Pronomina Adjectiva. Sunt autem 1) இந்த. *hic, hæc, hoc.* 2) அந்த, *illo, illa, illud*: ut அந்தச்சாதி, *illa tribus*; அந்தக்கன்னி, *illa virgo*; அந்தக்காடு, *illud nemus*. 3) எந்த, *quinam? quænam? quodnam?* எந்தச்சொல்லிது, *quænam vox hæc? &c.*

49 Tamulenses utuntur quoque aliis vocibus pro hoc adjectivo. 1) Pro இந்த dicunt இன்ன, pro அந்த, அன்ன, pro எந்த, என்ன: significatio et usus est idem; differunt hoc uno, quod istæ non duplicant sequentem, ut primæ; dicitur இந்தச்சொல், et இன்னசொல் &c. Ex his என்ன usurpatur non

tur non

tur non solum ut adjectivum, sed etiam per se; et, si anteponatur verbo, significat, *quid?* என்னசொன்னாய், *quid dixisti?* si postponatur verbo, significat, *numquid?* சொன்னாயோன்ன, *numquid dixisti?* si autem என்ன postponatur verbali à participiis, significat, *quid?* vel *quarè?* Sic, நீயசொன்னதென்ன, *quid dixisti?* நீயிப்படிச்சொன்னதென்ன, *quarè sic dixisti?* Præterea ex his tribus adjectivis fiunt pronomina substantiva hoc modo: இன்னான், *iste* vel *qualis*, இன்னாள், *ista* vel *qualis*, இன்னது, *istud* vel *quale*, அன்னான், *ille*, அன்னாள், *illa*, அன்னது, *illud*, என்னான், *quis?* என்னாள், *quæ?* என்னது, *quid?* quæ omnia bene declinantur: இன்னானுடைய, இன்னானுக்கு &c. sic, என்னதின், என்னதற்கு, என்னதை &c. Dicitur autem இன்னான்வந்தான், *iste venit*, vel *talis homo venit* &c. Significant etiam idem ac *quinam*, *quænam*, *quodnam*. Sic, அவனாயின்னானென்றான், dixit, *quinam esset ille*. நீயசெய்தபாவமின்னதென்றுசொல்லு, *dic, quodnam sit peccatum, quod fecisti* &c.

2) Breviùs adhuc pro tribus his adjectivis utuntur 5
his tribus litteris இ, அ, எ, quas vocant சுட்டெழுத்து, *litteræ indicativæ*: sic, இப்படி est இந்தப்படி; அத்தறுவாய் est அந்தத்தறுவாய்; எவ்வளவு est எந்தவளவு &c. Ad harum litterarum usum regula sit: si vox, cui istæ litteræ conjunguntur, incipiat per vocalem, interponuntur semper duo *v* consonantes; sic ex அளவு fit இவ்வளவு, அவ்வளவு, எவ்வளவு &c. Si sequens vox incipiat per consonantem, hæc, quæcumque sit, semper illa ipsa duplicatur: sic ex கணா, இக்கணா; ex போது, இப்போது; ex மாத்திரம், இம்மாத்திரம்; ex வண்ணம், இவ்-

வண்ண

வண்ணம்; ex நாள், இந்நாள்: nec potest scribi இன்னாள்; non enim tunc duplicata esset eadem littera, quæ est ந, sed loco illius substitutæ aliæ, et இன்னாள், ut supra diximus, est pronomen fœmininum. Eodem modo அக்கரை, எக்கரை; அப்போது, எப்போது &c. Hic modus elegans et facilis admodúm est, ac in aliquot dictionibus multúm in usu, eoque semper eleganter uti possumus. Hinc, cúm aliqui, ut dicant v. g. *hoc littus fluminis*, dicunt இந்தவிக்கரை, ineptè omnino errant; est enim idem ac dicere, *istud hoc littus*, cùm sufficiat dicere vel இக்கரை, vel இந்தக்கரை; utrumque enim bene significat, *hoc littus*: eodem modo non, அந்தவக்கரை, sed, vel அக்கரை, vel அந்தக்கரை, *illud littus &c.*

§. V.

DE GENERIBUS.

51 EX hactenus dictis, diversitas Generum in hâc linguâ vel nulla esse, vel non esse necessaria videtur: siquidem, cúm genera per adjectiva et articulos apud nos distinguantur, Tamulenses, ut diximus, nec adjectiva nec articulos genere discriminant. Attamen, quod huic linguæ singulare est, isti genera distinguunt per tertiam personam verborum: et, cúm nos pro quolibet genere dicamus, v. g. *venit*, Tamulenses pro masculino dicunt வந்தான், pro fœminino வந்தாள், pro neutro வந்தது, ut sequenti capite fusiùs dicemus. Pronomina quoque, *iste, ille, quis? ista, illa, quæ?* benè genere distinguunt, ut suprà diximus: இவன், இவள், இது; அவன், அவள், அது &c. Regulæ tamen generum in hâc linguâ nullius ferè negotii sunt. Grandonicè genera dicuntur லிங்கம்: hinc masculinum புல்லிங்கம், fœmininum vero ஸ்திரீலிங்கம், neutrum tandem நபுஞ்சகலிங்கம். Tamulicè autem genera communi

voce

voce dicuntur திணை: primò Tamulenses distinguunt duo tantum genera, quorum primum உயர்திணை, *sublime genus*, vocant: secundum verò, அஃறிணை, ubi hæc littera ஃ communis in linguâ sublimi, et ஆய்தவெழுத்து dicta, pronunciatur ut *g* consonans gutturale; unde dicitur *Agrinei*, id est, *genus inferius*, et est neutrum. Primum autem est commune maribus et fœminis: quod posteà distinguitur in ஆண்பால், *âńpâl*, et est masculinum; பெண்பால், *peńpâl*, et est fœmininum. Omnia autem rationalia sunt ex sublimi genere: inter quæ Deus, Angeli et homines sunt masculini generis; mulieres, fœminini; cætera omnia sine exceptione sunt neutra. Inter masculina Deus et Angeli in neutro quoque genere usurpantur; hominibus pariter, quos maxime honorare volunt, aliquando neutrum genus copulant: sic, குருசாமியெழுந்தருளினது, *venit sacerdos &c.* Excipe præterea nomen பிள்ளை, quando significat *filius*: illo enim et in masculino et in neutro genere utuntur. Nomen autem குழந்தை, *infans*, semper neutrius generis est.

CAPUT TERTIUM
DE VERBO.
§. I.
DE CONIUGATIONE VERBORUM, et primò de Præsenti.

VErbum, quod Tamulenses வினை vocant, 52
conjugatur, ut apud nos, tribus personis, quas இடம் nominant: quarum primam தன்மை, secundam முன்னிலை, tertiam படர்க்கை dicunt. In primis duabus personis non distinguunt genera, sed tantúm in tertiâ; et hæc ipsa in singulari numero tantúm discernitur genere masculino, fœminino

fœminino et neutro: at in plurali neutrum tantùm a non neutro distinguitur, et eadem vox inservit tum masculino, tum fœminino. Præterea Tamulenses tria tantúm distinguunt tempora, quæ முக்காலம் vocant: sunt autem நிகழ்காலம், *tempus defluens*, et est tempus præsens; இறந்தகாலம், *tempus elapsum*, et est præteritum; எதிர்காலம், *tempus occurrens*, et est futurum. Terminationes omnium temporum in fine eædem omnino sunt. Scilicet pro numero singulari *prima* persona in fine habet என், *secunda* ஆய், *tertia* masculina ஆன், fœminina ஆள், neutra vero து vel in futuro உம். Pro plurali *prima* habet ஓம், *secunda* ீர்கள், *tertia* masculina et fœminina ஆர்கள்: neutra verò, ut in singulari. Præter has addunt aliam secundam et tertiam personam, quibus pro numero singulari utuntur in signum honoris: ex quibus secunda persona desinit per ீர், et tertia per ஆர். Quarè satis est ad conjugationem Verborum, scire primam personam cujuscumque temporis, et, mutatâ tantummodó terminatione juxta regulam modo traditam, facilè conjugantur quælibet verba. Aliqua difficultas est, invenire primam formam temporum, pro quo sint hæ Regulæ.

53 De Præsenti nulla sanè difficultas: cùm enim Verba omnia nominentur à verbali கிறது, duplicato vel non τὸ க, mutando hanc terminationem in கிறேன், habemus primam personam Præsentis, et ex hâc alias. Hinc கிறாய் est secunda vulgaris, கிறீர் secunda honorifica, கிறான் tertia masculina vulgaris, கிறார் tertia honorifica, கிறாள் tertia fœminina, குது tertia neutra. Et hæc pro singulari: in numero autem plurali கிறோம் prima persona, கிறீர்கள் secunda, கிறார்கள் tertia pro masculino et fœminino, குது tertia neutrius. Sic ex verbo

செய்கிறது, *facere*, Præsens est:

செய்கிறேன், facio. செய்கிறாய், facis.

செய

செய்கிறீர், *id. honor.*	செய்கிறோம், facimus.
செய்கிறான், ille facit.	செய்கிறீர்கள் facitis.
செய்கிறார், *id. honor.*	செய்கிறார்கள், illi vel illæ faciunt.
செய்கிறாள், illa facit.	
செய்குது, illud facit.	செய்குது, illa faciunt.

Addo, tertiam personam neutrius, loco desinendi in குது, ut diximus, desinere quoque in உது. Verba scilicet, quæ ante கிறது habent *u*, abjecto கிறது, addunt து: sic ex சொல்லுகிறது fit சொல்லுது &c. quæ ante கிறது habent ஐ, vel ய consonantem, abjecto கிறது, addunt vel குது, vel elegantiùs யுது: sic ex நைகிறது fit நைகுது vel நையுது; ex செய்கிறது fit செய்குது vel செய்யுது; ex மேய்கிறது fit மேய்குது vel மேயுது &c. Hoc enim ultimum, cùm præcedat longa, non duplicat ய, ut செய்கிறது, cùm prima sit brevis. Adverte, sæpe usurpari præsens pro futuro, ac præcipuè in genere epistolari.

§. II.

DE PRÆTERITO.

DE Præteritis major est difficultas: siquidem et plures sunt præteritorum regulæ, et ex his ferè nulla est, quæ multâ exceptione non indigeat. Ne tyrones tamen, nullo reperto semite, nullo et ipsi ordine vagari incipiant; quasi sepibus coarctantes viam, quasdam methodo conscriptas regulas trademus: quæ ab illis excipiuntur, plura hîc adnotabimus; cætera ipsi brevî tempore errando facilè discent. Regulas autem de præteritis, quas hîc tradere statui, ut huic linguæ studiosi et faciliùs retinere, et ad nutum in promptu habere possint; eas his octo versiculis in fasciculum ligare placuit. 54

Quæ prope præcedit *cradu* vel *gradu* littera monstrat
கி.
Præteritum; his, quæ *ea* duplicant, hæc regula constet:

 Conso-

ய. ர. இ. உ. ஐ. ததேன. அ.
Consona *ya, ra, i, u, ai, tên; a,* dabit அநதேன. (*andên.*

ககினேன.
Omnia longa *kinên* copulant. Ast in *gradu* verbis
ங. கினேன. ண. டேன. ன. றேன.
inga, guinên; ńa, dên; na, dên dant:

உ.
u feré semper
இனேன. ழு. ரு. லு. டேன.
Addit *inên: ɫu, ru, lu, dên,*
தேன. றேன.
dên, dên sibi poscunt;
ழு. ய. இ. ஐ. நதேன.
ɫu, variat: *ya, i, ai, ndên* dant: longa vagantur. Usus plura tamen passim variare docebit.

Quarè, *quæ prope præcedit cradu vel gradu, littera monstrat præteritum.* Omnia scilicet verba, ut jam diximus, desinunt vel in ககிறது, vel in கிறது: et regula præteriti sumitur a litterâ, quæ hanc terminationem immediatè præcedit. Hinc *his, quæ ca duplicant, hæc regula constet.* Verbis scilicet, quæ duplicato க terminantur per ககிறது, sint hæ regulæ.

55 *Reg.* 1. *Consona* ய, ர, இ, உ, ஐ, ததேன, subintellige *dant.* Scilicet verba, quæ ante ககிறது habent ய vel ர consonantes, præteritum habent in ததேன. Sic, மெய்ககிறது, மெய்ததேன; மொய்ககிறது, மொய்ததேன: sic, வளர்ககிறது, வளர்ததேன; தீர்ககிறது, தீர்ததேன; பார்ககிறது, பார்ததேன &c. Eodem modo, quæ ante ககிறது habent *i* vel *ai* vel *u*, in præterito habent *têu*. Sic, விரிககிறது, விரிததேன; படிககிறது, படிததேன: sic, படைககிறது, படைததேன; உதைககிறது, உதைததேன: sic, படுககிறது, படுததேன; உடுககிறது, உடுத

உருந்தேன்; வெருக்கிறது, வெருந்தேன் &c. Ex his excipe, இருக்கிறது: habet enim இருந்தேன். Cæterum hæc regula omnino universalis est.

Reg. 2. *A dabit andên.* Scilicet, quæ ante க்கிறது 56
habent *a* breve, abjecto க்கிறது, formant præteritum addendo ந்தேன். Sic ex மறக்கிறது, மறந்தேன்; ex பறக்கிறது, பறந்தேன்; ex பிறக்கிறது, பிறந்தேன்; ex இறக்கிறது, இறந்தேன் &c. Excipe, quæ ante க்கிறது unam tantum syllabam habent: hæc enim in præterito habent க்கினேன். Sic ex நக்கிறது, நக்கினேன்; கக்கிறது, கக்கினேன்: quæ reverà sic desinunt per syncopen; deberent enim desinere per க்குகிறது; நக்குகிறது, கக்குகிறது, et sunt ex regulâ num. 60. ut infrà dicam. Ne excipias tamen மணக்கிறது, licet alter scripserit, habere மணக்கினேன், quod est falsum: habet enim juxta regulam generalem மணந்தேன்.

Reg. 3. *Omnia longa* க்கினேன் *copulant.* Scili- 57
cet omnia, quæ ante க்கிறது habent vocalem longam, formant præteritum per க்கினேன். Sic ex ஆக்கிறது, ஆக்கினேன்; ex நீக்கிறது, நீக்கினேன்; ex தேக்கிறது, தேக்கினேன்; ex தாக்கிறது, தாக்கினேன்; ex நோக்கிறது, நோக்கினேன்: et hoc pari modo, quia sunt syncopata ab ஆக்குகிறது &c. ut ex imperativo patet. Excipe பூக்கிறது, quia nullâ syncope abbreviatum, quod habet பூத்தேன்: et காக்கிறது, காத்தேன்; quod verbum, cùm significat *custodire*, non potest scribi, ut ex ignorantiâ plures quoque Tamulenses faciunt, கார்க்கிறது, *cârcradu*; scriptum enim hoc modo, non significat *custodire*, sed *causare* linguæ *ardorem* quendam, ut causat piper et similia, unde ille *ardor* dicitur காரம், *câram*.

58 Et hæc de verbis, quæ desinunt in க்கிறது: unum hîc addendum judico. Plura per syncopen terminantur per க்கிறது, et reverà desinunt per குகிறது, quæ omnia juxta regulam, quam modò tradam num. 60. habent in præterito க்கினேன். Hæc autem plerumque sunt verba activa a neutro, quod desinit in ங்கிறது. Sic, அடங்கிறது, *includi*, neut. அடக்குகிறது, et per syncopen, அடக்கிறது, *includere*, act. ஒதுங்கிறது, neut. ஒதுக்குகிறது vel ஒதுக்கிறது, act. நறுங்கிறது, neut. நறுக்குகிறது vel நறுக்கிறது. act. நீங்கிறது, neut. நீக்குகிறது, vel நீக்கிறது, act. &c. Hæc omnia in præterito habent க்கினேன்: sic, அடக்கினேன், ஒதுக்கினேன், நறுக்கினேன் &c. Eodem modo alia sunt, quæ per syncopen desinunt in க்கிறது, quæ per se desinere debebant in க்குகிறது. Sic, செதுக்குகிறது, செதுக்கிறது; முறுக்குகிறது, முறுக்கிறது; அறுக்குகிறது, அறுக்கிறது &c. quæ omnia juxta regulam, quam tradam, bene præteritum habent in க்கினேன்; செதுக்கினேன், முறுக்கினேன், அறுக்கினேன் &c. Sic, quæ superiùs adnotavi, நக்கிறது, தக்கிறது &c. et ferè omnia, quæ ante க்கிறது habent longam, ut ஆக்கிறது, போக்கிறது &c. quæ omnia habent க்கினேன், ut supra dictum est. Unde hæc omnia non sunt exceptiones a regulis, quas modò tradidi. Ad dignoscendum autem, utrum verbum aliquod naturâ suâ desinat in க்கிறது, an ita desinat per syncopen, recurrendum ad vocem imperativi: siquidem in imperativo verbum, v. g. நடக்கிறது, habet நட, et அடக்கிறது habet அடக்கு; sic, ஒதுக்கு, நீக்கு, செதுக்கு, முறுக்கு; sic, நக்கு, ஆக்கு, போக்கு &c. Unde hæc omnia terminari deberent per க்குகிறது, et per syncopen terminant in க்கிறது.

ad

Ast in gradu verbis, scilicet, quoad verba verò, quæ desinunt in கிறது, *prima Regula* sit: *inga, guinên*; ண, டேன்; ன, றேன் *dant.* Scilicet quæ ante கிறது habent ங, in præterito habent ங்கினேன்: sic, வணங்கிறது, வணங்கினேன்; அடங்கிறது, அடங்கினேன்; இணங்கிறது, இணங்கினேன் &c. Quæ verò ante கிறது habent ண, in præterito habent டேன்: sic, உண்கிறது, உண்டேன்; காண்கிறது, கண்டேன், quod in præterito mutat etiam primam longam in brevem. Tandem, quæ ante கிறது habent consonantem ன, in præterito, abjecto கிறது, addunt றேன: sic தின்கிறது, தின்றேன்; என்கிறது, என்றேன் &c. 59

Reg. 2. *U ferè semper addit inên.* Scilicet, si ante கிறது sit *u* breve, ferè semper, abjecto கிறது, additur in præterito இனேன். Dixi, *ferè semper.* Siquidem 1) si illi *u* conjungantur sequentes consonantes ச, த, ப, tùm simplices tùm duplices; vel ண, ன, வ, ம: præteritum semper habet இனேன். Sic, பேசுகிறது, பேசினேன்; நச்சுகிறது, நச்சினேன்; எழுதுகிறது, எழுதினேன்; திருத்துகிறது, திருத்தினேன்; நம்புகிறது, நம்பினேன்; அப்புகிறது, அப்பினேன்; பண்ணுகிறது, பண்ணினேன், உலாவுகிறது, உலாவினேன்; தும்முகிறது, தும்மினேன்; பின்னுகிறது, பின்னினேன். Ex his tantùm excipe எண்ணுகிறது, quod habet எண்றேன்: de cætero hæc regula satis universalis est. 2) Si verò illi *u* conjugantur க vel ட vel ற: tunc, si præcedant vel plures syllabæ, ut முறுகுகிறது, திருடுகிறது, தவறுகிறது; vel, si præcedat una tantum syllaba, ea tamen sit longa vel naturâ suâ, ut ஏறுகிறது, தேடுகிறது, தே 60

றுகிறது, vel sit longa ex eo, quod consona bina sequantur, ut தக்குகிறது, அண்டுகிறது, கட்டுகிறது, கன்றுகிறது, சுற்றுகிறது &c. in his omnibus præteritum eodem modo terminatur per இனேன். Sic, பெருகினேன், திருடினேன், தவறினேன், ஏகினேன்; தேடினேன், தேறினேன், தக்கினேன், அண்டினேன், கட்டினேன், கன்றினேன், சுற்றினேன் &c. Excipe போடுகிறது, cui, licet prima sit longa, præteritum est போட்டேன். Si autem ante கு, டு, று sit simplex syllaba brevis, tunc duplicatâ illâ consonanti க, ட, ற, præteritum desinit per ஏன்: sic ex தகுகிறது, தக்கேன்; ex நகுகிறது, நக்கேன்; ex படுகிறது, பட்டேன்; ex இடுகிறது, இட்டேன்; ex பெறுகிறது, பெற்றேன்; ex இறுகிறது, இற்றேன்; ex அறுகிறது, அற்றேன் &c. Hæc quoque regula constans est: attamen மிகுகிறது et புகுகிறது, præter மிக்கேன் et புக்கேன், habent etiam மிதந்தேன் et புகுந்தேன்.

61 *Reg.* 3. ளு, ரு, ழு; டேன், தேன், றேன் *sibi poscunt:* பூ *variat.* Exceptio est hæc de his, quæ habent *u* ante கிறது. Scilicet 1) si illi *u* conjungatur simplex ள, in præterito fit ண்டேன்: sic, ஆளுகிறது, ஆண்டேன்; மாளுகிறது, மாண்டேன்; உருளுகிறது, உருண்டேன்; வெருளுகிறது, வெருண்டேன் &c. அருளுகிறது tamen habet அருளினேன். Si autem ள sit duplex; juxta regulam generalem, præteritum est in இனேன்: sic, தள்ளுகிறது, தள்ளினேன்; துள்ளுகிறது, துள்ளினேன்; அள்ளுகிறது, அள்ளினேன் &c. விள்ளுகிறது tamen, præter விள்ளினேன்.

ணேன், habet etiam விண்டேன்: et கொள்ளுகிறது semper habet கொண்டேன். 2) Si illi *u* conjungatur ர, in præterito, remanente ர consonanti, additur ந்தேன்: sic, வளருகிறது, வளர்ந்தேன்; தீருகிறது, தீர்ந்தேன்; சேருகிறது, சேர்ந்தேன்; தவிருகிறது, தவிர்ந்தேன் &c. Excipe unum vel alterum, quod habet *inên*: Sic, வாருகிறது, வாரினேன். At வருகிறது, வந்தேன்; தருகிறது, தந்தேன்: et போருகிறது, போந்தேன். 3) Si illi *u* conjungatur ல, vel simplex, ut சுழலுகிறது, அழலுகிறது; vel duplex, ut செல்லுகிறது, வெல்லுகிறது, கொல்லுகிறது &c. tunc ablato omninò ல, additur ன்றேன்: sic, சுழன்றேன், அழன்றேன், சென்றேன், வென்றேன், கொன்றேன் &c, Sic, cùm நிற்கிறது pèr syncopen sit a நில்லுகிறது: hoc et in imperativo habet நில்லு, et in negativo நில்லேன்; et juxta hanc regulam in præterito நின்றேன். Excipe tamen சொல்லுகிறது, quod habet சொன்னேன். 4) Tandem ழ *variat*; scilicet, si illi *u* junctum sit ழ, aliqua in præterito addunt simplex தேன்: sic, அழுகிறது, அழுதேன்; உழுகிறது, உழுதேன்; தொழுகிறது, தொழுதேன். Alia, ablato *u*, addunt ழ consonanti ந்தேன்: sic ex வாழுகிறது, வாழ்ந்தேன்; ex தாழுகிறது, தாழ்ந்தேன்; ex உமிழுகிறது, உமிழ்ந்தேன்; ex அவிழுகிறது, அவிழ்ந்தேன்; ex தவழுகிறது, தவழ்ந்தேன்: விழுகிறது tamen retinet etiam *u*, et fit விழுந்தேன். At முழுகிறது habet quidem முழுகினேன், sed non est ex hâc regulâ, cùm revera sit முழுகுகிறது: unde in infinitivo habet முழுக, et non முழ, ut habent alia hic allata, அழ, உழ, வாழ, உமிழ.

62 *Reg. 4*, ய, இ, ஐ. ந்தேன் *dant:* scilicet, si ante கிறது sit ய consonans, vel *i*, vel *ai*; ablato கிறது, fit præteritum addendo ந்தேன்: sic ex அடைகிறது, அடைந்தேன்; ex கடைகிறது, கடைந்தேன்: sic ex அமிகிறது, அமிந்தேன்; ex பதிகிறது, பதிந்தேன்: sic ex மேய்கிறது, மேய்ந்தேன்; ex ஐய்கிறது, ஐய்ந்தேன் &c. Excipe வைகிறது, quod habet வைதேன்; பெய்கிறது, பெய்தேன்; செய்கிறது, செய்தேன்; நெய்கிறது, நெய்தேன்: quibus nisi ab infimâ plebe aliquando ந audi solet.

63 *Quinta* tandem *Regula. Longa vagantur:* scilicet, cúm ante கிறது sit vocalis longa, (quæ verba pauca admodum sunt,) regula varia est. Siquidem ஆகிறது et போறது, quod reverà est போகிறது, habent ஆனேன், போனேன்; சாகிறது, செற்றேன், cum primâ brevi: வேகிறது et நோகிறது habent வெந்தேன், நொந்தேன்; in quibus prima syllaba, quæ alibi semper est longa, in præterito, et ex hoc in gerundio et participio præteriti, brevis est.

64 Ex his Regulis, datâ præteriti formâ, conjugatur hoc quoque per personas et numeros juxta terminationes traditas num. 52. Sic a verbo செய்கிறது Præteritum est:

செய்தேன், feci.	செய்தது, illud fecit.
செய்தாய், fecisti.	செய்தோம், fecimus.
செய்தீர், *id. hon.*	செய்தீர்கள், fecistis.
செய்தான், ille fecit.	செய்தார்கள், illi vel illæ fecerunt.
செய்தார், *id. hon.*	
செய்தாள், illa fecit.	செய்தது, illa fecerunt.

Dixi pro neutro செய்தது, licet alii செய்துது dicant; quod tamen barbarum et e trivio desumptum est. Prætereà ex his, quæ dixi in præterito habere ந்தேன், aliqua possunt terminari in ஞ்சேன்:

et புய

et quæ habent ததேன, possunt habere சசேன. Non omnia tamen, sed ea tantùm, quæ ante ககிறது vel கிறது habent இ vel ஐ: sic, அடிககிறது. அடிநதேன vel அடிஞசேன; படைககிறது, படைததேன vel படைசசேன: sic, மறைககிறது, மறைநதேன vel மறைஞசேன; அடைககிறது, அடைததேன vel அடைசசேன &c. Attamen hic modus non est tam elegans: certè in tot eorum libris classicis quæ ego legi, non solùm versibus, sed prosâ quoque conscriptis, nullibi sanè nec semel ஞசேன vel சசேன inveni, sed semper in ejusmodi verbis formant præteritum per நதேன vel ததேன. Prætereà ex his, quæ ante கிறது vel ககிறது habent aliam litteram præter இ vel ஐ, nunquam vel unum verbum potest habere præteritum in ஞசேன, licet habeant நதேன vel ததேன. Sic nullo modo dici potest மறஞசேன, வளர்ஞசேன, பொறசேன, பருசசேன &c. Quare நதேன, ததேன et est modus universalis verbis omnibus illius regulæ, nullo excepto, et sanè elegantior est, et a doctis unicè usu probatus.

Addo appendicem pro tertiâ personâ neutrius. 65
Omnia, quæ præteritum habent per இனேன, præterquàm quod in tertiâ personâ neutrius habent இனது; ut, அடஙகினது, பணணினது &c. eleganter habent quoque இறறு: sic, அடஙகிறறு, பணணிறறு &c. Sic, cúm in eleganti linguâ ex சொலலுகிறது præteritum fit சொலலினேன, licet non utamur hoc in vulgari, utimur tamen juxtà hanc regulam tertiâ personâ neutrius சொலலிறறு. Aliqui loco duplicis ற addunt duplicem ச, et dicunt அடஙகிசசு, பணணிசசு, சொலலிசசு &c. quod tamen non adeo elegans est. Alii utrique modo addunt து; சொலலிசசுது vel சொலலிறறுது

ற்றது; quod tamen omninò error est. Alii tandem in cæteris quoque præteritis utuntur hâc terminatione, et loco dicendi, அதுவந்தது, dicunt, அதுவந்திச்சு &c. ut plerumque homines ex infimâ Parrearum tribu loqui solent: quod tamen omninò dici non potest. Secundum hanc regulam in præterito ஆனேன் ex ஆகிறது, et போனேன் ex போகிறது, variat tertia persona neutrius: fit enim vel juxta regulam generalem ஆனது, போனது; vel, cùm præteritum possit esse, ஆயினேன், போயினேன், juxta hanc appendicem, fit ஆயிற்று, போயிற்று: quod tamen, etiamsi in idiomate sublimi commune sit, in vulgari non est in usu; sed utuntur his vocibus, ஆச்சு vel ஆச்சுது, போச்சு vel போச்சுது. Et hæc de præteritis.

§. III.

DE FUTURO.

66 DE Futuro ferè nulla est difficultas. Siquidem 1) omnia, quæ in præterito habent கிறேன், cum simplici vel duplici க, in futuro habent குவேன்: sic, முறுக்கிறேன், முறுக்குவேன்; வணங்கிறேன், வணங்குவேன்; அடக்கிறேன், அடக்குவேன் &c. 2) His exceptis, nullâ aliâ habitâ præteriti ratione, quæ desinunt per க்கிறது, habent futurum in ப்பேன்: sic ex படிக்கிறது, படிப்பேன்; ex மறக்கிறது, மறப்பேன்; ex இருக்கிறது, இருப்பேன்; ex கேள்க்கிறது, கேள்ப்பேன், vel, quod idem est, கேட்பேன் &c. Quæ verò desinunt in கிறது, in futuro habent வேன்: sic, செய்கிறது, செய்வேன்; ஆகிறது, ஆவேன்; போகிறது, போவேன்; பெய்கிறது, பெய்வேன்; எழுதுகிறது, எழுதுவேன் &c. Excipe quæ

quæ ante கிறது habent consonantem ண vel ன, quæ addunt பேன். sic, உண்கிறது, உண்பேன்; காண்கிறது, காண்பேன்: sic, தின்கிறது, தின்பேன்; எண்கிறது, எண்பேன் &c. Præterea quæ ante கிறது habent லு, ழு, ளு, vel duplicatâ consonanti, vel cum præcedenti longâ; hæc elegantius, remanente simplici consonanti, addunt juxta hanc regulam generalem வேன்: sic ex சொல்லுகிறது, சொல்லுவேன் vel சொல்வேன்; ex கொள்ளுகிறது, கொள்ளுவேன் vel கொள்வேன்; ex ஆளுகிறது, ஆளுவேன் vel ஆள்வேன்; ex வாழுகிறது, வாழுவேன் vel வாழ்வேன் &c. Ex his secundum futurum semper est elegantius. At அழுகிறது, v.g. cùm ante ழு non habeat nec consonantem, nec longam, sed brevem, non potest dici அழ்வேன், sed semper dicendum அழுவேன் &c. Ex his regulis facilè, inventâ futuri formâ, conjungatur hoc tempus quoque per personas et numeros, juxta terminationes communes. Sic:

செய்வேன், faciam.	செய்யும், illud faciet.
செய்வாய், facies.	செய்வோம், faciemus.
செய்வீர், *id honorificè.*	செய்வீர்கள், facietis.
செய்வான், ille faciet.	செய்வார்கள், illi vel illæ facient.
செய்வார், *id. honorif.*	
செய்வாள், illa faciet.	செய்யும், illa facient.

Hic pro tertiâ personâ neutrius adverte, quod ver- 67
ba, quæ desinunt per க்கிறது, mutant hoc in க்கும்: sic, அடக்கிறது, அடக்கும்; படிக்கிறது, படிக்கும்; இருக்கிறது, இருக்கும்; படைக்கிறது, படைக்கும் &c. Quæ verò desinunt per கிறது, ablato omnino கிறது, addunt உம், hoc modo. Si antecedens sit vocalis *u*, eliditur: sic, அழுகிறது, அழும்; ஆளுகிறது, ஆளும்; பேசுகிறது, பே

சும்;

ஸம; &c. Si autem sit alia vocalis brevis, vel diphtongus ஐ, interscribitur ய, et fit யும : sic, அடைகிறது, அடையும; அறிகிறது, அறியும &c. Si autem sit vocalis longa, tunc vel additur simplex ம, vel additur கும : sic ex ஆகிறது fit ஆம vel ஆகும; ex போகிறது, போம vel போகும, ex வேகிறது, வேம vel வேகும; ex நோகிறது, நோம vel நோகும &c. Tandem, si ante கிறது sit consonans, illi unitur உம, duplicando illam consonantem, si præcedatur a brevi, secus, si a longâ : sic, தின்கிறது, தின்னும; என்கிறது, என்னும; காண்கிறது, காணும; செய்கிறது, செய்யும; மெய்கிறது, மெய்யும &c. Quæ tamen in primâ personâ habent குவேன, ut supra dixi, in tertiâ neutrius semper habent கும : வணங்குவேன, வணங்கும; அடங்குவேன, அடங்கும &c.

Cùm præter hæc tria tempora Tamulenses non habeant imperfectum, nec plusquamperfectum; modum ea supplendi tradam sequenti capite, ubi de syntaxi: ibi tradam quoque phrases quasdam, quas aoristos dicere possumus.

§. IV.

De Imperativo.

68 Imperativum habent Tamulenses, et vocant ஏவல, a verbo ஏவுகிறது, *imperare.* Facilis autem est regula imperativi: siquidem, abjecto a quolibet verbo க்கிறது vel கிறது, vox, quæ remanet, inservit imperativo, quoad secundam personam singularis. Sic ex படிக்கிறது, படி; ex போடுகிறது, போடு; ex பார்க்கிறது, பார் : sic ex சொல்லுகிறது, சொல்லு; ex செய்கிறது செய் &c. Sic, cum நிற்கிறது et விற்கிறது per syncopen dicta sint a நில்லுகிறது

லுகிறது et வில்லுகிறது, quæ non sunt in usu; in usu tamen est imperativus juxta hanc regulam, நில்லு, வில்லு. Quæ tamen ante கிறது vel க்கிறது habent ண் vel ழ் consonantes, addunt u: sic, தின்கிறது, தின்னு; என்கிறது, என்னு; அவிழ்க்கிறது, அவிழு &c. Quæ verò habent லு vel ளு vel ழு, cum præcedenti longâ, vel cum duplici ல vel ள, possunt etiam terminari per simplicem consonantem ல், ள், ழ்: sic ex கோலுகிறது, primâ longâ, *inflectere*, fit கோலு vel கோல்; ex சொல்லுகிறது, சொல்லு vel சொல்; ex ஆளுகிறது, ஆளு vel ஆள்; ex கொள்ளுகிறது, கொள்ளு vel கொள்; ex வாழுகிறது, வாழு vel வாழ் &c. et secundus modus semper est elegantior. Ex regulâ generali excipe, quæ in præterito habent கினேன், in imperativo enim habent கு: sic, வாங்கினேன், வாங்கு; அடக்கினேன், அடக்கு; முடுக்கினேன், முடுக்கு &c. Quæ tamen reverà non essent excipienda: siquidem, ut pluries dixi, cùm reverá hæc verba sint, அடக்குகிறது, முடுக்குகிறது &c. imperativum habent juxta regulam generalem. Excipe tamen வருகிறது et தருகிறது: ex his enim fit, வா, *vâ*, தா, *dâ*. Et hæc pro secundâ personâ நீ, *tu*.

Pro secundâ autem personâ honorificâ additur உம்: 69
sic படியும், சொல்லும், அவிழும், வாங்கும் &c. Imperativo autem போ, *abi*, non addunt உம், sed ம் tantùm pro honorifico, et dicunt போம். Et vocibus வா, தா, addunt ரும், et dicunt வாரும், தாரும். Præterea, si adhuc huic imperativi voci addatur கொள் breve, fit secunda persona pluralis: sic, படியுங்கொள், சொல்லுங்கொள், போங்கொள், வாருங்கொள், தாருங்கொள் &c. Pro aliis personis utuntur voce futuri. Præterea modus elegans im-

perativi

perativi pro quâlibet personâ est, uti voce infinitivi, v. g. இருக்க, போக, சொல்ல &c. Et præcipuè utuntur hoc modo, cùm loquantur cum personâ valde nobili, cum rege, cum sacerdote &c. cui, ne videantur imperare, non dicunt v. g. தேவரீர் ரெழுந்திரும்; sed, quasi rogando, தேவரீரெழுந்திருக்க: sic non கேளும், sed கேளாக்க &c. Sæpe in hoc sensu voci infinitivi addunt உம், வரவும், கேட்கவும் &c. Hinc alius modus imperativi est, cuilibet personæ futuri addere ஆக, infinitivum a verbo ஆகிறது: sic, போவாயாக, போவீராக, போவானாக &c. Qui modus tamen non est rigorosè imperativus, ut diximus: quia utuntur voce infinitivi cum quâlibet personâ, ut fusiús dicam in elegantiori hujus linguæ dialecto. Quarè ex verbo செய்கிறது, imperativus est:

செய், vel செய்வாயாக, fac tu.
செய்யும், vel, செய்வீராக, idem honorifice. (te.
செய்யுங்கோள், vel, செய்வீர்களாக, faci
செய்வானாக, செய்வாளாக &c. faciat ille, (illa &c.
செய்ய
செய்யவும் } pro quâlibet personâ.

Optativum et subjunctivum propriè Tamulenses non habent, licet hos conceptus satis benè explicent phrasibus quibusdam, quas, cùm ad syntaxim spectent, sequenti capite referam.

§. V.

De Infinitivo.

70 Infinitivus in hâc linguâ facilis omnino est: siquidem verba omnia, quæ desinunt per க்கிறது, formant infinitivum, mutando illud in க்க: sic ex படுக்கிறது, படுக்க; ex இருக்கிறது, இருக்க; ex அடக்கிறது, அடக்க; ex பொறுக்கிறது, பொறுக்க; ex மறக்கிறது, மற

மறக்க &c. Regula est omnino universalis. Quæ verò desinunt per கிறது, omnia quidem eodem modo possunt habere infinitivum in க: sic ex அறிகிறது, அறிக; ex செய்கிறது, செய்க &c. Attamen hic modus proprius est linguæ sublimis, et in vulgari raro usurpatur; præterquàm in verbis, quæ ante கிறது habent longam: fit enim etiam in linguâ vulgari ஆக, போக, வேக, நோக &c. Cætera, ablato கிறது, addunt *a* breve, quod unitur voci, quæ remanet; ita ut, si hæc desinat per *u*, elidatur: sic ex பெறுகிறது, பெற; ex அழுகிறது, அழ &c. Si desinat per ஐ vel இ, addatur ய: sic ex அடைகிறது, அடைய; ex அறிகிறது, அறிய &c. Si tandem desinat per consonantem, tunc, nisi sit ர vel ழ, quæ nunquam duplicantur, et præcedat syllaba una tantùm et brevis, illa consonans duplicatur; secus, si vel plures præcederent, vel una longa. Sic ex உண்கிறது, cùm prima sit brevis, fit உண்ண; at ex காண்கிறது, cùm prima sit longa, fit காண: sic ex செய்கிறது, செய்ய; at ex மேய்கிறது, மேய: sic ex தின்கிறது, தின்ன; ex என்கிறது, என்ன &c. Hæ regulæ omnes sunt universales. Hinc, cùm, ut pluries dixi, quæ habent in præterito கின்றான, terminentur reverà in குகிறது, licet per syncopen ablatum sit τò கு; juxta hanc regulam generalem habent in infinitivo க: வணங்க, முருக, மூழ்க &c.

§. VI.

DE GERUNDIIS ET PARTICIPIIS.

GErundium vocant Tamulenses வினையெச்சம், ac si dicerent, *defectus verbi*: habet enim gerundium vim et significationem verbi; attamen, cùm non conjugetur per personas et tempora, nonnihil deficere dicitur a ratione verbi. Unicum gerundi- 71

um

um habent, quod æquivalet gerundio nostro in *do*: cætera supplent modo, quem tradam num. 121. ubi de syntaxi. Gerundium autem, quod habent, sumitur à voce præteriti hoc modo: si hoc desinat per இனேன், ablato னேன், habetur gerundium in *i*; வணங்கினேன், வணங்கி; அடக்கினேன், அடக்கி; வாரினேன், வாரி, முடுக்கினேன், முடுக்கி; பண்ணினேன், பண்ணி &c. Sic, cúm சொல்லுகிறது, ut dixi superiùs, in idiomate sublimi habeat præteritum சொல்லினேன்; in vulgari etiam, licet non sit in usu hoc præteritum, ex hoc tamen est in usu gerundium சொல்லி. Cætera omnia a præterito, ablato ஏன், substituunt *u*, ut habeant gerundium: sic ex வந்தேன், வந்து; ex அறிந்தேன், அறிந்து; ex படித்தேன், படித்து; ex பட்டேன், பட்டு; ex பெற்றேன், பெற்று; ex உண்டேன், உண்டு; ex என்றேன், என்று &c. Excipe ஆனேன், போனேன், quæ habent ஆகி, போகி, vel frequentius, ஆய் et போய். Hoc unum adverte, quod hoc gerundium nunquam potest regi ab alio nomine, quàm ab eo, quod regit verbum subsequens, quod non sit aliud gerundium, sed vel principale, perficiens orationem, vel infinitivus, vel participium &c. quod observatur et a Latinis, respectu gerundii in *do*. Sic non possum dicere, அவன் பாடி நான் ஆடினேன்: quia gerundium, பாடி, regitur ab அவன், et subsequens ஆடினேன் a நான். Sic nec latinè dicam, *ille cantando, ego saltavi*: sed per ablativum absolutum, *ille cantante*; unde et tamulicè dicendum, அவன் பாட நான் ஆடினேன். Benè autem dicitur, நான் பாடியாடினேன், *ego cantando saltavi*. Sic dicitur, நான் சொல்லிக்கொண்டு வந்தகாரியமவன் செய்தான்; quia licet

gerun-

gerundia சொல்லி, கொண்டு regantur a நான், et verbum principale செய்தான் ab அவன்; poſt gerundia tamen ſequitur participium வந்த, quod regitur ab eodem நான் &c. Hæc regula maximè obſervanda eſt, quia in hâc et peritiores errare vidi. Hinc ſine errore dici non poteſt, கர்த்தா பிறந்து ௲௭௱௨௰௮, 1728 *us annus ab ortu Chriſti*; ſed vel பிறந்த vel பிறந்தது: et ſic de cæteris. Excipe tamen gerundium ஆய, a verbo ஆகிறது: quod, cùm ſæpe inſerviat ad efficienda a quocumque nomine adverbia, ut dicam num. 125, tunc non ſequitur hanc regulam.

Participium autem vocant பெயரெச்சம், 72 *defectus nominis*: habet enim ſignificationem nominis, ſed apud Tamulenſes non declinatur per caſus, genera et numeros, ſed eadem omninò vox una participii inſervit pro quolibet caſu, genere et numero, unde bene deficere dicunt a ratione nominis. Tria ſunt participia, præſentis, præteriti et futuri. Participium præſentis fit ablato து à கிறது, vel க்கிறது: ſic ex ஆகிறது, ஆகிற: ex செய்கிறது, செய்கிற; ex போகிறது, போகிற &c. Sic ex படிக்கிறது, படிக்கிற; ex அடிக்கிறது, அடிக்கிற &c. Participium præteriti fit, ablato ஏன் à voce præteriti, et addito *a* brevi: ſic ex ஆனேன், ஆன; ex போனேன், போன; ex பட்டேன், பட்ட; ex பெற்றேன், பெற்ற; ex படித்தேன், படித்த: ex வணங்கினேன், வணங்கின; ex முடுகினேன், முடுகின &c. Participium futuri eſt ipſa vox tertiæ perſonæ neutrius: ஆம் vel ஆகும், போம் vel போகும், செய்யும், இருக்கும், படிக்கும், அழும், ஆறும் &c.

Adverto, quod prima duo participia correſpon- 73 dent noſtris; non ita participium futuri: ſiquidem

செய்யும் v. g. solùm inservit pro participio *facturus*, quando hoc resolvi potest per *qui*, *quæ*, *quod*, et vocem futuri, *faciam*, *es* &c. Sic, இதைச்செய்யுந்தச்சன் &c. vertam, *hoc facturus faber*, vel, faber, qui hoc faciet &c. At quando participium in *rus* apud Latinos importat finem, tunc nec potest resolvi per *qui*, *quæ*, *quod*, nec per participium hoc linguæ tamulicæ: v. g. *Dominus bonis præmium daturus veniet*, non bene vertam tamulicé, நல்லவர்க்குநற்பலனைத்தருமாண்டவர்வருவார்; hæc enim propositio correspondet huic, *Dominus*, *qui bonis præmium dabit*, *veniet*, quæ multúm differt a primâ. Quarè hoc participium futuri solúm supplet defectum relativi, *qui*, *quæ*, *quod*, quo caret hæc lingua: sic, *tempore*, *quo faciam*, செய்யும்போது; sic, *psittacus*, *qui hoc dicet*, இதைச்சொல்லுங்கிளி &c. Sæpe autem et eleganter utuntur hoc participio, loco participii præsentis: sic, loco dicendi எனக்கிருக்கிறதுக்கம், dicunt எனக்கிருக்குந்துக்கம், *dolor*, *qui est mihi*; sic, loco dicendi, நீசெய்கிறவேலை, dicunt, நீசெய்யும்வேலை, *opus*, *quod tu facis* &c. Modos autem, qui reverà correspondent nostro participio futuri in *rus* et in *dus*, tradam num. 123. capite sequenti de syntaxi.

§. VII.

De Verbo Negativo.

74 SPeciale est huic linguæ, modum habere, quo, sine particulâ negationem importante, exprimunt sensum negativum cujuscumque verbi: Tamulenses autem *negationem* எதிர்மறைமொழி vocant. Verbum verò negativum fit hoc modo. Voci imperativi additur ஆன் longum; et, si ea vox desinat per *u*, semper eliditur; si per aliam vocalem, interponitur ய vel வ, juxta regulam num. 14. si autem desinat per

per consonantem cum præcedenti brevi, ea consonans duplicatur, et illi unitur ஏன: sic, பொறு, பொறேன; நில்லு, நில்லேன: துடை, துடையேன; வணங்கு, வணங்கேன; அடக்கு, அடக்கேன; முடுகு, முடுகேன: நட, நடவேன: படி, படியேன: உண்ணு, உண்ணேன; என்னு, என்னேன; சொல்லு, சொல்லேன: காண், காணேன; செய், செய்யேன; மெய், மெய்யேன &c. Excipe tantummodò quæ ante கிறது habent vocalem longam, quæ negativum formant per கேன: sic ஆகிறது, ஆகேன; போறது, quod reverà est போகிறது, போகேன; வேகிறது, வேகேன; நோகிறது, நோகேன; சாகிறது, சாகேன &c. Datâ hâc formâ, conjugatur verbum negativum, ut positivum; in tertiâ tantùm personâ neutrius habet *âdu*, v. g. ஆகாது, சொல்லாது: vel etiam, ablato து, fit ஆகா, சொல்லா &c. Sit ergo negativum à செய்கிறது.

செய்யேன, non faciam.	செய்யோம, non faciemus.
செய்யாய, non facies.	
செய்யீர, idem *honor.*	செய்யீர்கள, non facietis.
செய்யான, non faciet.	
செய்யார, idem *honor.*	செய்யார்கள, illi vel illæ non facient.
செய்யாள, non faciet illa.	
செய்யாது, illud non faciet.	செய்யாது, illa non facient.

Hoc negativum propriè supponit pro futuro; utuntur tamen etiam pro præterito, sed habituali; et bene explicatur per verbum *non soleo*: sic, முன்னுந் திருடேனினியுந் திருடேன, *nec anteà suevi furari, nec furabor in posterum.* Sic, si quæras, *fecistine hoc peccatum?* et respondeat, செய்யேன, est, *non soleo facere.* Eodem modo utuntur quoque voce futuri verbi positivi pro tempore præterito, ut sig- 75

nificent continuationem habitualem, *soleò &c.* Sic, si illi interrogationi de præterito, *fecistinè hoc peccatum?* respondeat per futurum செய்வேன்: non est simpliciter, *feci*, sed, *soleo facere &c.* Præter hoc tempus habent imperativum negativum, cujus forma sumitur a tertiâ personâ neutrius, mutando *u* in *ê*: ex செய்யாது fit செய்யாதே, *ne facias &c.* cui si addatur யும், habes formam imperativi honorifici. செய்யாதேயும் &c. Cui si adhuc addas கோள், habes secundam personam pluralem, செய்யாதேயுங்கோள் &c. Habent etiam gerundium negativum, et forma est eadem vox tertiæ personæ neutrius generis செய்யாது, cui sæpe addunt *ê*, et dicunt v. g. ஒன்றுஞ்செய்யாதேபோனான், *abiit nihil faciendo*: vel abjecto து, addunt மல், செய்யாமல், *non faciendo &c.* Habent quoque participium, cujus forma est ab ipsâ tertiâ personâ neutrius, vel omninò ablato து, vel hoc mutato in த: sic செய்யா, vel செய்யாத. Ex his primum duplicat க, ச, த, ப, si sequantur, ut suo loco diximus: sic செய்யாக்காரியம் vel செய்யாதகாரியம் &c. Quod participium non solùm significat, quod non fit vel factum non est, sed etiam, quod non est faciendum: செய்யாததைச்செய்தான், *fecit, quod faciendum non erat.*

76 Alio modo utuntur Tamulenses hoc negativo: scilicet, conjungunt gerundium negativum verbo இருக்கிறது, et tunc significatio accipitur a gerundio; personæ, numerus ac tempus sumuntur à verbo இருக்கிறது, quod conjugatur more communi. Sic,

செய்யாதிருக்கிறேன்,	non facio.
செய்யாதிருந்தேன்,	non feci.
செய்யாதிருப்பேன்,	non faciam.
செய்யாதிரேன்,	non desinam facere.
செய்யாதிரு,	ne facias.
செய்யாதிருக்க,	non facere.

Et

Et hoc modo, non mutato gerundio negativo, verbum இருக்கிறது conjugatur per personas, numeros et tempora. Tandem, more Latinorum, aliquando verbo positivo addunt negationem இல்லை, de quâ inferiús loquar: sic, செய்கிறேனில்லை, *non facio*; செய்தேனில்லை, *non feci*; செய்வேனில்லை, *non faciam* &c. Vel addunt negationem இல்லை, sive voci infinitivi, v. g. செய்யவில்லை, pro quôlibet tempore, personâ, et numero: sive etiam illam addunt verbali a participiis; v. g. செய்கிறதில்லை, செய்ததில்லை, செய்வதில்லை, quæ inserviunt tribus temporibus pro qualibet personâ et numero.

§. VIII.

DE VOCE PASSIVA.

IN hâc linguâ nulla sunt verba, quæ reverà ex se sint passiva: sed omnia fiunt passiva, addendo verbum படுகிறது, quòd est *pati*. Siquidem quæ ab Alio passiva dicuntur, v. g. முடிகிறது, வளருகிறது, விளங்குகிறது &c. non passiva, sed neutra dicenda sunt; non enim passionem a causâ exprimunt, sed sensum intransitivum important: v. g. வளர்க்கிறது est *augere*, activè; numquid வளருகிறது erit *augeri*, passivè? non certè, sed est *crescere*, neutrum. Sic dicitur, உன்மகன் வளர்ந்தான், *crevit filius tuus*: et ad explicandum *augeri*, passivè, dicendum வளர்க்கப்படுகிறது. Sic முடிகிறது, non est *compleri*, passive; sed *desinere*, neutrum. Sic benè dicam, பெய்யமுடிந்தது, *desiuit pluere*: at si velim dicere, *hoc a me completum est*, dicendum, என்னாலிது முடிக்கப்பட்டது. Quod ut clariùs adhuc pateat, Latini habent *luceo*, neut. *illumino*, act. *illuminor*, pass. his correspondent விளங்குகிறது, neut. விளக்குகிறது, act. விளக்கப்படுகிறது, pass. Unde

77

Unde dicam bene, சந்திரனலோகததைவிளக்கும, *luna illuminat mundum*: et, சந்திரனசூரியனாலவிளக்கபபடும, *luna illuminatur à sole*: et tandem simpliciter, சந்திரனவிளங்கும, *luna lucet*; et certè hanc phrasin non possem latinè reddere per hanc, *luna illuminatur*, quod fieri autem posset, si விளங்கிறது esset passivum. Possum quidem addere, சூரியனாலவிளங்கும, *lucet à sole*: nec propterea sive *luceo*, sive விளங்கிறது, verba passiva dici possunt. Cùm autem quàm plurima sint in hâc linguâ hujusmodi verba, id fusiùs explicare volui, ut innotesceret, quid reverà significent. Cæterùm Tamulenses sæpe sæpiùs utuntur verbo activo in sensu passivo: sic சொனனதுபோதும, *sufficit, quod dictum est &c.* Quod fit præcipuè in participiis, quando eis non apponitur nominativus: sic சொனனசூத்திரம, *regula dicta*; அறிநதஞாயம, *cognita ratio*; செயதவேலை, *opus factum*. Meliùs tamen esset addere verbum படுகிறது, et dicere, சொலலபபட்ட, அறியபபட்ட, செயயபபட்ட.

78 Verba igitur omnia fiunt passiva, ut dixi, a verbo படுகிறது, *pati*, quod additur infinitivo cujuscumque verbi, ita ut, non variatâ figurâ infinitivi, conjugetur verbum படுகிறது, per personas, numeros et tempora: sic அறியபபடுகிறேன, அறியபபட்டேன, அறியபபடுவேன, அறியபபடு, அறியபபட்ட, அறியபபட, அறியபபடேன &c, Idem fit addendo, ut aliquando solent, infinitivo verbum பெறுகிறது: quod præter alia significat *mereri, obtinere*: sic, அறியபபெறறகாரியம, *res nota*, id est, quæ merita est, quæ obtinuit cognosci &c. Tandem utuntur aliquando Tamulenses, sed raro, verbo உணடாகிறது, cum aliquot verbalibus, in sensu passivo.

vo. Sic ex அறைகிறது, quod est *affigere*, dicunt, அறைபுண்டேன், புண்டாய், புண்டான் &c. *affixus sum, es, fuit &c.* Sic ex படைப்பு, verbale à verbo படைக்கிறது, *creare*, dicunt, படைப்புண்டேன் &c. *creatus sum &c.*

§. IX.

DE VERBIS DEFECTIVIS.

QUàm plura sunt in hâc linguâ, vulgari præcipuè, 79
Verba defectiva, ex quibus quædam referam, quæ magis usui necessaria sunt. Et 1) ஒக்கும், cum *o* brevi, significat, *æquale est*, et petit vel dativum, vel accusativum, vel ablativum ஒடு: sic, அதுக்கொக்குமிது, vel, அதையொக்குமிது, vel, அதோடொக்குமிது, *hoc est illi æquale.* Hoc verbum omninò caret præsenti. In præterito autem juxta regulam communem habet personas omnes: ஒத்தேன், ஒத்தாய், ஒத்தான் &c. In futuro juxtà communem quoque regulam habet voces omnes: ஒப்பேன், ஒப்பாய் &c. et tertia neutrius est supra dictum ஒக்கும். Habet infinitivum ஒக்க, *esse æquale*, quod more plurium infinitivorum, ut suo loco dicam, sæpe sumitur adverbialiter, et significat *æqualiter, simul*: sic, ஒக்கவந்தேன், *veni simul*. Habet gerundium ஒத்து, ex quo fit ஒத்துக்கொள்ளுகிறது, *consentire*, ac si dicerem, accipere aliquid in sensu uniformi. Hinc uniendo huic gerundio verbum இருக்கிறது; hoc ductum per singulas personas, numeros et tempora, defectum supplet hujus verbi defectivi: sic, ஒத்திருக்கிறேன், ஒத்திருந்தேன், ஒத்திருப்பேன், ஒத்திரு, ஒத்திரேன் &c. Habet participium præteriti ஒத்த: hinc இப்படிக்கொத்த est dativus nominis படி, *modus*, particula இ pro articulo இந்த, et dictum participium; ac sic di-

cerem,

cerem, இந்தப்படிக்கு ஒத்த, id est, similis, vel simile huic modo, et unâ voce bene explicatur, *hujusmodi*. Habet præterea negativum ஒவ்வேன் &c. ex regulâ generali: additur autem duplex வ, cùm prima sit brevis, (quod diligenter observandum est, si enim prima pronuncietur longa, significat turpissimè.) Hinc habet gerundium negatiuum, ut cætera verba, ஒவ்வாது, vel, ஒவ்வாமல், et participium negativum ஒவ்வாத. Habet tandem verbale in பு, ut ferè omnia, quæ desinunt in க்கிறது, et est ஒப்பு, *similitudo*: இவனுக்கொப்பில்லை, *non est illi similitudo &c.* Poteram breviùs dicere, hoc verbum carere tantummodò tempore præsenti, et modo imperativo: volui tamen fusiùs omnes ejus voces exponere, quia alter, nescio quâ injuriâ, huic verbo tribuit has tres voces tantùm, ஒக்கும், ஒவ்வாது, ஒவ்வாத, et tamen, quæ superiùs retuli, omnia in omnium ore vulgaria sunt.

80 2) வேணும் est vox tertiæ personæ neutrius futuri a verbo வேண்டுகிறது; unde in idiomate elegantiori non வேணும், sed வேண்டும் dicitur, retento ட, quod etiam in linguâ vulgari retinetur in aliis vocibus, quæ huic verbo tribuuntur. Hoc autem verbum significat et *orare*, et *desiderari*, *necesse esse*: hinc வேணும், juxta secundam significationem, est, *desideratur*, *necesse est*; siquidem passim voce futuri utuntur pro præsenti: unde bene, quod desideratur et necesse est, venit in recto; cui autem desideratur, in dativo. Sic இதெனக்குவேணும், *hoc mihi necesse est*, vel, *hoc mihi desideratur*, subintellige, *à me*; unde bene vertitur, licet non ad litteram, *ego hoc volo*. In linguâ vulgari præter hanc vocem habet tertiam personam præteriti வேண்டினது vel வேண்டிற்று: habet gerundium வேண்டி: habet participium præteriti வேண்டின vel வேண்டிய: habet participium

participium futuri, et est de more tertia persona futuri neutrius, வேண்டும், quod, ut cætera, supponit etiam pro præsenti; sic எனக்கு வேண்டும் பொருள், *res, quam ego volo*, vel, *quæ est mihi necessaria*: habet negativum in tertiâ tantúm personâ neutrius, juxtà regulam generalem வேண்டாது vel வேண்டா; usus invaluit in barbaro vulgari idiomate addendi ம, et dicunt வேண்டாம், *non desideratur*, *non est necesse*, *nolo*. Gerundium negativum வேண்டாது et participium வேண்டாத. Quando verò வேண்டுகிறது significat *orare*, nullo modo est defectivum.

3) மாட்டேன் est prima persona negativa à verbo மாட்டுகிறது, *posse*, quo utuntur in futuro tantúm: மாட்டுவேன், *potero*, மாட்டுவாய், *poteris* &c. Hinc மாட்டேன் est, *non possum*, et conjugatur per omnes personas, மாட்டாய், மாட்டான், மாட்டாது &c. Hinc idem மாட்டாது vel மாட்டாமல், est gerundium negativum, et மாட்டாத, participium. Præthereà மாட்டேன், மாட்டாய் &c. significat etiam *nolo*, *non vis* &c. At differt multúm à voce வேண்டாம், etiam quando hæc quoque explicatur per *nolo*; adeò ut promiscuè nullatenús his duabus vocibus uti possimus. Differentia hæc est: quando actus nolendi et actio nolita respiciunt idem subjectum, utimur voce மாட்டேன்; quando veró respiciunt subjectum diversum, uti debemus voce வேண்டாம். Sic, si velim dicere, *ego nolo loqui*; cùm actio loquendi et actus nolendi respiciant me unum, uti debeo voce மாட்டேன்; நான் பேச மாட்டேன். Si autem velim dicere, *nolo loquaris*; cùm actus nolendi respiciat me, et actio loquendi, quam egò nolo, respiciat alterum à me, debeo uti voce வேண்டாம்: sic, நீ பேச வேண்டாம். Eodem modo, si 81

velim dicere, *non vis loqui?* cùm actus nolendi et actio loquendi respiciat te; dicendum est, பேசமாட்டாயோ. Ut autem dicam, *non vis me loqui?* cùm actio loquendi respiciat me, et actus nolendi respiciat te; dicam, நான்பேசவேண்டாமோ. Hæc autem regula diligenter observanda est, utpoté admodúm necessaria, et nullo casu variabilis.

82 4) Voces இல்லை, அல்ல inter verba numerant Tamulenses in suâ Grammaticâ: utraque significat, *non est*; cum hoc discrimine, quod prima negat exsistentiam, secunda essentiam: primæ contraria est vox உண்டு vel இருக்கிறது, secundæ contraria est vox ஆம் vel ஆயிருக்கிறது. Unde si quæram, *domi estne oriza?* si est, respondet உண்டு vel இருக்குது: si non est, இல்லை. Videns autem aliquod granum, de essentiâ quærens, dicam, *hoc estne oriza?* si non est, respondet அல்ல; si est, respondet vel simpliciter ஆம், vel இதரிசியாயிருக்குது. Hæc autem duo verba இல்லை, அல்ல, præter hanc vocem, habent gerundium இல்லா, இல்லாது, இல்லாமல்; et அல்ல, அல்லாது, அல்லாமல்: cui si addatur verbum இருக்கிறது vel போகிறது, conjugantur per omnes personas, numeros et tempora. Habent participium இல்லாத, அல்லாத, pro subjunctivo *si*; இல்லாதால், அல்லாதால், et composita இல்லாதிருந்தால், இல்லாதேபோனால், இல்லாவிட்டால், *si non sit*. Hoc ultimo præcipuè in principio orationis utimur pro *aliter &c.* Præterea hæ duæ voces possunt etiam addi nomini appellativo à participiis, v. g. இதைச்செய்தவனில்லை, vel அவனிதைச்செய்தவனல்ல: primum negat exsistentiam, et idem est ac, *nemo est, qui hoc fecerit*; secundum negat essentiam, et idem est ac, *ille non est, qui hoc fecit*, et præscindit, an alius fuerit, nec ne.

Promiscuè

Promiscuè autem utraque vox potest addi verbali neutrius: நானிதைச்செய்ததில்லை, vel செய்ததல்ல, *ego non feci hoc.*

5) உண்டு est verbum defectivum, quod signi- 83
ficat *est*, importando exsistentiam, non essentiam, et æquivalet voci *est*, quando hæc sumitur loco verbi *habere:* v. g. si velim dicere, *ego hoc habeo*, dicam bene, *hoc mihi est*; et sic tamulicè, இதெனக்குண்டு, et construitur ut *est*, in illâ significatione. Non habet nisi hanc vocem உண்டு, quæ usurpatur pro utroque numero: est etiam participium உள்ள, cum eâdem significatione. Negativum non habet, sed huic rectà negativè opponitur இல்லை, de quo suprà. Prætereà உண்டு unitur cum verbo ஆகிறது, et fit உண்டாகிறது, et idem significat, scilicet *esse*, prout sumitur pro *habere*, et tunc conjugatur juxtà regulas verbi ஆகிறது. Prætereà உண்டாகிறது significat etiam *fieri*, et si illi conjungatur activum ஆக்கிறது, et fiat உண்டாக்கிறது, est *facere, creare.*

6) போதும் est verbum omninò defectivum: 84
præter enim hanc vocem, quæ significat *satis est*, habet tantùm tertiam personam negativi, போதா vel போதாது: gerundium negativum போதாது vel போதாமல், et participium negativum போதா vel போதாத. In his omnibus vocibus, loco த, aliqui ponunt ற; sic போறும், போறாது &c. semper prima est longa. Usurpatur autem hoc verbum, sicut apud Latinos, *satis est*; scilicet res, quæ sufficit, in recto, persona, cui sufficit, in dativo: இதெனக்குப்போதும், *hoc mihi satis est*; இதெனக்குப்போதாது, *hoc non satis est mihi.*

7) கடவது: hæc vox, quæ ab Alio dicta fuit 85
particula quædam, reverà est verbum defectivum, quod non habet nisi omnes voces futuri, à quo juxta regulam,

regulam, quam trademus sequenti capite num. 107. fit hoc verbale கடவது, quod significat propriè, *debitum aliquid faciendi.* Pro futuro autem sunt hæ voces: கடவேன், *debebo*, கடவாய், கடவீர், கடவான், கடவார், கடவாள், கடவும் கடவோம், கடவீர்கள், கடவார்கள், கடவும். Verbali autem கடவது utuntur etiam ad exprimendum desiderium, et correspondet voci *utinam!* ut dicemus sequenti capite, ubi de modo supplendi optativum. Hinc impropriè numerant aliqui inter modos imperandi has phrases: செய்யக்கடவாய், போக்கக்கடவீர்கள் &c. Non enim sunt expressa imperia, sed significant: *debes facere, debetis ire &c.* Et certè benè possum dicere, செய்யக்கடவேன், in primâ personâ, quâ tamen apud omnes caret modus imperativus.

86 8) தக்க: hæc vox ab eodem, qui suprà, nomen adjectivum appellatur, cùm reverà sit participium præteriti à verbo தகுகிறது defectivo: quod, ut diximus, num. 60. in præterito habet தக்கேன், et propterea habet participium præteriti தக்க, quod more ordinario, quem dabimus sequenti capite, fit nomen substantivum, addendo pro masculino அவன், pro fœminino அவள், pro neutro அது, elidendo semper unum *a*, et fit தக்கவன், தக்கவள், தக்கது. Verbum autem தகுகிறது significat *convenire, decere.* Habet præter dictas voces, futuri voces omnes, தகுவேன், தகுவாய், தகுவான் &c. cujus tertia persona neutrius est தகும், quæ vox inservit quoque ex regulâ universali, num. 72. pro participio tùm futuri, tùm præsentis: sic பொறுக்கத்தகும் பாவம், *peccatum, quod convenit ignoscere, peccatum remissibile.* Habet infinitivum தக்க, gerundium தக்கு, quod in linguâ vulgari non est in usu, in quâ tamen utuntur, ut diximus, participio

ticipio தக்க. Habet vocem negativam தகேன், தகாய் &c. cujus tertia persona neutrius est தகா vel தகாது, non decet. Habet gerundium negativum தகாது, vel தகாமல்; et participium தகாத; unde பொறுக்கத்தகாதபாவம் est, *peccatum irremissibile, quod non decet ignoscere.* Ex hoc verbo quoque est vox தகுதி, *proprietas.* Sicuti a மிகுகிறது, *crescere,* est மிகுதி, *incrementum;* ex தொகுகிறது, *uniri,* neutrum, est தொகுதி, *cœtus;* ex பகுகிறது, *dividi in partes,* neut. est பகுதி, *portio:* hinc, cùm *tributum,* quod datur Regi, sit portio, quæ cuilibet convenit juxtà justitiam distributivam, dicitur பகுதி &c. Tandem ex hîc dictis patet, ex quâ radice sit illa phrasis, v. g. சொல்லத்தக்கதாக; sunt tres voces, சொல்ல, தக்கது, ஆக, et explicatur hâc unâ voce, *ad dicendum,* quod et tamulicè, hâc unâ voce சொல்ல, elegantiùs dixeris. Attamen errore excusari non potest, quod aliquis scripsit, posse siquidem loco dicendi v. g. சொல்லத்தக்கதாக வந்தேன், dici, சொல்லத்தக்க வந்தேன்; cùm enim தக்க sit vox participii, quod in hâc linguâ nunquam potest separari à substantivo, et substantivum nullum hîc sequatur, nullo modo illa phrasis dici potest; uti dicere non possumus, சொன்ன வந்தேன்: utraque autem constructio eadem est. Benè autem dicas, சொல்லத்தக்க செய்தி. Quo hæc clariús adhuc pateant, scias esse aliud verbum தக்குகிறது, quo utimur, ut dicamus, *possessionem alicujus rei remanere alicui.* Sic cùm aliquid do alteri, si ipse velit dicere, *hoc est supra meum statum, non convenit mihi:* diceret, இதெனக்குத்தகாது, à verbo தகுகிறது. Si autem velit dicere, *hoc non remanebit in meâ potestate,* alter vi auferet: tunc diceret, இதெனக்குத்தக்காது, à verbo தக்குகிறது. Hoc ultimum verbum habet

pro

pro infinitivo தகக: unde hæc eadem vox est vox participii præteriti à verbo தகுகிறது, et vox infinitivi à verbo தககுகிறது: et propterea eadem vox significat *conveniens, decens*, et *permanere*, vel *ut permaneat*. Hinc hæc phrasis, செயயததககபிரகாரமாகச செயதுனககிது தககப பண்ணுவேன, est, *modo convenienti agendo, faciam, ut hoc tibi permaneat*: ubi primo loco, cùm τὸ தகக sit participium à தகுகிறது, non duplicat sequentem ப, at secundo loco, cùm τὸ தகக sit infinitivus à தககுகிறது, sequentem ப duplicat; omnia juxtà regulas primo capite traditas de augmento litterarum.

9) கூடும, à verbo கூடுகிறது: hoc significat *copulari*, in sensu neutro *coalescere, convenire*. Sic, si velim dicere, *ille convenit mecum* vel in itinere, vel in opinione, vel ad aliquod opus: dicerem, எனனொடவனகூடினான. Sic, ut dicam, *istæ tabulæ benè coaluerunt inter se*, dicerem, இநதபலகைகளநனறாயககூடினது &c. Et in hoc sensu hoc verbum nullâ omnino voce deficit, et conjugatur juxtà regulas generales sine ullâ exceptione, et quotidiè secundùm voces omnes in omnium ore versatur. Aliquando verò significat etiam *posse aliquid fieri*, veniendo in recto non potentia causæ, sed possibilitas effectus; et juxta primam significationem idem est, ac si dicerem, *hic effectus convenit illi causæ*. In hoc sensu non occurrunt omnes personæ, sed tertia tantum neutrius; pro præsenti et futuro, கூடும; pro præterito கூடினது; pro infinitivo கூட; pro gerundio கூடி; pro participiis கூடுகிற, கூடின, கூடும; pro negativo கூடாது, கூடாமல, கூடாத &c. In hoc autem sensu et similibus vocibus utimur verbo ஆகிறது. Sic, இது செயயககூடும vel செயயலாகும, *hoc potest fieri*: sic, இது செயயககூடாது, vel செயயலாகாது, *hoc non potest*

potest fieri: sic, செய்யக்கூடினவேலை, vel செய்யலானவேலை, *opus quod potest fieri &c.*

10) Tandem inter verba defectiva, licet etiam hoc immeritò, addam போல. Dixi immeritò, siquidem hæc vox est a verbo போலுகிறது, quod significat *assimilari*, neut. petitque accusativum: quod verbum nec defectivum, nec anomalum est in linguâ elegantiori, in quâ habet pro præsenti போலுகிறேன், pro præterito போன்றேன், pro futuro போலுவேன் &c. Attamen cùm in linguâ vulgari nunquam usurpentur, nisi hæ quatuor voces, போல, போலும், போல், போலே, indulgens usui, inter defectiva numero. Ex his போல, *pôla*, est vox infinitivi, et juxta vim ejusdem infinitivi significat, *ut assimiler*, *assimileris* &c. pro quâlibet personâ. Sic: இவனைப் போலச்செய், *fac*, *ut ille facit*, id est, *fac ita*, *ut assimileris illi &c.* போலும் est tertia persona neutrius futuri, et de more usurpatur etiam pro præsenti: sic, இந்தப்பூனை புலியைப்போலும், *certè felis iste assimilatur tigridi &c.* Hinc eadem vox est etiam participium futuri, et supponit quoque pro præsenti; et tunc semper debet antecedere, et immediatè inhærere alii nomini, et æquivalet abjectivo *similis*, *le*: sic புலிகளைப்போலுஞ்சேவகரைக்கண்டேன், *vidi milites tigribus similes &c.* போல், *pôl*, et addito *e*, போலே, juxtà regulas elegantioris dialecti est syncopes à *pôlum*, ut participium, et idem significat; et semper bene explicatur per *ut*, *sicuti*. Et semper omnes petunt, ut dixi, accusativum. 88

CAPUT

CAPUT QUARTUM
DE SYNTAXI.
§. I.
DE CONSTRUCTIONE ORATIONIS.

89 NOn secùs ac arte magis ornatur opus, quàm materiâ: sic idioma quodlibet non tam à verborum selectu, quàm à syntaxis proprietate pretium sumit. Sæpe dicimus latina verba, non latinè; et sæpiùs europæam linguam loquimur tamulicis verbis. Hoc modo diu sermonem produxerat quidam, quando ingenuè institit quædam vetula; quæ tam eleganter tuâ linguâ disseris, dic, quæso, et nostrâ: erubuit ille, qui tamulicè se locutum credebat. Ut autem ad cautelam hujus linguæ Candidatis exemplum afferam. Ubi dixit Christus, *qui non audierit ecclesiam, sit tibi ut ethnicus et publicanus*: τὸ *sit tibi*, verterunt, உனக்கிருக்கட்டு, et est, *retine tibi*; quod certè non æquat conceptum Christi, ubi τὸ *sit tibi* significat, *habeatur à te*, et tamulicè dicendum, உனக்கவறுக்கடவான். Quarè operæ pretium æstimo, addere aliqua de syntaxi tamulicâ: pauca quidem, spectatâ idiomatis amplitudine; quæ tamen tyronibus superabundare videbuntur.

90 Ut autem a Constructione orationis initium faciam: de hâc ausim dicere, eam elegantiorem fore, quò magis elegantiori latinæ linguæ stylo accedat; licet dissonantes aliquando phrases habeat, ut referam inferiùs. Præterea hæc lingua Laconismum amat summoperè: et semper eò elegantiùs dixeris, quó paucioribus sensum tuum exposueris. Hinc nec semel fortasse in his, quæ posteris scripta reliquere Tamulenses, leges v. g. போகத்தக்கதாக, pro போக; nec ஈரயெண்ணிக்கிழநாமத்ஞத்தக்கொண்டிருக்கிழவன், pro ஈரயெண்ணப்பவன்,

nec

hec எனறு சொலலுககிறது அனுசரிக கததககுஙகுணறதசததியமாகுமெனகி றததுககுசசநதேக மிலலை, quod his duabus vocibus bene explicari potest, எனபது நிசசயநதானே &c. Quarè his et similibus phrasibus, in his præcipuè, quæ posteris scribuntur, passim uti, hujus linguæ stylo consonum esse non potest. Hinc cùm verbum இருககிறது sit, *sum, es, est*; in quâlibet phrasi, ubi *sum, es, est*, construitur cum duplici nominativo, ut *Deus est bonus*, Tamulenses plerumque non addunt இருககிறது, sed sine ullo verbo Laconicè perficiunt orationem. Sic, அவனார, *quis est ille?* இது நலலதோ, *hoc estne bonum?* et barbarum esset, அவனாருககிறான &c. Sic elegantiùs dices: வநதவனெஙகே, *ubi est, qui venit?* இது பாவம, அது புணணியம, *hoc est peccatum, illud virtus*; ஆணடவா சிததமானார, *Dominus determinavit &c.* Et licet dici possit, வநதவனெஙகேயிருககிறான; இது பாவமாயிருககும; அது புணணியமாயிருககும; ஆணடவா சிததமாயிருநதார &c. tamen illa elegantiùs dicta, quia brevius. Ut autem regulas aliquas de constructione orationis ordine tradam, sit

Reg. 1. Recto utuntur Tamulenses, ut Latini. Aliquando eo utuntur loco accusativi: பணநதநதேன, loco dicendi, பணததைத தநதேன, *dedi pecuniam &c.* quod tamen sæpe fieri non laudo. Videntur quoque sæpe uti recto, loco genitivi. Sic, மாககொமபு, pro மாததினகொமபு, *ramus arboris*: sic, மலையுசசி, pro மலையினுசசி, *cacumen montis &c.* At reverá non recto utuntur loco genitivi, sed utuntur nomine substantivo ad modum adjectivi, juxtà regulas, quas tradidi num. 43. Hinc nunquam dicent மரஙகொமபு, ஆடுகுடடி, ஆறறுமணல &c. quod si dicerent, reverà 95

utterentur

uterentur recto, மரம், ஆடு, ஆறு &c. pro obliquo; sed juxtà regulas adjectivorum dicunt, மரக்கொம்பு, ஆட்டுக்குட்டி, ஆற்றுமணல் &c. Quarè etiam, quando juxta ibi traditas regulas aliqua nomina ponunt inter se conjuncta sine ullâ mutatione à recto, ut மலைமனுஷன், குளிர்காற்று &c. tunc quoque non rectum pro genitivo, sed substantivum ad modum adjectivi usurpare dicendi sunt. Quarè licet மலை sit *mons*, et குளிர், *frigus:* tamen மலைமனுஷன் non est, *homo montis*, sed, *montanus*; et குளிர்காற்று, non est, *ventus frigoris*, sed, *frigidus:* et sic de aliis omnibus.

92 *Reg.* 2. Usus genitivi differt à syntaxi latinâ eo, quod nunquam genitivo utantur, nisi adhæreat alteri nomini, cui immediatè anteponitur, et à quo dependet, ut effectus à causa, pars à toto, subditus à Domino &c. Vel etiam cum jungunt aliquot nominibus, quæ sumuntur, ut intrà dicam, tanquam particulæ quædam, seu propositiones.

93 *Reg.* 3. Tamulenses dativo ferè, ut Latini, uti solent. Sic 1) cùm latinè elegantiùs dixerim, *quod tibi nomen?* quam, *quod est nomen tuum?* sic tamulicè meliùs dicam, உனக்குப்பேரென்ன, quam, உன்பேரென்ன. Sic v. g. meliùs dicerem latinè, *malis omnibus universalis medicina est patientia*, quàm, *malorum omnium medicina &c.* Non aliter tamulicé elegantior est hìc genitivo dativus: எல்லார்நோய்க்குப் பொதுமருந்து பொறுமை. Sic in utroque idiomate elegantiùs utimur dativo in his phrasibus: பெண்ணுக்கழகு நாணம், *mulieri pulcritudo, verecundia*; யானைக்குத்தொங்குங்காது, *elephanti pendent aures*; பாவமே மனுஷர்க்குப்பகை, *humano generi hostis peccatum*; et similia. Sic ad explicandum commodum, incommodum, et ferè in omnibus, ubi Latini

Latini utuntur eleganter dativo, eo Tamulenses benè utuntur. 2) Præter Latinorum morem, dativo utuntur in comparativis. Sic, அதற்கிது பெரிது, *hoc est illo grandius*; sic, எனக்கு நீய சாஸ்திரியோ, *numquid tu me doctior es?* &c. Et hic modus est admodùm elegans. 3) Ubi distantiam explicant, vel alter, vel uterque terminus distantiæ venit in dativo. Sic, ut dicant, *civitas, Tanjaûr dicta, hinc decem millia passuum distat*, dicunt, இதற்குந் தஞ்சாவூருக்குமப்பத்து நாழிகைவழியுண்டு; et uterque terminus venit in dativo: vel dicunt, இதற்குத் தஞ்சாவூர் பத்து நாழிகைவழித் தூரம்; et tunc alter terminus tantùm venit in dativo, alius autem in recto. Hinc ex hâc regulâ, cùm அப்புறம், அப்பால், *ultra*, இப்புறம், இப்பால், *citra*, importent distantiam, petunt dativum: sic, ஆற்றுக்கப்புறம் vel அப்பால், *ultra flumen*; ஆற்றுக்கிப்புறம் vel இப்பால், *citra flumen*. Sic, மேல், *suprà*, கீழ், *infrà*, முன், *ante*, பின், *post*, cùm sint voces distantiæ, non accusativo, ut apud Latinos, sed dativo plerumque postponuntur. Sic, இதற்குமேல், அதற்குக்கீழ், இதற்குமுன், அதற்குப்பின் &c. Hinc motus quoque ad locum petit dativum: sic, ஊருக்குப்போனான், *ivit ad oppidum*; வீட்டுக்கு வந்தான், *venit domum* &c. 4) Tempus quoque plerumque venit in dativo: இன்றைக்கு வா, *veni bodie*; நாளைக்குச் சொல்வேன், *dicam cras*; இரண்டு வருஷத்துக்கு நீயவாராமலேன், *quarè à duobus annis non venisti* &c. Dixi, *plerumque*: utuntur enim et ablativo இல், ut suo loco dicemus. 5) Finis, qui intenditur, exprimitur per dativum: என்னத்துக்கு வந்தாய், *ad quid venisti?* &c. Hinc quotiescumque Latini finem, quem intendunt, explicant per accusativum cum præpositione *in* vel *ad* vel *propter*; sive etiam

iam per particulam *ut* vel *ne* cum subjunctivo: in his omnibus tamulicè benè uti possumus dativo. Sic, *in laudem*, vel *ad laudem*, vel *propter laudem divinam hæc scripsi*: benè redditur tamulicè, தேவஸ்தோத்திரத்துக்கிதையெழுதினேன். Sic, *ut benè loquaris, usu opus est*, நீ நன்றாய்ப் பேசும்படிக்குப் பழக்கம் வேணும். Sic, *ne ego morerer, ipse mortuus est*, நான் சாகாதபடிக்குத் தான் செத்தான் &c, quod benè explicaretur per vocem infinitivi, ut suo loco dicam: ஸ்தோத்திரமாக, பேச, சாகாதிருக்க, &c. 6) Gradus consanguinitatis, affinitatis, dependentiæ, et alia, quæ gradum important, exprimuntur per dativum. Sic quærenti mihi, உனக்கிவனென்னாகவேணும், (siquidem என் idem est ac என்ன,) *quis est tibi hic homo?* respondebit, இவனெனக்குத் தகப்பன், எனக்கு மகன், vel எனக்கு மச்சினன், vel எனக்கடிமை, vel எனக்குஸ்நேகிதன் &c. *iste homo mihi pater*, vel *filius est*, vel *cognatus*, vel *captivus*, vel *amicus* &c.

94 *Reg.* 4. Usus accusativi hic est: quoties verbum exprimit actionem aliquam, sive efficientiæ, sive respectûs, sive possessionis, sive odii, sive amoris &c. nomen, quod rectà à verbo afficitur, semper usurpatur in accusativo: sic, சோற்றையாக்கினான், வீட்டைக்கட்டினான், பாறை உடியைப் படைத்தான், பலனையடைந்தான், இவனைக்கண்டான், இதைக்குடித்தான், ஆஸ்தியையுடையான், மலையையேறினான். நம்மைப்பகைத்தான். என்னை ஸ்நேகித்தான், அவனைத் தொடர்ந்தான், வீட்டை நீக்கினான் பகையைக்கொண்டான், சீலையைக்கொண்டான், பாவத்தை விட்டான் &c. Atque adeò constanter utuntur

tur hac regulâ, ut si verbum rectâ afficiat duo nomina, utraque usurpentur in accusativo. Sic, cùm verbum v. g. படிப்பிக்கிறது, *docere*, rectè afficiat et id, quod docemus, et eum, quem docemus : more Latinorum, verbum hoc duplicem amat accusativum. Sic, என்னைச் சாஸ்திரங்களைப் படிப்பித்தான், *docuit me scientias* : et licet aliqui utantur dativo quoad eum, qui docetur, et dicunt v. g. எனக்கு &c. hoc tamen, si solœcismo excusatur, barbarismo damnandum est. Sic, licet verbum v. g. சொல்லுகிறது, *dicere*, petat, ut, quod dicitur, veniat in accusativo; cui dicitur, in dativo, ut apud Latinos : cùm tamen alicui ejus laudes, vel vituperia dicuntur; tunc, quia rectà in illum quoque aliquam actionem exprimat verbum, elegantiùs duplici utuntur accusativo. Sic, அவனை ஸ்தோத்திரங்களைச் சொன்னேன், இவனைத் தூஷணங்களைச் சொன்னேன். Si autem velim exprimere, quod v. g. mihi retulerit laudes, vel opprobria, quæ contra alium dixerat, tunc, cùm me, cui hæc referuntur, nullo modo rectà afficiant illæ laudes vel opprobria ; non *me*, sed *mihi* dicendum est etiam tamulicè. Sic, அவனைச் சொன்ன தூஷணங்களை யெனக்குச் சொன்னான், *retulit mihi, quæ in illum dixerat, vituperia &c.*

Reg. 5. Usus vocativi nihil differt a syntaxi latinâ: siquidem utuntur vocativo ne dum, quando aliquem vocant, ut, மகனே வா, *veni, fili*; sed etiam, quando invocant Deum : sic, யேசுவே யென்னை ரட்சியும், *o JESU, salva me.* Utuntur præterea vocativo in laudando aliquem : sic, பரிசுத்த மாதாவே, *o purissima mater!* Tandem eo utuntur ad exprimendum dolorem : sic mater, v. g. quæ dolet de filio mortuo, repetet sæpe, என் மகனே, என் மகனே &c. *fili mi, fili mi!* 92

96 *Reg.* 6. Ex ablativis primus, qui desinit per இல், et propriè correspondet nostro ablativo *in*, inservit 1) ad explicandum locum exsistentiæ: sic, மலையிலிருக்குமெ புலிகள், *in montibus sunt tigrides.* 2) Hoc ablativo exprimitur motus à loco: sic, மலையிலெவிழுமாறு, *fluvius, qui cadit à monte*; மரத்திலெவிழுந்தபழம், *fructus, qui cecidit ab arbore &c.* In hoc sensu addunt huic ablativo gerundium இருந்து vel நின்று, et tunc phrasis est clarior: sic, தன்வீட்டிலிருந்து வந்தான், *venit a suâ domo*; sic, மேகத்தில நின்றுமழைபெய்தது, *è nubibus cecidit pluvia &c.* 3) Hic ablativus usurpatur in comparatione, quando unum alio melius dicimus; tunc enim, quod inferius est, venit in ablativo இல்: sic, அதிலெயிது நல்லது, *hoc illo melius*. Et adhuc elegantiùs in hoc sensu huic ablativo addunt உம்: sic, அதிலெயுமிது நல்லது. 4) Si veró eodem modo veniat in ablativo இல் nomen universitatem importans, eadem phrasis inservit pro superlativo, quo Tamulenses carent. Sic, அதிலிது நல்லது est comparativum, *hoc illo melius*: at எல்லாத்திலுமிது நல்லது, est superlativum, *hoc omnium optimum*; et sic de cæteris. Præterea pro superlativo alio quoque et elegantiori modo utuntur: siquidem, si iterato eodem nomine, alterum ex his veniat in ablativo இல் plurali, explicat excellentiam, et gradus superlativi vim habet. Sic, செல்வங்களிற்செல்வம், *felicitas omnium perfectissima*: sic, அபத்தங்களிலபத்தம், *error omnium pessimus*: sic, நன்மைகளில நன்மை, *bonum omnium maximum &c.* Hic modus cohæret cum linguâ hebræâ, quæ pariter, cùm careat superlativo, supplet ejus defectum geminatis nominibus, usurpando alterum in genitivo plurali, uti videmus sæpissimé in S. Scripturâ. Sic, *Deus deorum*, est, *Deus maximus*: sic,

canticum

canticum canticorum, est, *canticum excellentissimum*: sic, *vanitas vanitatum*, est, *res vanissima*: sic, *sancta sanctorum*, est, *res sanctissima &c.* 5) Inservit pro ablativo temporis: போனகாலத்திலே, *tempore elapso*; வருங்காலத்திலே, *tempore futuro*; இத்தருவாயிலே, *hâc occasione &c.* 6) Hic ablativus desinit quoque per vocem இடத்திலே, quæ vox est ablativus இலே à nomine இடம், *locus*: et tunc usurpatur in primo et secundo usu; et etiam eleganter loco præpositionis *apud*: sic, *hæc omnia apud me non sunt*, இதெல்லாமென்னிடத்திலில்லை. Ita pro ablativo locali: கடலிடத்தில்முத்து, *margaritæ sunt in mari*; நீரிடத்திலன்னம், *cygnus habitat, ubi sunt aquæ &c.* Item et elegantiùs, ut exprimant effectum à suâ causâ: sic, பூவிடத்தில்வாசனை, *à flore emanat odor*; சூரியனிடத்திலொளி, *à sole lux*; புண்ணியத்திடத்திலின்பம், *à virtute dulcedo &c.*

Reg. 7. Secundus ablativus in ஆல் propriè est noster ablativus cum præpositione *à* vel *ab*: unde usurpatur propriè ad explicandam causam vel efficientem, vel materialem, vel instrumentalem, vel etiam conditionem, sine quâ non. Sic, பனியாலேகுளிர், *a rore frigus*; தீயினாலேபுகை, *ab igne fumus*; இவனாலேகெட்டேன், *ab illo* vel *illius causa perii &c.* et hæc de causâ effectivâ. மரத்தாலேசெய்தசிலை, *ex ligno facta statua &c.* causa materialis. Sic, ஆணியாலறைந்தான், *affixit clavo*: அதைக்கண்ணாலேகண்டேன், *oculis vidi illud &c.* causa instrumentalis. Sic, செய்தவேலையினாலேகூலிவரும், *ex opere facto merces veniet*, id est, si opereris, mercedem accipies &c. conditio, sine quâ non. Hinc sicut apud Latinos in verbis passivis agens venit in ablativo *à* vel *ab*; sic apud Tamulenses in ablativo ஆல்: 91

sic,

sic, அவனாற்சொல்லப்பட்டது, *hoc ab illo dictum fuit &c.*

98 *Reg.* 8. Tertius ablativus ஒடு propriè æquivalet nostro ablativo societatis: அவனோடுவந்தேன், *veni cum illo &c.* Hoc ablativo causam quoque explicant, et eo utuntur ferè promiscuè cum ablativo ஆல nuper dicto. Sic, புண்ணியத்தால vel புண்ணியத்தோடு நன்மையெல்லாம் வரும், *bona omnia venient cum virtute* vel *a virtute:* sic, ஆண்மையால vel ஆண்மையோடே ஜெயித்தான்: sic, கண்ணால vel கண்ணோடே கண்டேன் &c. Prætereà hoc ablativo possessionem explicant: ஆ வாழ்வோடிருந்தான், *fuit cum divitiis, fuit dives;* ஆரோக்கியத்தோடே போனான், *abiit cum salute, sanus;* பாவத்தோடிருக்கிறான், *est in peccato &c.*

99 APPENDIX. Quando verbum actionem exprimens, afficit rectà nomen partis alicujus rei; tunc nomen partis venit in accusativo, nomen autem principale in genitivo: sic, பூனையின் வாலையறுத்தேன், *abscidi caudam felis.* Potest *secundò* et elegantiùs nomen principale venire in dativo: sic, பூனைக்கு வாலையறுத்தேன், *abscidi caudam feli.* Sive etiam *tertiò* nomen principale in accusativo, et nomen partis in ablativo இல: sic, பூனையை வாலிலேயறுத்தேன், *abscidi felem in caudâ.* Sic, என்கன்னத்தையடித்தான், vel, எனக்குக்கன்னத்தையடித்தான், vel என்னைக்கன்னத்திலடித்தான், *percussit faciem meam,* vel *mihi faciem,* vel *me in facie.* Dicunt Tamulenses in suâ Grammaticâ, posse quoque in tali casu utrumque nomen, principale et partis, usurpari in accusativo, et dici: பூனையை வாலையறுத்தேன், என்னைக்கன்னத்தையடித்தான் &c. quod tamen nec latinè dicitur, nec tamulicè bene sonat.

§ II.

§. II.

De Nomine.

De partibus orationis regulas aliquas tradere statu- 100
ens, a Nomine incipiam. Et I. ad elegantiam syntaxis summoperè spectat, nomina suo quæque sensu ac proprietate usurpare: siquidem, quæ aliàs elegantissima sunt, mutato sensu, barbarè sonant. Et quamvis sensum proprium nominum ac verborum omnium exhibere ad Lexicon spectet: tamen nomina nonnulla, quæ magis necessaria et varia sunt, ut faciliùs tyronibus innotescant, breviter hìc tradere, operæ pretium judico. Quarè, 1) tamulica lingua plura habet nomina, quibus infantiam explicet tùm hominum, tùm animalium, tùm arborum, quibus promiscuè uti non licet. Ex his குழந்தை et பிள்ளை dicunt de hominibus, et பிள்ளை dicunt prætereà de palmis, cùm parvæ sunt: தென்னம் பிள்ளை. குஞ்சு dicunt de avibus, de muribus, de piscibus, de insectis: sic, புறாக்குஞ்சு, *pullus columbæ*; கோழிக்குஞ்சு, *pullus gallinæ*; எலிக்குஞ்சு, மீன்குஞ்சு &c. Quadrupedum animalium filios parvos communi vocabulo குட்டி vocant: sic, சிங்கக்குட்டி, குதிரைக்குட்டி, நாய்க்குட்டி &c. Dicitur hoc quoque de serpentibus: பாம்புக்குட்டி. De piscibus majoribus dicunt aliqui குட்டி: sic, சுறாக்குட்டி. Ex hâc regulâ generali excipe mures, ut diximus, cujus filios vocant குஞ்சு. Excipe quoque vitulos ex vaccis et ex bubalis, (Lusitani *busaras* vocant,) de quibus nullo modo potest dici simpliciter குட்டி, sed dicendum கன்று vel கன்றுக்குட்டி: sic, பசுவின்கன்று vel பசுவின்கன்றுக்குட்டி; எருமைக்கன்று vel எருமைக்கன்றுக்குட்டி. De equis verò et asinis, præter குட்டி, potest etiam

dici மறி: sic, குதிரைமறி vel கழுதைமறி. Sic præter குட்டி potest dici கன்று de cervis, மான்கன்று; de camelis, ஒட்டகக்கன்று; et de elephantibus, யானைக்கன்று. Tandem de plantis omnibus, quæ parvæ sint, exceptâ palmâ, ut suprà diximus, usurpatur nomen கன்று: மாங்கன்று, வெப்பங்கன்று, புளியங்கன்று, முருங்கைக்கன்று &c.

101 2) Tamulenses, ut explicent masculum et fœminam, communi vocabulo dicunt ஆண், பெண்; et hoc dici potest de quolibet, etiam animalium et avium: attamen, si absolutè dicatur, supponit pro hominibus tantùm; pro quibus addunt etiam vocem பிள்ளை. Sic, ஆண்பிள்ளை, பெண்பிள்ளை; neque tamen significat *filius hominis* vel *mulieris*, sed absolutè est, *vir* vel *fœmina*; et quando sic habet additum பிள்ளை, nullatenus de aliis animalibus dici potest. Ex his autem masculum avium vocant சாவல், fœminam பெட்டை, cum primâ brevi, et anteponuntur hæc vel postponuntur nomini proprio cujuscumque avis: sic, சாவற்கோழி vel கோழிச்சாவல், *gallus*; பெட்டைக்கோழி vel கோழிப்பெட்டை, *gallina*; சாவற்புறா, *masculus columbæ*; பெட்டைப்புறா, *columba fœmina* &c. De quadrupedibus autem variant: siquidem quoad boves, si sit *vitulus*, dicitur காளைக்கன்று; si *vitula*, கிடாரிக்கன்று. Si vitulis majores sint, simpliciter masculus காளை, fœmina கிடாரி vocantur. Si autem ad laborem apti sint, *bos* vocatur எருது, *vacca*, பசு. *Taurum* autem nominant பொலியெருது. De *bubalis*, quos Lusitanos *busaros* vocare dixi, masculum in quâlibet ætate vocant கிடா, cui, si sit parvus, addunt கன்று. கிடாக்கன்று: fœminam semper dicunt எருமை, et, si parva, எருமைக்கன்று. Ex

ல். Ex equis et asinis masculus vocatur குண்டு; sic, குண்டுக்குதிரை, குண்டுக்கழுதை: fœmina verò கோளிகை; sic, கோளிகைக்குதிரை, கோளிகைக்கழுதை. Ex aliis quadrupedibus fœminam communi voce dicunt பெட்டை: sic, பெட்டையாடு, பெட்டைமான், பெட்டைப்புறா, பெட்டைநாய் &c. Quoad masculum autem variant: siquidem masculum ex canibus, felibus, vulpibus, simiis et aliis hujusmodi, vocant கடுவன்; ex cervis கலை; ex ovibus et capris கிடாய். Quæ omnia spernenda sanè non sunt: multùm enim ridere vidi audientes, qui *agnum* சாவல் vocaverat; et quis apud nos quoque risùm continere posset, si audiret agnum vocari v. g. *gallum*.

3) Ut aliquid de arboribus dicam: Latini indiscriminatim folium dicunt de herbis, de arboribus omnibus, de floribus &c. Tamulenses verò communi quidem vocabulo folia arborum vel plantæ florum இலை vocant: plura tamen excipiuntur, quæ speciali notantur nomine; scilicet folia cujuscumque generis palmarum dicunt ஓலை, பனையோலை, கூந்தற்பனையோலை, தென்னோலை: hæc ultima vocantur etiam voce communi, இலை, தென்னிலை. Folia arbusti *Tâlei* dicti, ஓலை dicunt, தாழையோலை. Prætereà ஏடு, primâ longâ, vocant folia, in quibus scribunt; et folia arboris *Camugu* dictæ, கமுகேடு; et folia florum, non autem folia illorum plantæ, பூவினேடு: et hæc ultima dicunt etiam இதழ், பூவிதழ். Fructus autem arborum communi vocabulo, si sint admodùm parvi, ut vix flos deciderit, dicuntur பிஞ்சு; si autem grandes quidem, at immaturi, dicuntur காய்: si verò maturi பழம் vel கனி. De quâlibet autem specie leguminum, si fructus sint admodùm teneri, non பிஞ்சு, sed புனால் vocantur;

tur; si majores, sed immaturi, காய: cùm autem maturi sunt, non பழம vel கனி,' sed, quia arescunt, ut maturi fiant, dicuntur நெதது, primâ brevi. Præterea plures sunt arbores, quæ fructus uno, ut ita dicam, racemo simul afferunt: racemum autem hunc vocant குலை vel தாறு. Utroque nomine uti possumus de fructibus arboris *Camugu* dictæ: கமுகங்குலை, கமுகந்தாறு. De dactylis: பேரீசசங்குலை, பேரீசசந்தாறு. De ficu indicâ: வாழைக்குலை, வாழைததாறு. De palmis autem dici tantùm potest குலை, et non தாறு: sic, தென்னங்குலை, பனங்குலை. De palmâ verò et *Camugu* dicitur etiam பாளை: sic, தென்னம்பாளை, கமுகம்பாளை. Sic vocantur, harum arborum racemi, ut ita dicam; sicuti etiam involucrum quoddam, ex quo illi racemi procedunt. Si autem singulos fructus velim dicere, nomine communi vel பிஞசு, vel காய, vel பழம dicendi sunt: sic, fructus palmæ, தேங்காய, fructus ficûs indicæ வாழைக்காய, வாழைப்பழம, &c. Alia autem hujusmodi quàm plura in Lexico diligenter adnotabimus.

103 Præterea II. ad syntaxim spectat, scire, Tamulenses quàm plurima habere nomina appellativa, et cuilibet fas esse, ad libitum de novo componere non tot, quin plura, quæ certè in Lexico inveniri nequeunt: pro quo sint hæ regulæ. 1) Addendo nomino substantivo vocem காரன pro masculino, et காரி pro fœminino, formant nomina apellativa hominum. Sic ex சீட்டு, *epistola*, *tabella*, fit சீட்டுக்காரன, *tabellarius*: ex தோட்டம, *hortus*, fit தோட்டக்காரன, *hortulanus &c.* in quâ compositione regulæ adjectivorum observandæ sunt. Primum enim nomen adjectivo more sumitur: hinc, quæ desinunt in ம, hoc deperdunt, ut videre est in exemplo தோட்டக்காரன. Sic ex eisdem regulis,

regulis, quæ desinunt in து, டு, று, duplicant ultimam suam consonantem, et ex எருது fit எருத்துக்காறன், ex ஆடு fit ஆட்டுக்காறன், ex வயறு fit வயற்றுக்காறன் &c. Attamen præterquàm, quod hic modus non adeo elegans est; non semper eo uti possumus: non enim omnibus nominibus addi potest vox காறன், sed, plerumque iis tantùm, quæ vel officium exprimunt, ut data exempla monstrant, vel passionem animi aut corporis important: sic, கோபக்காறன், *iracundus*, வியாதிக்காறன், *infirmus* &c. Si à nomine v. g. loci nomen appellativum formare velim, ut nos à Româ, Romanum dicimus, nullo modo addi potest vox காறன். Si enim v. g. ex மலை, *mons*, ut fieret *montanus*, dicerem, மலைக்காறன், irriderent vel ipsæ vetulæ. Sic ridiculum esset, இவனெந்த ஊர்க்காறன். *cujas est iste homo?* இவன் தஞ்சாவூர்க்காறன், *iste est habitator civitatis Tanjaûr dictæ*: sed debet dici, மலையான், எந்த ஊரான், தஞ்சாவூரான் &c.

2) Alium modum afferunt aliqui, quo nomina fiant appellativa; addendo scilicet nomini substantivo 104
உள்ளவன், உள்ளவள்: sic, ஆங்காரமுள்ளவன், *superbus*; மலையிலுள்ளவன், *montanus* &c. Attamen hæc non nomina appellativa, sed phrases dici debent; constant enim ex pronomine அவன், அவள், cum participio உள்ள, et nomine alio substantivo: unde licet benè possimus ea latinè reddere per nomina appellativa, ut feci; tamen ad litteram vertuntur, *ille, qui habet superbiam*; *ille, qui habitat in monte.*

Quare 3) alio admodùm eleganti modo solent Tamulenses componere pro libito nova nomina appellativa: qui modus omni nominum generi communis est. 105
Sic ex ஆங்காரம், *superbia*, fit ஆங்காரன், *superbus*, ஆங்காரி, *superba*, aliquando et *superbus*:

bus: ex உதாரம், *liberalitas*, fit உதாரன், *vir liberalis*, உதாரி, *mulier liberalis*, &c. At ex பாவம் fit பாவி, *peccator* et *peccatrix*: ex லோபம் fit லோபி, *avarus* et *avara* &c. Ex முகம் fit முகத்தான், முகத்தாள்: ex பட்டணம் fit பட்டணத்தான், பட்டணத்தாள் &c. Ex அழகு fit அழகன், அழகி: ex கழுத்து, கழுத்தன், கழுத்தி &c. Pro quo plures ſunt regulæ, quas in Grammaticâ elegantioris linguæ tradam: hoc unum hîc addam, ex nominibus, præcipuè locorum, fieri appellativa, ſi nomini, adjectivè ſumto, addatur pro maſculino அன் vel ஆன், et pro fœminino ஆள். Sic ex கஞ்பாளையம், nomen cujuſdam oppidi, fit கஞ்பாளையத்தான், கஞ்பாளையத்தாள்: ex மலை, மலையன், vel மலையான், et மலையாள்: ex ஊர், ஊரான், ஊராள்.

106 Prætereà ex quolibet verbo fiunt nomina appellativa hoc modo. Participiis præſentis, præteriti et vocis negativæ addunt pronomen அவன், அவள், elidendo ſemper unum *a*: ſic, செய்கிறவன், செய்கிறவள்; செய்தவன், செய்தவள்; செய்யாதவன், செய்யாதவள் &c. Pro futuro autem fiunt nomina appellativa, non à participio, ſed à voce primæ perſonæ futuri, quæ ſi deſinat in ப்பேன் vel யேன், ablato ஏன், additur அவன், அவள். Sic ex இருப்பேன் fit இருப்பவன், இருப்பவள்: ex காண்பேன், காண்பவன், காண்பவள்: ex என்பேன், என்பவன், என்பவள் &c. Si verò futurum deſinat in வேன், mutato வ in ப, terminatur eodem modo. Sic ex செய்வேன், fit செய்பவன், செய்பவள்: ex விடுவேன் fit விடுபவன், விடுபவள் &c. Hic autem modus eſt elegantior, et inſervit etiam pro præſenti:

ſenti: v. g. ராயனெனபவன, *homo, qui dicitur Râyen*, id eſt, *Petrus &c.* Utuntur quoque aliquando, et adhuc elegantiùs, voce ipſâ tertiæ perſonæ vel præteriti vel futuri, ad modum nominis appellativi: செயதான, செயதாள; செயவான, செயவாள; et pro utroque genere in plurali, செயதார, செயவார: quæ voces et ſignificant, et declinantur more nominum. Sic dicunt, செயதாரைபபோலெ, *ut ii, qui fecerunt*: செயவாரிலலை, *non eſt, qui faciat &c.* Sic, தினமைசெயவார்ககு நனமைசெய, *benefac mala facientibus.* Hinc vox பாடுவான eſt, *cantator &c.*

Ex quolibet verbo fiunt præterea plura verbalia, 107
quæ ad modum nominum declinantur, et 1) ex participiis præſentis et præteriti fiunt verbalia செயகிறது, படிககிறது, et செயதது, படிததது &c. Hinc apparet, quàm impropriè hæ voces v. g. செயகிறது, சொலலுகிறது &c. dicantur voces infinitivi: quod certe falſum eſt, niſi etiam dicas, quod செயகிறவன, செயகிறவள &c. ſint voces infinitivi. Cùm autem has dicunt eſſe, ut ſunt, voces participii præſentis, cum addito pronominis அவன, அவள, ex quo fiunt nomina appellativa hominum: ſic et செயகிறது eſt vox ejusdem participii cum addito pronominis அது, ex quo fit nomen verbale, quod per ſuos caſus declinatur, et non correſpondet infinitivo Latinorum, niſi quando hoc ſumitur tanquam nomen, ut in hâc propoſitione, *ſtudere bonum eſt*, quam vertam, படிககிறது நலலது. At in hoc ſenſu infinitivo Latinorum correſpondent cætera quoque verbalia, de quibus infra, படிததல, படிபபு &c. unde illa propoſitio poteſt reddi, படிததலநலலது. படிபபு நலலது, படிபபதுநலலது &c. Numquid propterea hæc omnia voces infinitivi dicenda ſunt?

Pro

Pro futuro verbale fit à primâ voce futuri, mutando ஏன in அது: sic ex செயவேன, செயவது; ex படிபபேன, படிபபது; ex எனபேன, எனபது &c. Hoc verbale est primis adhuc elegantius, et commune omnibus verbis, et supponit etiam pro præsenti, et pro continuatione actionis: *hoc quod est facere*, vel, *solere facere*; *hoc quod est discere*, vel, *solere discere &c.* Hinc cognoscimus originem ac vim illius vocis, quæ usu adeò communis est, ஆவது. Est enim verbale a voce ஆவேன, ex futuro verbi ஆகிறது, quod etiam significat *esse*; unde verbale ஆவது significat, *hoc quod est esse*, *essentia*: sic, அவன சொனன செயதியாவது, est, *essentia nuntii, quod ille dixit*. Unde reverà vix aliquid addit in oratione, cùm satis esset dicere, அவன சொனன செயதி &c.

108 2) Fiunt nomina verbalia mutando கிறது in கை: sic ex செயகிறது, செயகை; ex இருக்கிறது, இருக்கை; ex ஆகிறது, ஆகை &c. Quo verbali eleganter utimur præcipuè in ablativo இல vel ஆல: sic, இபபடியாகையில, *cùm hoc ita sit*; இபபடியாகையால, *quia hoc ita est*; et simpliciter ஆகையால in principio orationis idem sonat ac *quarè*, *quapropter*.

109 3) Fit verbale in ல, addendo hanc consonantem voci infinitivi, de quo dixi num. 70. Sic ex இருகக, இருககல; ex செயய, செயயல; ex வர, வரல &c. ubi, cùm post *a* breve sit ல finalis, ex regulâ, de quâ num. 8. τò *a* debet pronunciari, quasi ac si esset *e* lenis, *iruquel*, *cheyyel*, *varel &c.* Hic modus communis sanè est verbis omnibus: in linguâ tamen vulgari vix eo utimur, nisi cum voce ஆம vel ஆகாது, ஆன vel ஆகாத, á verbo ஆகிறது, quando importat *posse fieri*, vel *non posse fieri*, ut dictum est num. 87. Et sic dicimus, நாமிஙகேயிருககலாம, *possumus hic manere*: நாளைநீய

வரலாமா

வரலாம், *cras poteris venire:* ஆண்டவ ராலெ செய்யலாகாததுண்டோ, *numquid Deo impossibile est aliquid?* &c. Atque, ut in allatis exemplis videre est, utimur eâdem voce pro quâlibet personâ, genere et numero: et reverà nomen principale, quod venit in recto, in dictis propositionibus est ipsum verbale, இருக்கல், வரல், செய்யல். Huic simile aliud verbale est, communi ac vulgari usu tritum in linguâ sublimi: fit autem mutando க்கிறது in த்தல், et கிறது in தல். Sic ex படிக்கிறது fit படித்தல்; ex ஆகிறது, ஆதல்; ex செய்கிறது, செய்தல் &c. Quod verbale declinatur per omnes casus: v. g. செய்தலினை, செய்தலுக்கு செய்தலால், செய்தலில், செய்தலால், செய்தலொடு &c. Elegans admodùm est hic modus, attamen non adeò communis in linguâ vulgari.

4) Tandem fit verbale á verbis in க்கிறது, si, hoc ablato, addatur ப்பு: sic ex இருக்கிறது, இருப்பு; ex படிக்கிறது, படிப்பு; ex கடுக்கிறது, கடுப்பு; ex ஒக்கிறது, defectivo, ஒப்பு &c. Hoc autem verbale vix retinet vim verbi: sic இருப்பு, non significat hoc, quod est esse alicubi, sed propriè *exsistentia* in tali et tali loco; sic படிப்பு, non hoc, quod est studere, sed *studium*; sic ஒப்பு, non hoc, quod est assimilari, sed est *similitudo* &c. et ad modum nominum construitur. 110

Nomina omnia, quæ à verbis deduci docuimus, sive appellativa, sive verbalia, reverà omnia declinantur ut nomina, attamen construuntur ut verba, si excipias, quæ modò diximus desinere in ப்பு. Alia autem omnia petunt casum, quem amat verbum, à quo deducta sunt: quod non fit apud Latinos, ubi *amans* v. g. licet sit a verbo *amo*, quod petit accusativum, quando sumitur non ut participium, sed ut 111

nomen appellativum, construitur ad modum nominis, et petit genitivum dependentiæ, unde dicitur, *virtutis amans*. Aliter autem apud Tamulenses, ubi v. g. à verbo படைக்கிறது, *creare*, fit appellativum படைத்தோன் vel படைத்தவன், *creator*: attamen hoc non admittit genitivum dependentiæ, sed res creata debet poni in accusativo, quem petit verbum படைக்கிறது. Sic dicitur, மனுஷரைப்படைத்தோன், unde ad litteram verti debet, non, *creator*, sed, *qui creavit homines*. Quæ autem desinunt in ப்பு, more appellativorum apud Latinos, ut nomina substantiva construuntur: unde licet படிக்கிறது, *studere, discere*, petat accusativum; படிப்பு non accusativum, sed genitivum dependentiæ admittit, et dicitur v. g. இந்தப்பாஷையின் படிப்புக்கடினம், *studium hujus linguæ difficile est*. At, si alio verbali utar, v. g. படிக்கிறது vel படிப்பது: tunc nullo modo genitivum dependentiæ, sed accusativum petit. Sic dicam, இந்தப்பாஷையைப் படிப்பது vel, படிக்கிறது கடினம்: et ratio est, quia, ut supra dixi, படிப்பு propriè est, *studium*, et படிக்கிறது vel படிப்பது propriè est, *hoc quod est studere*; unde illud ad modum nominis, hæc ad modum verbi construuntur. Hoc modo aliquando verbalia in ஐ significant, non ut verbalia, sed ut nomina absoluta. Sic v. g. செய்கை significat quidem, *hoc quod est facere*, sed simul est, *actio &c.* Quarè in primo sensu hæc verbalia construuntur ut verba, et declinantur ut nomina. Sic, இதைநீய செய்கையில் &c. *cum tu id facias &c.* In secundo autem sensu, tanquam nomina absoluta, nominum more et declinantur et construuntur, et dicitur, என் செய்கை *actio mea*; நல்ல செய்கை, *actio bona &c.* Et hæc sufficiant de nominibus quoad syntaxin.

§. III.
De Verbis:
et I.
De modo supplendi ea, quibus caret hæc lingua.

CApite superiori, ubi de verbis, quoad modum indicativi non dedi nisi tempus præsens, præteritum et futurum. Tamulenses enim nec vocem imperfecti habent, nec plusquamperfecti: explicant tamen satis apertè conceptum suum per phrases, quæ hìc, ubi de syntaxi, jure tradendæ sunt. 112

Imperfectum.

Quarè 1) ut tempus imperfectum exprimam, loquens de re præteritâ, utar voce futuri. Sic laudans hominem, qui jam mortuus sit, si velim dicere, *ille vir verum Deum colebat, eleemosynas dabat, virtutes omnes exercebat &c.* dicam, அவனமெய்யான சுவாமியைவணங்குவான, பிச்சையைக்கொடுப்பான, சகலபுண்ணியங்களைச்செய்வான &c. Unde quotiescumque de re præteritâ futurum usurpare videmus, ad imperfectum illud reddendum est. 2) Si gerundio cujuscumque verbi addam vocem præteritam à verbo இருக்கிறது, v. g. சொல்லியிருந்தேன, செய்திருந்தேன &c. hæc phrasis, si ex contextu appareat, cohærere tempore cum eo, quod in oratione eam præcedit vel sequitur: tunc hæc phrasis supponit pro imperfecto. Sic, நீயவரும்போது நானிதைச்செய்திருந்தேன, benè reddam, *tempore, quo veniebas, ego hoc faciebam.* Cúm enim actio mea, quæ ab illâ phrasi exprimitur, appareat cohærere tempore cum adventu alterius, benè redditur per imperfectum. Adverte, quod illud quoque, வரும்போது, cùm sit vox futuri, dicta de re præteritâ, juxta regulam nuper dictam, æquivalet imperfecto, *tempore quo veniebas.*

Plusquamperfectum.

113 Si autem illa eadem phrasis ex contextu appareat, non cohærere tempore, sed præcessisse: tunc supponit pro plusquamperfecto. Sic, நீயவருமுன்னேநானிதைச்செய்திருந்தேன், reddam, *antequam venires, id ego feceram*; cui æquivalet hæc alia, நானிதைச்செய்திருந்தபிறகுநீயவந்தாய், *venisti, postquam id feceram*: apparet enim ex particulis முன்னே, *antequam*, vel பிறகு, *postquam*, quod actio mea præcesserit tempore adventum illius. Præterea etiam sine his vel similibus particulis, si appareat ex contextu, quod actio per gerundium cum præterito இருந்தேன் expressa, præcesserit tempore aliam actionem, quæ habetur in oratione: semper illa phrasis reddenda est per plusquamperfectum. Sic, si dicerem, அனேகந்திரவியங்களுமடைந்திருந்தாலுங்கிலுந்தரித்திரனாய்ச்செத்தான்; cùm dicam, illum mortuum esse pauperem, satis apparet ex contextu, quod, quando mortuus est, non habebat divitias, quas ante acquisierat; unde actio acquirendi eas ex contextu apparet præcessisse tempore ejus mortem: hinc benè reddam illam propositionem hoc modo, *plures divitias acquisierat quidem, at pauper mortuus est &c.* Auctor quidam pro imperfecto assignat has duas phrases: நீயவிசுவாசிக்கிறயேயப்போதவனவிசுவாசித்தான், vel, quod elegantiùs dicit ille, நீயவிசுவாசிக்கிறயேயப்போநானவிசுவாசிப்பேன். Pro plusquamperfecto autem assignat hanc: நீயவிசுவாசிக்கிறயேயத்துக்குமுன்னேநானவிசுவாசிப்பேன். Attamen has phrases nec legi, nec audivi unquam apud indigenas: quinimò nondum inveni, qui eas dixerit phrases tamulicas, easque intellexerit.

Opta-

Optativus.

Modo optativo caret hæc lingua, cui supplent per 114
aliquas phrases. Utuntur autem vel infinitivo ஆக, à verbo ஆகிறது, vel defectivo, கடவது, vel utroque, anteponendum unum alteri, ஆக்கடவது, vel கடவதாக. Distinguunt autem tempora optativi hoc modo. 1) Vel addunt illas particulas vocibus futuri, செய்வேனாக, செய்வாயாக, &c. vel செய்வேனாக்கடவது &c. Sive etiam addunt illas verbali a futuro, de quo num. 107. v. g. செய்வது, படிப்பது: sic செய்வதாக, vel செய்வதாக்கடவது &c. sive etiam utuntur infinitivo cum கடவது, v. g. செய்யக்கடவது vel செய்யக்கடவதாக &c. Hæ phrases omnes inserviunt pro præsenti, imperfecto et futuro optativi: *utinam faciam, facerem, fecero!* Et præter primum modum, qui conjugatur per personas, cæteri omnes, nullâ factâ mutatione, inserviunt pro quâlibet personâ et numero, juxtà nomen, quod illi anteponitur. 2) Utuntur gerundio cujuscumque verbi cum infinitivo இருக்க, cui addunt supra dictas voces, செய்திருக்கக்கடவது vel, கடவதாக. Sive utuntur verbali ex præterito, v. g. செய்தது, cui addunt ஆக்கடவது: sic, செய்ததாக்கடவது. Et hæ phrases inserviunt pro quâlibet personâ et numero præteriti optativi: sic, அங்கே பெய்திருக்கக்கடவது vel பெய்ததாக்கடவது, *utinam jam ibi pluerit! &c.* 3) Utuntur gerundio cujuscumque verbi cum verbali præteriti à verbo இருக்கிறது, v. g. செய்திருந்தது, கேட்டிருந்தது &c. cui addunt illas particulas; sic, நீயுனைக்கேட்கும்போது நானுங்கேட்டிருந்ததாக்கடவது: hæc phrasis inservit pro quâlibet personâ et numero plusquamperfecti optativi;

tativi; unde propositio dicta vertitur, *dum tu illud audiebas, utinam et ego simul audivissem!*

Subjunctivus, si.

115 Subjunctivo pariter carent Tamulenses: supplent autem hoc modo. A voce præteriti, mutato ஏன் in ஆல், formant vocem pro subjunctivo, *si*: v. g. ex வந்தேன் fit வந்தால்; ex இருந்தேன், இருந்தால்: ex ஆனேன், ஆனால்; ex படுத்தேன், படுத்தால் &c. Alio quoque modo formant vocem pro eodem subjunctivo: ex verbis, quæ desinunt in க்கிறது, ablato றது, addunt ல், et fit க்கில்: sic ex இருக்கிறது, இருக்கில்; ex பார்க்கிறது, பார்க்கில் &c. Ex verbis autem, quæ desinunt per கிறது, hoc ablato, additur இல், et eliditur *u*, si inveniatur: sic ex சொல்லுகிறது, சொல்லில்; ex காட்டுகிறது, காட்டில் &c. Ex his excipe, quæ in præterito habent இனேன், quæ, ablato இனேன், addunt ல். Sic ex வணங்கினேன் fit வணங்கில் &c. quæ reverà non est exceptio; siquidem, ut pluries dixi, non est வணங்கிறது, nisi per syncopen à வணங்குகிறது &c. unde வணங்கில் fit juxtà regulam generalem: et sic de aliis hujusmodi verbis. Excipe tamen, quæ ante கிறது habent unam tantùm syllabam longam, ut ஆகிறது, ex quo fit ஆகில்; ex போறது, cùm reverà sit போகிறது, fit போகில்; ex காணகிறது fit காணகில் &c. Hic autem secundus modus non est quidem in usu quotidiano et familiari, attamen est elegantior. Prætereà ex voce verbi negativâ fit subjunctivus à gerundio *âdu*, vel addendo *âl*. Sic ex செய்யாது fit செய்யாதால், *nisi faciat* vel *fecerit &c.* vel *si non faciat*, *fecerit &c.* qui modus est admodùm elegans. Vel fit addendo gerundio negativo, v. g. செய்யாது vel செய்யாமல்,

யாமல், subjunctivum இருந்தால் vel போனால்: sic செய்யாதிருந்தால் vel செய்யாமலிருந்தால்; sic செய்யாதே போனால், vel செய்யாமற்போனால். Vel tandem fit, ablato *du*, à gerundio *âdu*, addendo à verbo விடுகிறது subjunctivum விட்டால்: sic செய்யாவிட்டால், சொல்லாவிட்டால், &c. qui modi omnes compositi sunt, et juxtà compositionem significant, *si fuerit non faciendo, si abierit non faciendo, si reliquerit hoc non faciendo &c.*

Formatis autem his vocibus in ஆல் vel இல், iis 116
utuntur pro quâlibet personâ et numero, iisque semper addunt vocem futuri, ut inferiùs per exempla monstrabo. Usus autem harum vocum est hujusmodi. 1) Hæc vox, v.g. வந்தால், si præcedatur à particulâ indicativâ temporis præsentis, supponit pro præsenti subjunctivi: sic, இன்றைக்கு நான் வந்தால் தருவாயோ, *si hodie veniam, dabisne?* 2) Si autem ex contextu appareat, quod ego dixerim illud, sciens conditionem non posse jam purificari, tunc eadem phrasis supponit pro imperfecto: v. g. video hominem, me insalutato, ut sperabam, aliâ viâ abire, dico, அவன் வந்தால் பேசுவேனே, vertam, *si hûc veniret, eum alloquerer.* 3) Si verò præcedat particula indicans tempus futurum, eadem phrasis supponit pro futuro subjunctivi: sic, நீ நாளைக்கு வந்தால் இதைத் தருவேன், *si cras veneris, hoc dabo.* 4) Si utar voce subjunctivi à verbo இருக்கிறது, cum gerundio cujuscumque verbi, ut செய்திருந்தால், வந்திருந்தால் &c. tunc, si præcedat particula temporis præsentis, supponit pro præterito subjunctivi: sic, இப்போது அவர்கள் வந்திருந்தால் இதைத் தருவேன், *si jam illi venerint, hoc dabo.* 5) Si verò præcedat particula temporis præteriti, supponit pro

plusquamperfecto subjunctivi: sic, நானமுன வநதிருநதாலிது வரபபோமதில உறல, *si ego anteá venissem, hoc non accidisset &c.*

ஆனால. ஆகில.

117 Præter hunc modum alio quoque sæpe utuntur. Scilicet vox ஆனால vel ஆகில, à verbo ஆகிறது, si non sit conjuncta alii verbo, significat, *si sit &c.* v. g. இதானால நலலது தானே, *si sit hoc, benè quidem.* Si autem postponatur voci alterius verbi, significat simpliciter *si:* வாழுகிறாயாகில நலலது, *si vales, bene est.* Tamulenses autem postponunt hanc vocem singulis personis indicativi, in quo cohærent cum Latinis, qui particulam *si*, non tam subjunctivo, quàm indicativo conjungunt, ut datum exemplum ostendit, *si vales, bene est.* Et pro vocibus imperfecti et plusquamperfecti, supplent modo, quem nuper diximus, num. 112. et 113.

Quamvis.

118 Ex quolibet ex his modis subjunctivi, si voci ஆல vel இல addatur உம, habes subjunctivum cum particulâ *etiamsi, quamvis:* v. g. வநதாலும, *etiamsi veniat*; செயதானாகிலும, *etiamsi fecerit.* De voce autem ஆனாலும vel ஆகிலும plura dicam, ubi de particulis.

Cùm.

119 1) Particula *cùm*, sive conjungatur subjunctivo, sive non, semper, dummodò non sit præpositio, exprimitur in hâc linguâ per has voces, போது, பொழுது, quæ significant tempus, sive per has voces அளவில vel இடததில, ablativi, primus à voce அளவு, *mensura*, secundus à voce இடம, *locus:* quæ voces omnes postponuntur participiis omnibus, sive positivis sive negativis. Et licet ex his vocibus duæ primæ significent tempus, inserviunt tamen pro particulâ *cùm*, etiam quando hæc non importat tempus, sed causam, et æquivalet voci *siquidem, quandoquidem.*

Sic

Sic நீயென்வார்த்தைமீறினபோது vel பொழுது அடிப்படுவாய், *cùm mihi inobediens fueris, vapulabis*: hîc τὸ *cùm* idem est ac *quandoquidem*. In hâc autem propositione, அவன் வரும்போது, வருமளவிலே, நீயு மவா, *cùm* vel *eo tempore, quo ille venerit, tu quoque veni*, importat tempus. 2) Eleganter supplent subjunctivum *cùm*, quando importat causam, utendo voce infinitivi cujuscumque verbi, cui addunt infinitivum à verbo கொள்ளுகிறது: v. g. நீ சொல்லக்கொள்ள &c. *cùm tu hoc dicas*, vel *quia tu hoc dicis &c.* Et pro diversitate temporum addunt, ஆகக்கொள்ள, verbali participii cujuscumque temporis, et dicunt, நான்வருகிறதாகக்கொள்ள, *cùm ego veniam*; நான்வந்ததாகக்கொள்ள, *cùm ego jam venerim*; நான்வருவதாகக்கொள்ள, *cùm ego sim venturus &c.* qui modus est admodúm elegans.

Ablativus absolutus.

1) Modus nuper ultimo loco dictus inservit quoque pro ablativo absoluto: sic, நீவரக்கொள்ள ளிவனும்வந்தான், *te veniente, iste quoque venit.* 2) Elegantiùs pro ablativo absoluto utuntur voce infinitivi simpliciter, sine கொள்ள: sic, சுழன்காற்றடிக்கச்சுழன்றெழும்புழுதி, *flante turbine, in globos surgit pulvis*: sic, சேவகர்தூங்கியிருக்கச்சீஷர்க ளவந்தார்கள், *dormientibus militibus, venerunt discipuli &c.* et hic modus optimus est. 3) Ablativus in இலே, à verbali ஐ, propriè redditur per ablativum absolutum: sic, நானிருக்கையிலேப் படிப்பேசாதே, *me præsente, ne loquaris hoc modo.* 4) Phrasis, quâ infinitivo cuicumque additur vox செய்தே, usurpatur ab aliquibus pro ablativo absoluto: sic, நீபோகச்செய்தே யவனவந்தான், *te abeunte, venit ille.* Hæc autem

vox செய்தே nihil est aliud, quàm gerundium à verbo செய்கின்றது, செய்து, cui addita est particula ê, quæ cuilibet voci, ut infrà dicam, eleganter jungi potest. Quarè idem est, ac si dicerem; சொல்லச்செய்து, quæ compositio in quolibet tempore et personâ eleganter fieri potest, præcipuè si interponatur உம்: sic, நானவனுக்கிதைச் சொல்லவுஞ்செய்தேனெழுதவுஞ்செய்தேன், *hoc illi et dixi et scripsi*; vel, சொல்லவுஞ்செய்வேனெழுதவுஞ்செய்வேன், *et dicam et scribam*. Unde idem est, ac si simpliciter dicerem, சொன்னேன், சொல்வேன் &c. Quarè et hæc phrasis, சொல்லச்செய்தே, idem est ac சொல்லியே. Sic, நான்சொல்லச் செய்தே செய்யாதே போனாய், et நான்சொல்லியே செய்யாதே போனாய், idem sonant, et potest verti per ablativum absolutum, *me ipso dicente, non fecisti*. Hæc phrasis tamen nullò modo usurpanda est: quia contra regulam, quam tradidi num. 71. gerundium venit cum recto, diverso ab eo, quod regit verbum principale. Aliqui docent, loco செய்தே posse uti voce சே, போகச்சே, வாச்சே, qnod tamen omnino barbarum est, et à rudi vulgo adeò insipienter inductum, ut nulli generali usu, vel apud plebem, invaluisse invenias.

Gerundia.

121 Gerundium, de quo num. 71. ut ibi diximus, non inservit nisi gerundio in *do*: pro gerundio autem in *di* vel *dum*, utuntur voce infinitivi: sic, உன்னைக் காணவேணக்காசையுண்டு, *te videndi desiderium est mihi*: sic, கர்த்தர்நம்மையிரக்ஷிக்கவந்தார், *Dominus venit ad salvandum nos.*

Supina.

122 Supina non habent Tamulenses. Supplent supinum in *u*, utendo dativo verbalis participii præsentis vel futuri: sic, இது சொல்லுகின்றதுக்கீது, vel

vel elegantiùs, இது சொல்வதற்கரிது, *hoc est difficile dictu &c.* Potest etiam illud verbale venire in recto, இது சொல்லுகிறதரிது &c. attamen jam non correspondet supino; sed idem est ac, *dicere hoc est difficile* : unde τὸ *hoc*, quod in primâ propositione erat nominativus, in hâc est accusativus, et meliùs tamulicè dicendum, இதைச் சொல்லுகிறதரிது Supinum autem in *um* supplent, utendo infinitivo cum verbo, quod importet motum ad locum: சொல்லப்போகிறேன், *dictum eo*; சொல்லவந்தேன், *dictum veni.* Unde, si infinitivo cujuscumque verbi addas vocem à verbo போறது, *ire*, habes paulò post futurum : sic, சொல்லப்போகிறேன், *dictum eo*; சொல்லப்போவாய், *dictum ibis &c.*

Participia futuri.

Participium futuri, quod habent Tamulenses, ut dixi 123
num. 73. non benè correspondet nostro participio futuri in *rus* : non enim possumus eo uti ad explicandum finem. Quarè 1) pro participio futuri in *rus*, quando finem importat, utuntur Tamulenses simplici voce infinitivi, quâ utuntur, ut modo dixi, pro supino in *um*, cui etiam apud Latinos æquivalet hoc participium: sic நாளையுனக்கிதைக் கொடுக்கவருவேன், *cras hoc tibi daturus veniam.* 2) Participium futuri passivum in *dus*, supplent addendo infinitivo vocem à verbo தகுகிறது, quod importat convenientiam vel obligationem, de quo plura diximus num. 86. Sic, இது செய்யத்தகும், *hoc faciendum est* ; scilicet, vel convenit fieri, vel debet fieri : sic, நீய் ஸ்துதிக்கத்தகுவாய், *laudandus es* : sic, சொல்லத்தக்கதெல்லாஞ் சொன்னேன், *dixi omnia, quæ dicenda erant &c.*

Relativum, qui, quæ, quod.

Carent quoque Tamulenses relativo, *qui, quæ, quod* : 124
attamen ita supplent per participia et nomina appellativa,

lativa, sicuti in his, quæ hactenùs diximus, videre est; ut post brevem usum hoc relativum nullatenús desideretur. Ex hoc relativo habent tamen voces, quæ inserviunt interrogationi, ut diximus num. 47. எவன், *quis?* எவள், *quæ?* எது, *quid?* Habent etiam vocem ஆர் vel யார், *quis? quæ?* Hæc vox ad libitum vel postponitur verbali à participiis, (quod, etiamsi sit generis neutrius, cum hâc voce inservit non pro neutro, sed pro masculino vel fœminino:) vel etiam postponitur nominibus appellativis, quæ formantur à verbis: sic செய்கிறவனார், செய்தவனார், செய்பவனார், pro masculino; செய்கிறவளார், செய்தவளார், செய்பவளார், pro fœminino; செய்கிறதார், செய்ததார், செய்வதார், pro utroque &c. Vel illa vox ஆர், யார் anteponitur dictis nominibus appellativis, vel cuilibet voci verbi absoluti: sic, யார்செய்கிறவன், யார்செய்தவன், &c. யார்செய்வான், யார்செய்தான் &c. hoc modo enim semper unitur tertiæ personæ masculini. Tandem hæc eadem vox supponit pro plurali: sic, வந்தவர்களார், ஆர்வருவார்கள் &c.

Adverbia.

125 Adverbia pariter in hâc linguâ reverà vix ulla sunt, si adverbia localia excipias. Siquidem v. g. இப்போது, *nunc*, அப்போது, *tunc*, எப்போது, *quando?* இன்று, *hodie*, நேற்று, *heri*, நாளை, *cras &c.* non sunt verè adverbia, sed nomina absoluta, quæ declinantur per casus: et prima sunt à nomine போது, *tempus*, cum இ, அ, எ, quæ particulæ correspondent articulis *hoc*, *illud*, *quod?* ut diximus num. 50. Facilè autem fiunt adverbia, sive, ut meliùs dicam, suppletur eorum defectus in hâc linguâ, addendo scilicet cuicumque nomini vel gerundium ஆய், vel infinitivum ஆக, à verbo ஆகிறது, *fieri*. Sic ex சந்தோஷம், *lætitia*, fit சந்தோஷமாய்,

ஷமாய், vel சந்தோஷமாக, *lætè*; ex கோபம், *ira*, fit கோபமாய், vel கோபமாக, *iracundè &c.* Cùm enim ஆய் sit gerundium à verbo *fieri*, quod apud Latinos gerundio caret, poteſt explicari per participium *factus*, et, v. g. சந்தோஷமாய்வந்தான், verti, *factâ lætitiâ venit*, id eſt, *lætè venit*. Sic, cùm ad modum ablativi abſoluti, ut ſuprà dixi, utantur eleganter infinitivo, adverbia fiunt addendo infinitivum ஆக. Præterea hoc particulari infinitivo ஆக utuntur, ut inferiús dicam, ad explicandum modum, quo aliquid fit: ſic, v. g. தூதுக வந்தான், vertam, *venit per modum legati &c.* Unde, cùm dicitur v. g. கோபமாகசொன்னான், eſt, *dixit per modum iræ*, id eſt, *iracundè*: unde benè hæ phraſes ad adverbia reduci poſſunt.

§. IV.

DE COMPOSITIONE VERBORUM.

TAmulenſes non habent verba compoſita, more 126
Latinorum, ex aliquâ præpoſitione ſeu particulâ; ut *adſum*, *reſpicio*, *protrabo &c.* ſed eleganter componunt ſimul plura verba, uniendo ſcilicet gerundio in *do* unius aliud verbum: hoc ultimum conjugatur, et ſignificatio ſumitur à gerundio. Hîc afferam aliquot verba, quæ frequentiùs ſolent uniri gerundiis, et compoſitioni verborum inſervire. Ex quibus primum ſit verbum,

இருக்கிறது.

Hoc poteſt uniri gerundio cujuscumque verbi, vel activi, vel paſſivi; vel poſitivi, vel negativi: et dici, செய்திருக்க, செய்யப்பட்டிருக்க, செய்யாதிருக்க &c. Exiſtimant aliqui, ex hâc unione nihil differre verbum compoſitum à ſimplici, et eodem modo explicant v. g. அடித்தான் et அடித்திருந்தான்: attamen tanta eſt ſaltem differentia, quanta præteriti et futuri græcorum ab aoriſtis. Ut autem hoc clarè pateat: gerundio அடித்து

தது à verbo அடிக்கிறது, *percutere*, si addatur verbum இருக்கிறது, hoc conjugari potest per sua tempora, et fieri possunt hæ tres propositiones; v. g. *prima*, ராயப்பன் உன்னை யடித்திருக்கிறான், *secunda*, ராயப்பன் உன்னை யடித்திருந்தான், *tertia*, ராயப்பன் உன்னை யடித்திருப்பான். Ex his prima supponit tempus præteritum in actione percutiendi a tempore, quo hoc dicitur; et importat tempus præsens coëxsistentiæ subjecti percutientis cum loquente : adeò ut, si Petrus nunc te percutiat, nullo modo possim dicere, ராயப்பன் உன்னை யடித்திருக்கிறான்; sed dicam per vocem simplicis præsentis, அடிக்கிறான். Prætereà, si Petrus ante tempus quidem, quo loquor, te percusserit; at ille jam non exsistat, sed mortuus sit: jam non possum dicere, உன்னை யடித்திருக்கிறான், sed dicendum, அடித்திருந்தான். Hæc verò secunda propositio importat tempus præteritum in percussione à tempore, non tantùm in quo loquor, sed etiam de quo loquor : si enim Petrus heri te percusserit, non possum dicere, நேற்று ராயப்பன் உன்னை யடித்திருந்தான்; sed per vocem simplicis præteriti, அடித்தான்; et illud அடித்திருந்தான் significat, illum te percussisse ante terminum in meâ propositione expositum, scilicet ante diem hesternam, vel præcesserint dies vel anni. Tandem tertia propositio அடித்திருப்பான் importat quidem tempus futurum in percussione à tempore ,in quo loquor, sed supponit tempus præteritum à tempore, de quo loquor. Sic, si velim dicere, Petrus ad decimum diem te percutiet, non possum dicere, ராயப்பன் உன்னை பத்தாநாளடித்திருப்பான், sed per vocem simplicis futuri dicam, அடிப்பான். Si autem dicerem, அடித்திருப்பான், significat, quod post tempus quidem, quo loquor, sed ante decimum diem, de quo in propositione

one loquor, te percutiet: et idem eſt, ac ſi dicerem, *intra decem dies te percutiet*. Unde hæc propoſitio eſt mixta ex præterito et futuro, ut apud Latinos, *factum erit,* quod ſatis differt à *fiet*. Secunda propoſitio importat duplicem præteritionem, ut apud Latinos, *factum fuit*, quod differt à *factum eſt*. Prima tandem propoſitio mixta eſt ex præterito et præſenti, de quo apud Latinos reverà exemplum non invenio. Prima et ſecunda propoſitio ſpectat ad tempus præteritum, cúm utraque importet tempus præteritum in actione à tempore, in quo loquor. Unde hæc lingua tria numerat præterita, v. g. அடித்தேன், அடித்திருக்கிறேன், அடித்திருந்தேன். Tertia verò propoſitio, cùm importet tempus futurum, à tempore, in quo loquor, ſpectat ad futurum: et, ſi addas paulò poſt futurum à ſupino, (de quo ſupra diximus num. 122.) tria quoque numerat futura, அடிப்பேன், அடிக்கப்போகிறேன், அடித்திருப்பேன்.

ஆயிருக்கிறது.

Hæc ſpecialis compoſitio, quando ſcilicet verbum இருக்கிறது unitur gerundio ஆய், à verbo ஆகிறது, *fieri*, non ſemper retinet ſignificationem gerundii: கர்த்தர் மனுஷனாயிருக்கிறார், benè quidem vertitur, *Dominus factus eſt homo*. Attamen ſæpe ſæpiús uſurpatur hæc phraſis pro verbo, *habere*: ſic, சந்தோஷமாயிருக்கிறேன், eſt, *habeo lætitiam*. In quo ſenſu tamen non ſemper poſſum uti hâc phraſi: ut enim dicam, *tu vaccas habes*, non dicam certé, மாடாயிருக்கிறாய். Quarè hâc phraſi pro verbo *habere* uti ſolum poſſum, quando latinè poteſt etiam reddi per *ſum*, *es*, *eſt*, cum adjectivo. Sic, *habeo lætitiam*, poteſt reddi, *ſum lætus*; ſic, வியாதியாயிருக்கிறேன், *habeo infirmitatem*, vel *ſum infirmus* &c. Unde dicta phraſis ſæpiús ſignificat ſimpliciter idem ac *ſum, es, eſt*: in quo ſenſu tamen 127

tamen aliquando admittit gerundium ஆய, aliquando non; pro quo hæc sit regula. Si *sum, es, est,* construitur cum duplici nominativo, tunc illi nominativo, qui in propositione est prædicatum, additur ஆய: sic, *Deus est bonus,* dicitur, சருவேசுரனல்லவராயிருக்கிறார் &c. Si autem *sum, es, est,* construatur vel cum dativo, vel simpliciter cum uno tantùm nominativo: tunc, cúm nullum sit reverà prædicatum in propositione, non additur ஆய. Sic, *hæc infirmitas est mihi,* dicitur, எனக்கிந்தவியாதியிருக்குது. Sic, *ibi erit aqua,* dicitur, அங்கே தண்ணீரிருக்கும் &c. Unde, quando dubitatur, an alicui nomini addendum sit, nec ne, ஆய, videas, an illud nomen in propositione sit prædicatum: et, si est, addas, secus, si sit subjectum. Hoc aliâ quoque regulâ explicari potest: si *sum, es, est* explicat exsistentiam, non additur ஆய; si importet essentiam, additur. Sic, si dicam, *homines hujus oppidi sunt stupidi,* τὸ *sunt,* explicat eorum essentiam et qualitatem: unde, addito ஆய, dicam இந்தவூரார் மடையராயிருக்கிறார்கள். Si autem dicam *stupidi sunt in hoc oppido;* non essentiam, sed stupidorum exsistentiam importat τὸ *sunt*: unde, non addito ஆய, dicam இந்தவூரிலேமடையரிருக்கிறார்கள் &c.

கொள்ளுகிறது. போடுகிறது.

128 Sæpe gerundio alterius verbi addunt verbum கொள்ளுகிறது vel போடுகிறது, cum hoc discrimine. Si verbum importet actionem, quæ respiciat alium ab agente, potest addi போடுகிறது, non autem கொள்ளுகிறது; et e contrà hoc potest addi, non illud, si importet actionem, quæ respiciat agentem ipsum: v. g. எழுதுகிறது, *scribere.* Potest quis scribere sibi, ut v. g. scriptum librum retineat sibi; et tunc benè additur, கொள்ளுகிறது. Sic, எழுதிக்கொண்டேன், in quâ propositione,

positione, etiamsi non sit எனக்கு, *mihi*, ex verbo கொண்டேன் manifestè colligitur, et vertendum est, *scripsi mihi.* Si autem scripserim, ut scriptum alteri tradam, non possum addere கொள்ளுகிறது: sed, etiamsi non explicem, cui scripserim, addendo tamen vocem à verbo போடுகிறது, ut எழுதிப்போட்டேன், manifestum erit, me non mihi, sed alteri scripsisse &c. Ex hac eâdem causâ, misi v. g. qui Petrum vocaret, et redeunti, quem miseram, dico, advocastine? tunc ille, si, advocato Petro, solus redierit, respondebit, அழைத்தேன், *vocavi:* si vero cum illo venerit et Petrus, quem vocaverat, dicet, அழைத்துக்கொண்டேன்; ac si diceret, *vocavi ita, ut adducerem mecum.* Aliquando tamen additur கொள்ளுகிறது ad simplicem elegantiam phrasis: nunquam tamen iis verbis, quæ actionem important, cum respectu ad alium. Sic dicitur, பாடிக்கொண்டேன், *cantavi:* ஆடிக்கொண்டேன், *choreas duxi &c.* Quando autem gerundio unius verbi additur gerundium கொண்டு, à verbo கொள்ளுகிறது, et verbum வருகிறது; significat continuationem actionis, quæ a primo gerundio exprimitur. Sic, சொல்லிக்கொண்டுவந்தேன். non est simpliciter, *dixi*; sed, *sæpe sæpius continuavi dicere.* Sic, பிச்சை கொடுத்துக்கொண்டுவருகிறது, non est simpliciter, *eleemosynam dare*, sed, *frequenter solere eam dare &c.*

படுகிறது.

Ubi de voce passivâ, num. 77. dixi jam, verba fieri 129
passiva, si eorum infinitivo addatur verbum படுகிறது, quod est, *pati.* Addo nunc, quod, addito hoc verbo cuicumque nomini, præcipuè quod passionem aliquam animæ vel corporis importet, fit verbum compositum, cum significatione vel passivâ, vel saltem neutrâ: in quâ compositione, si nomen desinat per ம,

hoc deperditur, et semper duplicatur ப். Sic ex பயம், *metus*, fit பயப்படுகிறது, *timere*: ex அழுக்கு, *sordes*, fit அழுக்குப்படுகிறது, *sordescere*; ex அடி, *ictus*, fit அடிப்படுகிறது, *percuti*; ex ஒன்று, *unum*, fit ஒன்றுப்படுகிறது, *ex multis unum fieri &c.* Et hæc omnia habebunt sensum activum, si, loco addendi படுகிறது, addatur ejus activum படுத்துகிறது. Sic ex வெளி, *locus apertus*, fit வெளிப்படுகிறது, *aperiri, manifestari*, et வெளிப்படுத்துகிறது, *aperire, manifestare*. Sic, ஒன்றுப்படுத்துகிறது, *ex pluribus unum facere*: sic, பயப்படுத்துகிறது, *metum incutere &c.* Quæ tamen sunt nomina numeralia, et desinunt per ம், ut எல்லாம், ஆயிரம் &c. non deperdunt ம் ante படுகிறது. Hinc dicitur, பட்டதெல்லாம்பட்டேன்: sic, அடிகளாயிரம்பட்டேன் &c. Excipe quoque காயம், *vulnus*: siquidem, licet reverà possit, eliso ம், dici, காயப்பட்டேன்; tamen, cùm hic modus æquivocus sit, an veniat à nomine காயம், an ab infinitivo verbi காய்கிறது, ad tollendam æquivocationem, si sit ab hoc verbo, dicitur, காயப்பட்டது, *siccatum est*; si verò à nomine காயம், dicitur, காயம்பட்டது, *vulneratum est &c.* Adverte tamen, quod in his omnibus non intervenit propria compositio ex illis nominibus et verbo படுகிறது, sed hoc unitur nomini in suâ propriâ significatione, quæ est, *pati*: unde பயப்படுகிறது, est, *timorem pati*; அடிப்படுகிறது, *pati ictus &c.*

ஒட்டுகிறது.

130 Hoc verbum significat, præter alia, *permittere, sinere*: eo autem utimur cum infinitivo alterius verbi, nullâ factâ mutatione, et tunc reverà non potest dici verbum compositum. Sic, என்னைப் பிழைக்கவொட்டான், *non sinit me vivere &c.*

et hic

et hic modus elegantior est. Invaluit tamen alius, ut, factâ syncope, deperdatur *a* finale à voce infinitivi, et fiat unum verbum compositum cum verbo ஒட்டுகிறது, et dicunt, பிழைக்கொட்டான், போக்கொட்டான் &c. *non finit vivere, non finit abire &c.* Pro quo hoc unum adverte, quod in aliis vocibus omnibus deperditur, ut dixi, *a* finale infinitivi; in voce autem imperativi positivi ஒட்டு, remanente *a* infinitivi, deperditur *o*, à voce ஒட்டு: et licet in imperativo quoque negativo dicatur, பிழைக்கொட்டாதே, *ne finas vivere*; dicitur tamen, பிழைக்கட்டு, செய்யட்டு *fine vivere, fine facere &c.*

அருளுகிறது &c.

Verbum அருளுகிறது, præter alia, significat, 131
uti misericordiâ, misericordiose se habere: unde, in compositione cum gerundio alterius verbi, benè explicatur per *dignari.* Unde utuntur hâc compositione, quando loquuntur de personis valde gravibus: sic, எழுந்தருளினார், *surrexit*, vel *dignatus est surgere*; sic, தந்தருளினார், *dignatus est dare &c.* Præterea Tamulenses solent addere alia verba gerundiis, ex quâ compositione nihil additur significationis verbo simplici. Addunt autem vel போகிறது: sic, அது வந்துபோச்சு, et non significat, illud veniendo abiit, sed simpliciter, *venit &c.* Addunt இடுகிறது vel விடுகிறது: sic, திறந்திட்டேன், vel திறந்துவிட்டேன் *aperui*; et alia hujusmodi, quæ usus docebit.

Verba imperii.

Tamulenses tandem ex quolibet verbo effingunt 132
aliud, quod ஏவல்வினை vocant, ac si dicerent, *verbum imperii.* Siquidem hoc modo fiunt verba, quæ important actionem, quæ fit ex imperio vel saltem suasione illius, qui venit in recto. Fiunt autem hoc modo: ex voce futuri பேன் fit பிக்கிறது,

et ex

et ex voce வேன் fit விக்கிறது, et juxta regulas generales conjugantur; in præterito habent த்தேன், in futuro ப்பேன். Sic v. g. ex அடிப்பேன் fit அடிப்பிக்கிறேன், அடிப்பித்தேன், அடிப்பிப்பேன் &c. et significat, quod ego per me ipsum non percutio quidem, sed mediante alio, qui alium percutit ex meo imperio vel suasione, dicor illum percutere: unde vertendum, *facio, ut percutiat, feci, ut percuteret &c.* Sic ex செய்வேன் fit செய்விக்கிறேன், செய்வித்தேன், செய்விப்பேன், et significat, quod ego quidem non operor, sed imperio et suasione *facio, ut alter operetur, feci, ut alter operaretur &c.* Adverte quod, quæ in futuro habent ante வேன் *u*, mutant hoc in *i*, et habent இவிக்கிறது: sic ex சொல்லுவேன் fit சொல்லிவிக்கிறது, ex மயக்குவேன், fit மயக்கிவிக்கிறது, ex பண்ணுவேன் fit பண்ணிவிக்கிறது &c. Quæ tamen ante வேன் habent tantùm duas syllabas breves sine consonanti duplici intermediâ, non mutant *u*: sic ex வருவேன் fit வருவிக்கிறது, ex விடுவேன், விடுவிக்கிறது, ex அழுவேன், அழுவிக்கிறது &c. Et hæc de verbis compositis.

§. V.

DE USU INFINITIVI.

133. Voce infinitivi eleganter admodùm utuntur Tamulenses: præcipuos autem usus hîc tradam. Et 1) æquivalet omnino infinitivo Latinorum, *credere, amare &c.* Attamen non quoties Latini post verbum utuntur infinitivo, eo semper utuntur Tamulenses: pro quo sit hæc regula. Si oratio latina, quæ post verbum habet infinitivum, vertatur sive gallicè, sive lusitanicè, sine voce *que*, sed vertatur vel per simplicem infinitivum, vel per particulas *de* vel *à*, tunc semper tamulicè utimur infinitivo. Sic, *volo facere*, G. *je veux faire,*

veux faire, L. *quero fazer*, T. நானசெயயவே ணும. Sic, *cupio facere*, G. *je desire de faire*, L. *desejo de fazer*, T. செயயவிருமபுகிறேன. Sic, *incipio facere*, G. *je commence à faire*, L. *principio à fazer*, T. செயயததுவககிறேன &c. Si autem infinitivus Latinorum à Gallis vel Lusitanis vertatur per *que*: tunc tamulicé non utimur infinitivo, sed ad modum phrasis gallicæ, & lusitanicæ, loco illius *que*, ponitur எனறு, gerundium à verbo எனகிறது, et verbum, quod per infinitivum exprimebatur in phrasi latinâ, venit hîc per tempus et personam, juxtà exigentiam orationis. Sic, *te venisse dixit*, G. *il dit, que tu étois venu*, L. *disse, que tu tinhas vindo*, T. நீயவநதாயெனறுசொனனான &c. In hoc ultimo sensu hæc lingua eleganter utitur verbali à participiis: v. g. வருகிறது, வநதது, வருவது, quod, sine voce எனறு, vel usurpatur in accusativo; sic, நீயவநததைசசொனனான &c. vel etiam, quod adhuc elegantiùs est, illi verbali additur infinitivus ஆக; sic, நீயவநத தாககசசொனனான, *te venisse dixit*. Sic, அவரகளவருவாரகளெனறுசொனனான, vel, அவரகளவருவதைசசொனனான, vel elegantiùs, அவரகளவருவதாககசசொனனான, *dixit illos venturos esse &c.*

2) Quando verò τὸ *que* apud Lusitanos et Gallos 134 vertitur latiné non per infinitivum, sed per subjunctivum *ut*; tunc tamulicè eleganter utimur infinitivo: sic, *dic, ut veniat*, வரசசொலலு &c. Hinc, cùm latinè elegantiùs dicas, *desidero, ut veniat*, quam, *illum venire*: et meliùs, *necesse est, ut veniat*, quàm, *illum venire &c.* hæ propositiones tamulicè vertuntur per infinitivum: அவனவரவிருமபுகிறேன, அவனவரவேணடியது &c. Unde secundus usus infinitivi est explicare subjunctivum *ut*.

3) Eleganter utuntur infinitivo, sicuti Latini per 135

 figuram

figuram detractionis, quando, sublato verbo *incipio &c.* per congestam infinitivorum seriem, orationem eleganter explent: v. g. *extensæ apparere nubes, undique obscurari cœlum, fulgura micare, mugire tonitrua &c.* Sic eleganter dixerim tamulicè: மேகங்களெழுந்துபடர, மூடினவானமெங்குமிருள, மேகங்களுள பறிந்தாற்போல மின்னல்கள் விளங்கி மின்ன, விடிகளிடித்து முழங்க, நாற்றிசையிலுங்காற்றெழும்பியதிர்ந்துவீச, ததிரளாயிடைவிடாமல் மழைபொழிந்துபெய்ய, பெய்தமழைத்திரணீருவெள்ளமோட்டியாறுகளுங் குளங்களுநிறையவுயிர்க்கெல்லாமகிழ்ந்து வாழ &c. Hoc modo sæpissimè etiam in usu familiari eleganter loquuntur Tamulenses.

136 4) Aliquando tamulicè utimur infinitivo aliquorum verborum ad modum adverbii. Sic ex ஆகின்று fit ஆக *simul*; ex முந்துகின்று fit முந்த, *anteà*: sic ex திரும்புகின்று, திரும்ப, திரும்பவும், *iterùm*; ex மீளுகின்று, மீளவும், *iterum*; ex மிகுகின்று, மிக vel மிகவும், *abundanter, auctim*; ex நிறைகின்று, நிறைய *plenè*; ex ஒக்கின்று, ஒக்க, *simul*: et alia hujusmodi, ex quibus plura inferius tradam, incipiendo à num. 168.

137 5) Si autem iterato utamur eodem infinitivo, ut பேசப்பேச, போகப்போக &c. tunc supponit pro gerundio in *do*, quando hoc importat continuationem et causam; ut, quando dicimus, *fabricando fit faber*: hæc enim propositio significat, quod ex continuatione fabricandi, tanquam ex causâ, aliquis fit faber. Sic tamulicè v. g. பேசப்பேசவந்தபாஷையும் வரும், *loquendo discitur quæcunque lingua*, id est, ex continuatione loquendi, tanquam ex causâ, discitur quælibet lingua. Sic dicunt,

எறும்பு

எறும்புநடக்கநடக்கக்கல்லுங் குழியாகும், quod juxtà nostrum proverbium verti potest; *formica cavat lapidem, non bis, sed sæpe eundo.* Hinc நாள்போகப்போக, est, *decursu temporis &c.*

6) Sæpe Tamulenses, addendo voci infinitivi particulam *ô* interrogantis, utuntur infinitivo pro primâ personâ futuri, ad modum vel veniam petentis, vel alteri minantis. Sic அடிக்கவோ, est அடிப்பேனோ, scilicet vel petendo veniam alium percutiendi, vel minando me percussurum eum, quem alloquor. Vel etiam aliquando æquivalet huic propositioni, *numquid percutiam?* ut explicem, certò nolo percutere, vel non possum percutere &c. quo modo sæpe et admodùm eleganter utuntur in hâc linguâ voce infinitivi. 138

Tandem, ut appareant usus omnes infinitivi, attingam hîc, quæ superiùs explicavi. Quarè 139

7) Utuntur infinitivo pro imperativo, num. 69.

8) Pro optativo cum கடவது, num. 114.

9) Pro ablativo absoluto, num. 119.

10) Pro gerundio in *di* & *dum*, num. 121.

11) Pro supino in *um*, num. 122.

12) Pro participio futuri in *rus*, num. 123.

ஆக.

Particularis hic infinitivus ஆக, à verbo ஆகிறது, præter dictos duodecim usus, communes verbis omnibus, alios admittit. Et 1) exprimit eleganter hoc quod latinè dicimus *sponte, ex se ipso*: v. g. fecit quis statuam equi, quæ intùs compositis arte machinis, nullo impellente, ex se ipsâ saltando currit. Possem hoc explicare per ablativum தன்னாலே, qui reverà explicatur, *ex se ipso*: elegantiùs tamen dicam, தானாகத்தாவியோடும் &c. Sic parvulus agit aliquid suprà ætatem; quæro, *fecitne hoc sponte ex se ipso, an alio dicente?* tamulicè vertam, 140

இறநததானுககச செயதானெனறொரு வனைசசொலலசசெயதானெ &c. Possem quidem dicere, தானேசெயதானெ &c. attamen தானே æquivoco obvium est, cum significet etiam, quod ille ipse fecerit, et non alius, vel fecerit ex se ipso, vel alio impellente.

141 2) Diximus suprà, ஆக sumi pro *simul.* In hoc sensu, postquam separatim numeravi plura, (quod tamulicè dicitur, வகைசொலலுகிறது,) si ea in unum coacta velim unico numero dicere, (quod Tamulenses dicunt, தொகைசொலலுகிறது,) tunc utar voce ஆக: v. g. emi quinque boves, tres vaccas, undecim oves et septem capras, *quæ simul coacta, sunt viginti sex capita*; hoc ultimum tamulicè dicam, ஆகததலையிருபததாறு &c.

142 3) ஆக significat *ad modum, in qualitate, tanquam*: sic, எடடொடடாலககைவநதார, *venit ad modum triumphantis*; தூதனாகவநதான *venit in qualitate legati*; சூரியனாகவிளஙகியெழுநதருளினார, *surrexit splendens tanquam sol &c.*

143 4) Si ஆக uniatur nomini இடம், *locus*, idem est ac *pro, loco* alterius, et petit dativum, aliquando genitivum; vel etiam unitur nominativo: sic, அஙகேபோறதறகிடமாகவிஙகேவநதான *loco eò eundi, huc venit*; sic, எனனிடமாகநீயபோ, *abi tu pro me*, vel *loco mei*; sic, விலையிடமாகவிருநதுதநதான, *dedit pro pretio prandium &c.* Sæpe sæpius in hoc sensu utuntur simplici infinitivo ஆக, sine இடம், quod adhuc elegantiùs est: sic விலையாகவிருநதுதநதான; sic கேடயமாகவிசுவாசததைககொணடிருநதான, *habebat pro scuto fidem &c.*

144 5) ஆக significat etiam, *ut prosit*, vel *propter*, et petit dativum: sic, உனககாககசசெயவென, *faciam*

faciam ut tibi prosit, propter te. Hinc apparet, quam malè aliqui dicant, v. g. பாவஙகளுககாக வடுழ: cùm dicendum sit, பாவஙகளாலேழ. Verbum autem ஆகிறது in quocumque tempore admittit hanc significationem: sic, இநதவியாதிககிதாகுமோ, *huic infirmitati proderitne hoc?*

கொளள.

Infinitivus quoque கொளள, à verbo கொளளுகிறது, præter communes specialem usum habet: additus siquidem infinitivo alterius verbi, importat causam, et eleganter sumitur pro *quia, quatenus.* Sic, பாவியாய நடககக கொளள அவலமாயக கெடுவான, *quia malè vivit, malè peribit:* sic, காலமேயவன வநததாககக கொளள, *quia summo mane venit &c.* Sic, நாளைவருவதாககக கொளள, *quia cras veniet &c.* Unde, ut ex allatis exemplis apparet, pro diversitate temporum, eleganter utimur participiorum verbalibus cujuscumque temporis cum infinitivo ஆக, cui additur hic alius infinitivus கொளள. Quæ omnia per ablativum causæ poteram quidem explicare, dicendo, நடககிறதிஞலே, வநததிஞலே, வருவதிஞலே &c. sed uti hoc infinitivo, modo nunc dicto, longè elegantiùs est. 145

Tandem ad complementum eorum, quæ hîc de syntaxi verborum tradidi, addam aliquid, quoad usum et significationem aliquorum verborum. Et 1) hæc duo verba, வாஙகுகிறது et கொடுககிறது, *accipere* et *dare*, inter se talem respectum habent, ut primo non possim uti, nisi accipiatur aliquid ab eo, qui illud manibus dare possit: nec hoc secundo uti possum, nisi dando illi, qui manibus possit accipere. Sic, si velim dicere, *accipe pecuniam, quæ est in illâ arcâ:* non possum uti verbo வாஙகுகிறது, cùm non debeas eam accipere è manibus alterius; sed uti debeo verbo எடுககிறது, *assumere, elevare:* sic, அநதப 146

H 5 பெட

பெட்டியிலிருக்கும் பணங்களை யெடு &c. Si autem dicam, *ibit, ut accipiat illud à Petro*: tunc bene utar verbo வாங்கிறது, cùm illud è manibus Petri accipiendum sit, ராயனைக்கிட்ட, vel ராயனைக்கையிலேயிருந்து வாங்கப்போவான் &c. Sic, ut dicam, *da herbam equo*, cùm equus manus non habeat, quibus herbam accipiat: non possum uti verbo கொடுக்கிறது, sed utar verbo போடுகிறது, *projicere*: sic, குதிரைக்குப் புல்லுப் போடு, *projice herbam equo*. Bene autem dicam, செட்டிக்குப் பணங்கொடு, *da pecuniam mercatori*, cùm hic manus habeat, quibus illam accipiat &c. 2) தருகிறது et கொடுக்கிறது, utrumque significat *dare*. Sic, வருகிறது et செல்லுகிறது, utrumque significat *venire*, *porvenire*: licet hoc ultimum alia quoque significet. Hæc tamen quatuor verba usu inter se differunt; omnia indiscriminatim inserviunt cum respectu ad tertiam personam: v. g. அவனுக்குப் பணந் தந்தேன், vel, கொடுத்தேன், *dedi illi pecuniam*; sic பணம் அவனுக்கு வந்தது vel சென்றது, *venit illi pecunia*. At cum respectu ad primam vel secundam personam, docet Tamulensium Grammatica, non posse nos uti verbo கொடுக்கிறது, nec செல்லுகிறது, sed debere uti verbo தருகிறது, et வருகிறது. Sic barbarum est dicere, எனக்கு vel உனக்குப் பணங் கொடுத்தான், sive, பணமெனக்கு vel உனக்குச் சென்றது: sed dicendum est, எனக்கு vel உனக்குப் பணந் தந்தான், *dedit mihi* vel *tibi pecunias*. Sic dicendum, பணமெனக்கு vel உனக்கு வந்தது, *venit mihi* vel *tibi pecunia &c.* Præterea eadem Grammatica docet, has tres voces ஈய், தா, கொடு, quæ omnes correspondent huic *da*, ita inter se differre, ut ஈய்

sit vox

ſit vox rogantis ſuperiorem, தா ſit vox petentis ab æquali, கொடு ſit vox imperantis inferiori. Scio vulgò non bene hoc diſcrimen ſervari, ſed quod à peritis præcipitur, non cenſui prætermittendum.

§. VI.

DE ALIQUOT TAMULICÆ LINGUÆ PARTICULIS.

PArticulas இடைச்சொல் vocant Tamulenſes: ac ſi dicerent, *vox intermedia orationi*. 147
Cùm autem in quolibet idiomate particulæ, ut gemmas aurum, orationem uniant et ornent: nonnulla hîc de particulis et aliis vocibus, quibus ad inſtar particularum utuntur Tamulenſes, tradere ſtatui. Quarum prima ſit,

உம்.

Hæc autem particula 1) æquivalet conjunctioni *et*; additur autem vel ſingulis, vel nulli ex his, quæ numerantur: v. g. இவனுமவனும் வந்தார்கள், et non, இவனவனும் வந்தார்கள். Quando verò உம் eſt cum negatione ſequenti, ſumitur pro *nec*, ut infrá dicemus, et tunc bené numeratis ſine ullâ conjunctione pluribus, in fine additur ſemel உம்: v. g. வெயில்குளிர்காற்று மழைபசிதாகமுமஞ்சாதிருந்தான், ác ſi dicerem, *ſolem, frigus, ventum, pluviam, famem, ſitim, nec hujusmodi calamitates timebat ille* &c. 2) Quando diſtinguo numerum à re numeratâ, et non dico, v. g. *duo boves*, ſed, *hi duo ſunt boves*; addendum eſt, உம்: ſic, இதுகளிரண்டுமெருது, et non, இரண்டெருது; hoc enim eſt, *duo boves*. 3) Quando numerus, qui exprimitur, eſt completus, addendum eſt உம்: v. g. ſi dicam, *dolet mihi unus oculus*, hic non eſt numerus perfectus, cùm duos oculos habeam; hinc, non addito உம், dicam, எனக்கொருகண்நோகுது. Si autem

uterque

uterque doleat, addendum est உம: sic, எனககிரணடு கணணும, vel கணணிரணடுமநோகுது: et, si hîc non adderem உம, videretur supponi, me tertium adhuc habere oculum. Sic si dicam, இநதவிரணடுமாடடெனது, *hi duo boves mei sunt*; cùm non addiderim உம, intelligitur, adhuc plures ibi esse boves: quod si hi duo tantùm, qui mei sunt, ibi essent, addito உம, dicendum erat, இநதவிரணடுமாடுமெனது &c. 4) உம sæpè idem est, ac apud Latinos, *quoque* sive *vel*, quando sumitur pro *etiam*: sic, நீயுமெனமகனே, *tu quoque, fili mi*. Hinc, si voci ஒனறு, quod est *unum*, addas உம, et sequatur negatio, idem est ac *nihil*: sic, ஒனறுஞசெயயேன, *nihil faciam*; est enim ac si dicerem, *non faciam vel unum quid*: sic தணணீருஙகொடான, *vel aquam non dabit &c.* 5) Hinc உம, cum negatione sequenti, æquivalet nostro *nec*: sic நானுஞசெயயேன, *nec ego faciam*; sic நனறுமலலதீதுமலல, *nec bonum, nec malum*. 6) Si addas உம vocibus dubitationis, importat sensum universalem: sic எஙகு, *ubi?* எஙகும, *ubique*; யார, *quis?* யாரும, *omnes*; எபபடி, *quomodo?* எபபடியும, *quomodocumque*; எபபோது, *quando?* எபபோதும, *semper &c.* Idem fit, si eisdem vocibus dubitationis addas vocem subjunctivi, *etsi, quamvis*, de quo num. 118. sic, எஙகெபோனாலும, *quocumque ierit*; எபபடிசெயதாலும, *quomodocumque fecerit &c.*

ஓ.

148 Hæc secunda particula, quæ longa est, 1) est vox interrogantis, et in oratione additur voci, per quam exprimitur id, de quo dubitando interrogamus: v. g. dubito, an dederit quis mihi pecuniam, dicam, நீயெனககுப பணநதநதாயோ. Si autem, certus de traditione pecuniæ, dubitem, fuerint

fuerint decem nummi, necne; tunc ஒ non debet addi verbo தந்தாய, cùm de hoc non dubitem, sed addi voci nummorum, de quibus dubito, quot sint: நீயெனக்குப்பத்துப்பணமோதந்தாய. Si verò, certus de traditione et numero pecuniæ, dubitem tantummodó, dederitne mihi, an alteri; addam ஒ voci *mihi*: நீயெனக்கோபத்துப்பணந்தந்தாய. Tandem, si certus quoque sim, me accepisse talem pecuniam, dubitem autem, à quo acceperim; ஒ additur voci *tu*: நீயோவெனக்குப்பத்துப்பணந்தந்தாய &c. Sic etiam latinè dicimus, *tu mibi pecuniam dedistine?* vel, *tu mibi decemne nummos dedisti?* vel, *tu mibine decem nummos dedisti?* vel tandem, *tune dedisti mibi decem nummos?* quæ sanè inter se satis differunt. 2) Si particulæ ஒ addas என்றால், vel என்னில், (utraque vox, subiunctivus *si*, à verbo என்கிறது, *dicere*;) sic, v. g. அவனோவென்றால், vel அவனோவென்னில்: est, *si dicas, avenò*, id est, si interroges de illo, ille fecit? dixit? &c. Unde hæc phrasis correspondet voci latinæ, *at, verò, autem*, et vertam, *at ille*, vel, *ille veró*, vel, *ille autem &c.* 3) Si addas ஒ voci ஆல், subjunctivi *si*, necessitatem aliquam moralem explicat illius medii ad illum finem, et idem est ac, *non aliter quam*: v. g. *Si relictis omnibus Christum sequutus fueris, salvus fies.* Cùm quis, retentis omnibus, si præcepta servaverit, benè possit salvus esse: quarè huic propositioni non possum addere ஒ, et dicere, எல்லாத்தையுந்துறந்துயேசுநாதனைப்பின்சென்றாலோதானேயீடேறுவாய. Cùm autem observare divina præcepta, sit necessarium ad salutem, bene addam ஒ, et dicam தேவகற்பினையையிட்டுநடந்தாலோதானேயீடேறுவாய; in quâ propositione includitur hæc alia, si non observaveris, non poteris salvus esse: unde bene vertitur, *non aliter, quam*

quam observando divina præcepta, salvus fies. Sic, அவனா வந்தாலொ செயமாகும், *non aliter, quàm illo veniente, victoria constabit &c.* In hoc sensu, et hoc eodem modo utuntur vocibus உண்டோ, அல்லோ, அல்லவோ, quæ voces idem sonant ac *nonne?* 4) Sæpe utuntur ஏ pro negatione, ut aliquando et nos utimur modo interrogandi, dum sanè responsum non expectamus, sed intendimus negare emphaticè: sic, நானோ சொன்னேன், *numquid ego dixi?* id est, *non dixi.* 5) Aliquando utuntur ஏ pro conjunctione *et*, ubi augmentum et hyperbolem explicare intendunt. Sic narrans quis pompam festi, dicet, அதிலேகூட்டின மனுஷரோ வந்தகுதிரைகளோ யானைகளோ கோவிலிலே விருந்தகாணிக்கைகளோ விரித்தபட்டுகளோ வைத்தவுடைமைகளோ குவித்தமலர்களோ செய்தசிறப்புகளோ விதேலலா மேவராலுஞ்சொல்லத்தந்தனமல்ல &c. 6) Si post ஏ addas vocem, quæ æquivaleat verbo *nescire* vel *dubitare*; tunc ஏ idem est ac *an*, *utrum*: sic, வருவானோ தெரியாது, *an venturus sit, nescio*; அவனோ சந்தேகம், *dubium est, an sit ille*; செத்தானோ வறியேன், *utrum mortuus sit, nescio*; et tunc non additur என்று, ut patet in allatis exemplis. Si autem sequatur verbum, quod significet aliud quàm *nescire* vel *dubitare*, utimur in eodem sensu hâc eâdem phrasi; addendum tamen est என்று: sic, வந்தானோவென்று கேள், *quære, an ille jam venerit*; அவனோவென்று சொல்லு, *dic, utrum sit ille &c.* 7) Tamulenses, ut diximus, præter ஏ habent voces, quæ ex se sunt interrogativæ; v. g. ஆர், *quis?* எப்படி, *quomodo?* எங்கே, *ubi? &c.* Si autem, interrogationi interrogationem addendo, his vocibus addas ஏ, jam non sunt voces interrogantis, sed ignorantis: sic, ஆரோ,

ரோ, *nescio quis sit;* அவனெங்கேயோ, *nescio, ubi ille sit &c.* Potest quidem addi, அறியேன், *nescio:* attamen, etiamsi non addatur, satis apertè subintelligitur: sic, ஆரோ ரொருவன் வந்தான், *venit quidam, nescio quis sit.* 8) Tandem ஏ aliquando potest poni in principio orationis, et tunc meliùs duplicatur, ஏஏ; et sic exprimit admirationem cum gaudio, vel admodùm irridentis: v. g. video plorantem, quæro causam, et ipse nugas narrat, ex quibus ineptè plorat; dicam, ஏஏ இதுக்கோவழுகிறாய், *oh! ex hoc ploras?*

ஏ.

Hæc particula ஏ, quæ longa est, in fine nullius vocabuli per se invenitur in linguâ tamulicâ, sed semper est addita, et ad libitum ubicumque addi vel auferri potest. Et 1) utuntur hâc particulâ ad exprimendam certitudinem quandam ac vim, quæ explicari vix potest. Additur autem voci, in quâ vim facere intendimus, eo ferè modo, quo diximus addendam particulam ஓ voci, per quam exprimitur id, de quo dubitamus: sic, நீயெனக்கிதைச்சொன்னாயே, vim facio in actu dicendi, ac si dicerem, *dixisti quidem hoc mihi;* நீயெனக்கிதையேசொன்னாயே, *tu hoc ipsum dixisti mihi;* நீயெனக்கேயிதைச்சொன்னாயே, *mihi ipsi hoc dixisti;* நீயேயெனக்கிதைச்சொன்னாயே, *tu ipse mihi hoc dixisti &c.* 2) Utuntur hâc particulâ ad discernendum signatè unum à multis. Plura v. g. pendent ab arbore poma; peto unum: quod nollem, afferunt; illo rejecto, aliud digito ostendens, dico, இதேயழுத்துத்தா, quod non possem dicere, si unum tantum esset. 3) Eleganter additur ஏ cuilibet voci gementis: sic, ஐயோகெட்டேனே: எனமகனந்தோவிழுந்துப்பட்டானே: உயிராதாரவாயநின்றவொருபிள்ளை உலாயிழந்தேனே, *heu perii! heu mihi, filius meus* 149

meus mortuus est! unicum filium, vitæ meæ subsidium, perdidi! 4) Aliquando hæc particula nihil addit voci, cui adjungitur; ut quando additur ablativis, ut suo loco dixi: முகத்திலே, முகத்தினாலே. முகத்தினோடே &c. Quare hujus linguæ periti ferè nunquam his ablativis addunt *ê*, saltem in suis libris.

ஐயோ. அன்றோ. ஏன். ஆ கருடம்.

150 1) ஐயோ, vel ஐயையோ, vel அந்தோ interjectiones sunt dolentis et compatientis, quæ per se solæ usurpantur, nec ullum casum petunt. ஆ quoque præcipuè hoc modo duplicatum, ஆ அ, est compatientis: sic, ஆ, அ செத்தான், *ah! mortuus est &c.* 2) அன்றோ, vel அல்லோ, vel அல்லவோ idem sonant ac, *nonne?* இவனல்லோ சொன்னான், *nonne hic ipse dixit?* Hæ autem particulæ adduntur voci, in quâ vim facere intendimus, uti diximus de ஏ. 3) ஏன், *ên*, idem est ac *cur?* Potest anteponi vel postponi verbo cum hoc discrimine: si anteponatur, verbum usurpatur personâ, numero et tempore, juxtà exigentiam orationis; sic, ஏன் வந்தாய், *cur venisti?* ஏன் வருகிறான், *quare ille venit?* ஏன் வருவீர்கள், *cur venietis?* Si autem hæc particula postponatur, pro quâcumque personâ, numero, genere et tempore usurpatur vox tertiæ personæ masculini temporis futuri; வருவான், இருப்பான் &c. Sic, நான், நீ, அவர்கள், அது &c. வருவானேன், போவானேன் &c. Hinc hæc phrasis, அதேனென்றால், propriè est, *si quæras, cur illud?* et explicatur per *quia*: est alia huic similis, அதேதென்றால், est, *si quæras, quid illud?* et explicatur per *scilicet*. Sic, நான் சொன்னதைச் செய்யாதே யதேனென்றாற் செய்வாயாகிற் சாவதே நிச்சயம், *ne facias, quod dixi, quia si feceris, certò morieris.* Sic, நான் சொன்னதைச் செய்யாதே யதேதென்றாற்

பாபம்.

பாவிகளைச்சேராதே, *ne facias, quod dixi, scilicet, ne associeris peccatoribus.* Dici quoque potest, அதேனொண்ணில et அதேதேனாணில, et idem significant. 4) ஆக்கும். vox est hæc, quæ, si postponatur orationi, æquivalet voci *fortasse:* sic, திருட வந்தானாக்கும், *fortasse venit, ut furaretur;* அவன் நல்லவனாக்கும், *fortasse ille bonus est &c.* Si autem hæc vox interponatur orationi, dubium omne expellit, et emphaticè affirmans, æquivalet voci, *certè, sanè, quidem:* sic, புண்ணியங்களைச்செய்தாலாக்கும் ஈடேறுவாய், *certè si tu virtutes exercueris, et non aliter, salvus fies;* திருடவாக்கும் வந்தான், *venit quidem, ut furaretur,* இவனாக்கு நல்லவன், *hic sanè bonus est &c.*

முன். பின். முந்தி &c.

Hæ voces non præpositiones, ut aliqui dicunt, sed 151
nomina sunt, quæ declinantur: et usurpantur præcipuè tres casus, முன்னுக்கு, முன்னை, முன்னால்; பின்னுக்கு, பின்னை; பின்னால். Ex his முன் idem sonat ac *ante* vel *antequam:* sic aliæ voces ex hâc derivatæ, முன்னே, முன்னையும், முன்பு. முன்னர். E contra பின் idem sonat ac, *post* vel *postquam:* sic et aliæ voces ex hâc derivatæ, பின்னே. பின்னை, பின்னையும், பின்பு, பின்னர், பிற்கு, பிற்பாடு. 1) Hæ voces omnes, si postponantur nomini, petunt genitivum vel dativum: sic அதின்முன். அதுக்கு முன், *ante illud;* அதின்பின், அதுக்குப் பின், *post illud &c.* Si autem hæ voces uniantur verbo, *primæ* uniuntur participio futuri; நான் சொல்லுமுன்னே, *antequam dicam vel dicerem. &c. secundæ* uniuntur participio præteriti; நீ இதைச்செய்தபின், *postquam hæc fecisti, vel jam feceris &c.* Et e contra usurpari non possunt, nec

potest

potest dici, வநதமுன, nec, வருமபின &c. Omnes autem indiscriminatim possunt uniri verbali a participiis præteriti vel futuri, quod usurpatur tunc vel in dativo, vel in genitivo: sic, நீயவநததின vel வநததுககுமுன-பின, *antequam venires*, sive *postquam venisti* vel *jam veneris*; sic, நீயவருவதின vel வருவதுககு, vel meliús, வருவதற்குமுனபின, *antequam venias*, vel *postquam veneris &c.* Ex his முன cum suis derivatis unitur quoque, et multó elegantiús, participio negativo, ablato *da*: sic, நீயிதைசசெயயாமுன னேயிஙகேவா, *antequam hoc facias, veni húc.* Potest etiam uniri dativo verbalis a participio negativo: நீயிதைசசெயயாததுககுமுன னே &c. 2) Si hæ voces usurpentur absolutè sine casu, vel in principio orationis, முனனேமுனனாலே &c. idem sonant ac, *antea.* பினனும, பினனே &c. idem sonant ac, *postea*, vel etiam, *præterea*: sic, பினனுமெனன, *præterea quid?* sic, முனனே, vel முனனாலேசெயததைசசொலலு, *dic, quod antea fecisti.* 3) Utuntur quoque pro முன, vel gerundio முநதி, vel infinitivo முநத, utrumque à verbo முநதுகிறது, *præcedere.* Usurpantur, ut முன, genitivum tamen non admittunt, sed cum dativo dicitur, அதுககுமுநதி, vel அதுககுமுநத, et bene explicatur, *ante illud.* Si autem usurpentur absolutè vel in principio orationis, idem sunt ac, *primó*, vel *prius*: முநதி, vel முநதவிதைசசொலலு, *dic primò*, vel *prius hoc &c.* et tunc sæpe iterantur, முநதிமுநதி, vel முநதமுநத &c. *præcipuè.*

படி.

152 Hæc vox nomen est, quod præter alia *modum* significat, et bene declinatur per omnes casus: படியின, படிககு, படியை, படியில, படியால, படியோடே. Et 1) eo sæpe utuntur

tur in recto absolutè pro obliquis, et loco dicendi v. g. படியிலே dicunt, படி, vel addito ê, படியே, et uniunt illud cuilibet participio pro quâlibet personâ: sic நான், நீ &c. செய்கிறபடி, செய்தபடி, செய்யும்படி, et propriè est, *modo, quo ego, tu, facio, facis, feci, fecisti, faciam, facies &c.* et bene explicatur per *sicuti &c.* Et hîc elegantiùs, ut sæpè dixi, utuntur participio futuri pro præsenti. 2) Si படி veniat in dativo, importat finem, et bene explicatur per *ut*: sic, நான் செய்யும்படிக்கு, *ut faciam &c.* 3) Si veniat in ablativo causæ ஆலே importat causam, et explicatur per *quia*: sic, நீ செய்தபடியினாலே, *quia fecisti &c.* Hoc modo sæpe utuntur participio ஆன, a verbo ஆகிறது, et fit, ஆனபடியினாலே, *quia hoc est, cùm hoc sit*: et sic usurpatur absolutè et in principio orationis, et bene explicatur per *quarè, quapropter, propterea*. 4) Tandem ex hoc nomine படி sunt illæ voces, quas sæpe retuli: இப்படி, *hoc modo*, அப்படி, *eo modo*, எப்படி, *quo modo?* எப்படியும், *quocumque modo*, இப்படிக்கொத்த, *hujusmodi &c.*

உள்.

Hæc vox quoque nomen est, quod declinatur, உள்ளின், உள்ளுக்கு &c. et significat *partem interiorem*: sic, உள்ளுக்கு மருந்து தந்தான், *dedit medicinam intùs* sumendam per modum cibi vel potus sic, உன்னுள்ளும் புறமும் ஆண்டவரறிவார், *Deus scit, quæ tibi sunt intus et extrà.* 1) Utuntur autem hâc voce quoque absolutè in recto pro obliquis, et sæpe addunt ê, உள்ளே. Et, si usurpetur cum genitivo vel dativo, cui semper postponitur, æquivalet præpositionibus *inter* vel *intrà*: sic, வீட்டுள்ளே, *intra domum*; பெட்டிக்குள்ளே, *intra arcam*; அவர்களுக்குள்ளே, *inter illos &c.* 2) Poteſt 153

absolutè usurpari in principio orationis, et tunc idem est ac, *intùs*: sic, உள்ளேயொன்றுமில்லை, *intùs nihil est &c.* 3) Hoc nomen உள் unitur verbo படுகிறது vel ஆகிறது. Sic, உள்படுகிறது, vel, quod idem est, உட்படுகிறது, et உள்ளாகிறது; et tunc propriè significat, *fieri intùs*, id est, *ingredi*: sic, கோட்டையுட்பட்டான், vel கோட்டையினுள்ளானான், *ingressus est arcem.* Hinc metaphoricè est, *assentiri alicui*, vel *ei associari*: sic, எனக்குட்பட்டான் vel எனக்குள்ளானான், *assensus est mihi*, vel *associatus est mihi, sumpsit partes meas &c.* Si autem uniatur verbo, படுத்துகிறது, vel ஆக்குகிறது, habet sensum activum, *facere, ut quis assentiatur &c.*

அப்புறம். அப்பால் &c.

154 1) Nomina புறம் et பால் præter alia significant *partem*; hinc, இப்புறம், இப்பால், *hæc pars*, அப்புறம், அப்பால், *illa pars*, possunt declinari et dici, v. g. இப்புறத்திலே, இப்பாலிலே; &c. Plerumque usurpantur indeclinabiliter cum dativo, et tunc இப்புறம், இப்பால் æquivalet voci *citrà*, அப்புறம், அப்பால் voci *ultrà*: sic, ஆற்றுக்கிப்புறம் vel இப்பால் est, *citra flumen*; ஆற்றுக்கப்புறம் vel அப்பால், *ultra flumen &c.* Aliquando usurpantur absolutè in principio orationis, et tunc explicantur benè per *citeriùs*, *ulteriùs*: sic, அப்புறஞ்சொல்லு, *dic ulteriùs*, இப்புறம்வா, *veni citeriùs*; அப்பாலே போ, *abi ulteriùs*, இப்பாலேவை, *pone citeriùs &c.* 2) Vox புறம் significat quoque expressè *partem exteriorem*, et opponitur voci உள், quæ est, *pars interior*, unde dicitur உள்ளும்புறமும் &c. Hinc hoc nomen, si usurpetur in ablativo இல், புறத்திலே, vel ad modum adjectivi, புறத்து, significat

ſignificat, *extrà*, *foris*, et vel uſurpatur abſolutè, vel cum dativo: ſic, புறத்திலேயிதைச்சொல்லாதே, *ne dicas hoc foris*; ſic, புறத்தாவலாதிக்கஉராயிங்கேசொல்லாதே, *ne dicas hic ſcandala, quæ ſunt foris*; ſic, வீட்டுக்குப்புறத்திலேபோ, *abi extra domum*, &c. Hinc eſt nomen appellativum, புறத்தியான் புறத்தியாள், *externus*, *externa*, et ſumitur plerumque pro *non conſanguineis*.

மேல். கீழ்.

Nomen மேல், etiam ſi poſſit, ferè nunquam de- 155
clinatur, ſeu ſimpliciter uſurpatur, vel cum *ê* addito, மேலே; et ſemper conſtruitur cum dativo vel genitivo. 1) Propriè autem ſignificat *partem ſuperiorem*, ſicuti கீழ், vel கீழே, *partem inferiorem*; hinc illud, *ſuprà*, hoc, *infrà*: ſic, இதுக்குமேலொன்றுமில்லை, *ſupra hoc nihil eſt*; அறத்தின்மேல்நன்மையில்லை, *nullum eſt; bonum ſuprá virtutem* &c. ſic, பாவிகளின்கீழினனில்லை, *infrá peccatores vilis homo non eſt*. 2) மேல் ſignificat *ſuper*, et tunc ſemper conjungitur genitivo dependentiæ, vel etiam nomini ſubſtantivo, adjectivo modo ſumpto; et cùm ſæpe vox nominativi inſerviat ad modum adjectivi, ut diximus num. 91. ſæpe unitur voci nominativi: ſic, என்தலைமேற்கொண்டேன், *appoſui ſuper caput meum*; ſic, வீட்டுமேலேறினான், *aſcendit ſuper tectum domûs*, vel வீட்டின்மேலே &c. ſic, அதின்மேலிதுவை, *pone hoc ſuper illud*. In hoc ſenſu quoque huic opponitur கீழ், et eſt, *ſub*; unitur autem genitivo, vel dativo: ſic v. g. இதின்கீழ், vel இதுக்குக்கீழே, *ſub hoc*. 3) மேல் unitur eleganter verbali a participiis, quod venit in dativo, et elegantiùs in genitivo; et tunc மேல் ſignificat, *plus quàm*, *amplius quàm*: ſic, நான்சொன்னதின்மேலேசெய்தான்,

plus fecit, quam dixeram &c. In hoc sensu, huic opponitur, *minùs quàm*; et ad explicandum hoc utuntur infinitivo குறைய, a verbo குறைகிறது, *deficere, minui*, et usurpatur, ut diximus num. 136. absolutè ad modum adverbii, petitque dativum: sic, இவனுழைசெய்ததுக்குக்குறையவாங்கினான், *accepit minùs, quàm laboraverit*; sic, என்னாசைக்குக்குறையத்தந்தான், *dedit mihi minùs, quàm desiderabam &c.* Hinc 4) iteratâ voce மேல், et ex unione literæ ல் cum ம, illâ in ன் mutatâ, fit மேன்மேல் vel மேன்மேலும், et propriè significat, *magis ac magis*: sic நாளுக்குநாள்மேன்மேலுமடையனானான், *in dies magis ac magis stupidus factus est.* 5) Tandem மேல் idem est ac, *postquam*, et tunc usurpatur cum genitivo vel dativo: sic, அதுக்குமேலிதைச்செய் *post illud fac hoc*, நீ வந்ததின்மேலே சொல்லுவேன், *dicam postquam veneris &c.*

மாத்திரம். அளவு. தஉண:

156 Dividunt Tamulenses quatuor genera mensuræ; primi generis sunt, quæ metimur numero, ut nummi; secundi generis, quæ metimur pondere, ut aurum; tertii generis, quæ metimur mensurâ, v. gr. modio, ut grana; quarti generis, quæ metimur extensione, v. g. palmo, ulnâ, ut longitudo, latitudo, altitudo et profunditas. 1) Pro quolibet autem genere mensuræ utuntur voce மாத்திரம்: sic, (1) இப்பணமெம்மாத்திரம், *quot sunt hi nummi?* (2) இப்பொன்னெம்மாத்திரம் *cujus ponderis est hoc aurum?* (3) இந்தத்தானியமெம்மாத்திரம், *quantum est hoc granum?* (4) நீளமெம்மாத்திரம், *quanta longitudo?* அகலமெம்மாத்திரம், *quanta latitudo?* உயரமெம்மாத்திரம், *quanta altitudo?* ஆழமெம்மாத்திரம், *quanta profunditas?* Præterea utuntur voce அளவு, quæ, excepto nume-

to numero, infervit aliis menfuris: fic, இபபொ னனெவவளவு? இததா னியமெவவளவு? நீளமெவவளவு &c. Tandem utuntur vocè தனை, quæ tamen propriè non infervit nifi pro iis, quæ numerantur: fic, v. g. பணமெத தனை, *quot nummi?* வருஷமெததனை, *quot anni?* 2) Ex his tribus vocibus, தனை nunquam in linguâ vulgari ufurpatur fimpliciter fine addito; fed vel unitur literis இ, அ, எ, loco articulorum, ut dictum eft num. 50. fic, இததனை, *tantum ut hoc*, அததனை, *tantum ut illud*, எததனை, *quantum?* vel unitur participio futuri, mutando உம in அம, et addendo voci தனை conjunctionem உம, et tunc idem eft ac, *usque dum*: fic, இருககத தனையும, *usque dum fit* vel *erit &c.* 3) Vox அளவு ufurpari poteft per fe, et eft, *menfura*; vel unitur fupra dictis literis, இ, அ, எ, addendo, juxta regulam ibi traditam, duplicem வ; fic, இவவள வு, அவவளவு, எவவளவு: vel unitur participio futuri, five verbalibus trium participiorum, addendo voci அளவு, உம, et tunc idem eft ac, *usque dum*; fic dicitur, நீயிதைச செயயும ளவும, vel, செயகிறதளவும, செயத தளவும, செயவதளவும, *usque dum tu id facias*, vel *usque dum tu id facis, feceris, facies &c.* Si autem ufurpetur quidem hoc modo அளவு, fed, loco addendi உம, illi addatur infinitivus ஆக, propriè fignificat, *ad menfuram, juxtà*: fic e. g. நீட செ யததளவாகப பலன வரும, *juxtà id quod feceris, præmium veniet.* Hoc autem modo unitur quoque nominibus in dativo: fic, எனனாசை ககளவாகததநதான, *dedit juxta defiderium meum, ad menfuram defiderii mei &c.* 4) Tandem மாததிரம eft nomen, quod fignificat *folus, a, um*, et femper poftponitur alii nomini: fic, நான மாத திரம வநதேன, *ego folus veni.* Benè explicatur

 aliquando

aliquando per adverbium, *solùm, tantùm*: இதை மாத்திரஞ் சொல்லு, *dic hoc tantum &c.* Præterea unitur supra dictis literis, இ, அ, எ: இம் மாத்திரம், அம்மாத்திரம், எம்மாத்திரம், *tantùm ut hoc, ut illud, quantum?* Tandem unitur participiis, et tunc idem est, ac si diceres, *statim ac*; et tunc meliùs usurpatur in ablativo இல்: sic, நீ செய்கிற மாத்திரத்திலே, செய்யுமாத்திரத்திலே, *statim ac facis, fecisti, facies.* &c.

வரைக்கும். மட்டும்.

157 1) Nomen வரை est, *terminus*, quo nomine in linguâ vulgari utuntur tantummodò in dativo cum conjunctione உம், et fit வரைக்கும், et idem est ac, *usque, tenus*: sic, இந்நாள் வரைக்கும், *usque ad hanc diem*; இன்னவரைக்கும், *usque modo*; கழுத்துவரைக்கும், *collo tenus &c.* 2) Nomen மட்டு est quoque *terminus*, et in hâc significatione usurpatur per se in quolibet casu; sic, மட்டில்லாதவன், *interminabilis*. மட்டோடிரு, *sta intra terminum &c.* Si autem cum conjunctione உம் addatur nomini alicui; hoc quoque significat, *usque, tenus*: sic, இந்நாள் மட்டும், *usque modo &c.* Elegantiùs unitur dativo, அந்த ஊருக்கு மட்டும், *usque ad illud oppidum &c.* Dicitur quoque, இம்மட்டு, அம்மட்டு, எம்மட்டு, *tantum ut hoc, ut illud, quantum?*

அதிகம்.

158 Hoc nomen correspondet voci *magis*. Hoc nomine plerumque utuntur indeclinabiliter, et cum dativo: அதுக்கிதுவேயதிகம், *magis est hoc, quam illud*. Hinc si velim dicere, *quò magis, eò magis*, addendæ sunt huic nomini particulæ, quæ significant, *tantùm. quantùm*, de quibus num. 156. addendo semper ஏ, in fine primæ partis orationis: sic, *quo magis ille crevit, eò magis stupidus factus est*, dicam, எவ்வ

ளவதி

ளவதிகமவளர்ந்தாறேறை அவ்வளவதி
கமறையுறுஊன்: sic, எம்மாத்திரம் பி
ச்சை யதிகந்தந்தாயோ வம்மாத்திர
மதிகமுன செல்வமவனாம், *quò magis eleemosynas dabis* vel *dederis, eo magis felix eris &c.*

பார்க்க. காட்டிலும்.

Ad explicandum autem comparativum, diximus jam num. 96. uti ablativo இல், cui elegantiùs additur உம்: sic, அதிலுமிது நல்லது, *hoc illo melius* vel uti dativo, ut diximus num. 95, sic, அதுக்கிது நல்லது, *hoc illo melius &c.* Utuntur quoque pro comparativo his vocibus, பார்க்க, பார்க்கில், a verbo பார்க்கிறது, *aspicere*, quæ semper petunt accusativum. Prima vox, cùm sit infinitivus, hîc sumitur pro ablativo absoluto, juxta regulam num. 120. traditam: hinc, அறத்தைப் பார்க்க நன்மையில்லை, est, *virtutem aspicientibus aliud bonum non est*, id est, *virtute majus bonum non est*. பார்க்கில், est subjunctivus *si*, juxta regulam, de quâ num. 115. unde அறத்தைப் பார்க்கில் &c. est, *si aspicias virtutem*, id est, *in comparatione virtutis &c.* In hoc sensu utuntur quoque voce காட்டிலும், subjunctivum, *quamvis*, juxta regulam num. 118 á verbo காட்டுகிறது, *ostendere*: hinc, சாவைக் காட்டிலும் பாவமே தின்மை, est, *quamvis mortem ipsam ostendas*, id est, *in conspectu, in comparatione ipsius mortis, peccatum sanè malum est*; quod bene vertam, *morte ipsâ pejus est peccatum &c.* 159

உடனே.

Vox உடன் est nomen, quod propriè nunquam usurpatur ad modum nominis, sed, vel absolutè in principio orationis cum *ê* addito in fine, et idem est ac, *statim, citó*: sic, உடனே வா, *veni citó &c.* Vel additur participiis omnibus, et tunc significat, *statim ac*: sic, நானிதைச் செய்கிறவுட 160

 னே,

னே, செய்தவுடனே, செய்யுமுடனே, *statim ac ego hoc facio, feci, faciam &c.* Vel unitur nomini, adjectivo modo sumpto, et tunc idem est ac, *cum*, præpositio: sic, கோபத்துடனே பேசாதே, *ne loquaris cum irâ &c.* Vel tandem sine *ê* in fine, unitur verbo படுகிறது, et fit உடன்படுகிறது, et est, *assentiri, convenire cum aliquo*, ac si dicerem, *esse in opinione cum illo*, et petit dativum: sic, கடைசியிலவனென்னக்குடன்பட்டான், *tandem ille convenit mecum*; sic, பாவத்துக்குடன்பட்டான், *consensit peccato &c.* Tandem ex hac voce fit ஒருங்குடனே, ex ஒருங்கு, quod est *omne in abstracto*: unde illa phrasis idem est ac, *cum omnibus*, et bene explicatur per *simul*; ஒருங்குடனெழுந்தார்கள், *surrexerunt simul.*

இல்லாமல். அல்லாமல்.

இன்றி. அன்றி.

161 இல்லாமல், vel இல்லாதே, (gerundium à verbo defectivo இல்லை,) est, *sine*; et அல்லாமல், vel அல்லாதே, (gerundium a defectivo அல்ல,) est, *præter*: sic, உன்னையில்லாமல், vel இல்லாதொன்றுஞ்செய்யேன், *sine te nihil faciam &c.* sic, இதல்லாமல், vel இதல்லாதொன்றுஞ்செய்யேன், *præter hoc nihil faciam.* Quæ differentia diligenter advertenda est. Hanc enim nesciens, in versione Evangelii S. Johannis, ubi, loquendo de verbo divino, dicit, *sine ipso factum est nihil*, vertit, இதல்லாமலுண்டானகாரியங்களொன்றுமுண்டாகவில்லை: quod vertitur, *præter ipsum, ex his quæ sunt, nihil est factum.* Prætereà pro இல்லாமல் dicimus, இன்றி, *sine*, et pro அல்லாமல் dicimus, அன்றி, *præter*. Omnia construuntur cum accusativo, vel cum nominativo.

ஆறு

ஆனாலும் &c. என்கிலும்.

ஆனாலும் vel ஆகிலும், vel ஆயினும், 162
hæ voces omnes ſunt ſubjunctivus *quamvis*, à verbo ஆகிறது, ut diximus num. 118. 1) Si hæ voces anteponantur orationi, idem ſunt ac, *attamen*. 2) Si vero hæ voces poſtponantur cuilibet parti disjunctionis, idem ſonant ac, *vel*, et in hoc ſenſu ac modo utimur quoque voce, என்கிலும், quæ eſt ſubjunctivus, *quamvis*, à verbo என்கிறது, *dicere*; (unde omnino error eſt eorum, qui ſcribunt எங்கிலும்:) ſic dicimus, இவனாகிலும் அவனாகிலும், *vel iſte, vel ille &c.* 3) Eædem, ſi non iteratò, ſed ſemel uni tantùm voci poſtponantur, idem ſonant ac, *vel* apud Latinos, quando ſupponit pro *ſaltem*: ſic, அவனாயினும் வரச்சொல்லு, *dic, ut ille ſaltem veniat &c.* 4) Si tandem addantur vocibus dubitationis, important ſenſum disjunctivè univerſalem: ſic, எப்படி, *quomodo?* எப்படியாகிலும், *aliquo modo, quomodocumque ſit*; ſic எப்போது, *quando?* எப்போதாயினும், *aliquando, quandocumque ſit &c.* Unde ſatis differunt à voce உம்; ſiquidem hæc juncta eisdem dubitationibus, ſenſum omninò univerſalem importat: ſic, எப்போதும் eſt, *ſemper*, எங்கும் eſt, *ubique*, et எங்கேயாகிலும் eſt, *alicubi*; எவனும் eſt, *omnis*, எவனாயினும் eſt, *aliquis, quicumque ſit &c.*

ஆம்.

Hæc eſt tertia perſona neutrius futuri ab eodem 391
verbo ஆகிறது, *eſſe*, appellando non exiſtentiam, ſed eſſentiam: hinc, cùm voce futuri, ut ſæpe diximus, uti poſſimus etiam pro præſenti, hæc vox ஆம் explicatur per *eſt*, vel *erit*. In uſu autem vulgari 1) quando hæc vox uſurpatur abſolutè et per ſe, ſemper ſonat idem ac, *eſt*: vox aliquid affirmantis, quâ ſemper utuntur, ubi ſermo eſt de eſſentiâ. Sic quæro, eſtne panis domi? cùm quæram de exiſtentiâ; ſi eſt, non dicunt,

dicunt, ஆம், sed, உண்டு vel இருக்குது; si autem de essentiâ quærens, dicam, quid est in illâ arcâ, estne panis? si est, dicunt, ஆம். 2) Quando hæc vox unitur vel nomini, vel verbo, tunc in usu vulgari sumitur non pro *est*, sed pro *erit*: hinc si dicatur de re præsenti, dubium importat, ut etiam in tali casu apud Latinos vox, *erit*. Sic si quærenti mihi, quid est ibi? dicant v. g. அரிசியாம், vertendum, *erit oryza*: adeoque idem est ac dicere, *nescio quidem, at judico, vel audivi esse oryzam*. Sic quærenti mihi, venitne Petrus? si dicant, வந்தானாம், est, *verum erit, quod Petrus jam venerit*, id est, *nescio quidem, sed dicunt venisse &c.* 3) Si autem sermo sit de re futurâ, tunc sicuti vox, *erit*, apud Latinos potest importare dubium, vel etiam certitudinem; sic pariter in hâc linguâ vox ஆம்: v. g. dico, si hoc facias, res ita se habebit; respondet alter, இப்படியாம், *ita erit*: tunc non importat dubium, sed certitudinem. Si autem cum dubio respondeat alter, *ita erit fortasse*, tamulicè dicam இப்படியாமாக்கும்; et plerumque, quando ஆம் postponitur alicui verbo etiam de futuro, videtur importare aliquod dubium: sic, வருவானாம், *veniet fortasse*, sive, *dicunt eum venturum &c.* 4) Si voci ஆம் addas litteram ê, tunc, cùm hæc importet certitudinem et æquivaleat voci *sanè*, ut diximus num. 149. vel sermo sit de re præsenti, vel de futurâ, vox ஆமே, omne dubium expellens, emphaticè affirmat: அவனாமே, *certè est ille*, வருவானாமே, *sanè veniet &c.* 5) Tandem ex hîc dictis, radicitùs cognoscere possumus vim illius phrasis, செய்யலாம், காணலாம் &c. Hæc enim, ut diximus num. 109. est composita a verbali செய்யல், காணல் &c. et a voce ஆம்: illud significat, *facere, videre &c.* substantivo modo sumpta; ஆம் verò, ut dixi, significat, *est* vel *erit*. Hinc illæ phrases bene latinè vertuntur, *facere est, videre est*. Sic, *hoc videre*

dere est apud auctores &c. vertam, இருக்கிறந்த கற்றார்க்களிடத்திலே காணலாம்: unde etiam illæ phrases bene vertuntur, *potest fieri, potest videri &c.*

ஒன்றில்.

Hæc vox est ablativus in இல், a nomine ஒன்று *unum*; usurpatur autem in linguâ vulgari absolutè pro *vel*, et semper anteponitur cuilibet parti disjunctionis: sic, ஒன்றிலிது, ஒன்றிலது, *vel hoc, vel illud*. Hinc aliquando, et præcipuè in linguâ sublimi, utuntur voce ipsius recti, addendo *ê*, ஒன்றே, pro eâdem disjunctione, *vel*; et tunc semper postponitur, et elegantiùs unitur verbalibus futuri: sic v. g. பாவத்தைவிடுவதொன்றே நரகத்திலேவேவதொன்றே, *vel dimittere peccatum, vel ardere in inferno*, subintellige, *necesse est*. Hic modus admodùm elegans est, et licet a vulgo non usurpetur, bene tamen intelligitur. 164

போலே.

Vox போலே, vel போல், est à verbo போலுகிறது, ut diximus num. 88. quod significat, *assimilari*; unde 1) illæ voces bene explicantur per *sicuti, ut*, et semper postponuntur accusativo: sic, சூரியனைப்போலே விளங்குவான், *splendebit, ut sol &c.* 2) Si போலே addatur participiis, mutando *a* breve in longum, vel addendo *â longum* participio futuri; tunc idem est illa vox, ac latinè, *statim ac*: sic v. g. என்னைக்கண்டாப்போலே சினந்தான், *statim ac me vidit, iratus est*; sic, செய்கிறாப்போலே, செய்தாப்போலே, செய்யுமாப்போலே &c. Hoc modo significat quoque, ut supra, *sicuti*: sic, நான்சொல்லுமாப்போலேசொல்லு, *dic, ut dico &c.* 3) Si eadem vox addatur subjunctivo, *si*, idem est ac, *quasi, ad modum*: sic, என்னுள் ந 165

ஞைக்க

கைத்தாற்போலே பேசுகிறாய், *loqueris, quasi irrideres me?* vel *ad modum irridentis me?* In hoc sensu aliqui abjecto ற், scribunt duplicem ப, sicuti fit, quando unitur, ut diximus, participiis; et scribunt v. g. நகைத்தாப்போலே, quod sanè barbarum est: cùm enim veniat a subjunctivo, *si*, நகைத்தால், τò ல் non potest deperdi, sed tantùm mutari in ற் consonantem, cùm sequatur ப, juxta regulam num. 20. et scribendum est, vel, நகைத்தால்ப்போலே, vel நகைத்தாற்போலே, *tanquam si irrideres &c.*

இடைவிடாமல்.

166 Hæc phrasis benè explicatur latiné, *continuatim, sine intermissione:* est enim a nomine இடை, *medium*, et a gerundio விடாமல், *non relinquendo*, et est, *non relicto medio*, sine intermissione &c.

இல்லாவிட்டால் &c.

167 Hæc phrasis bené explicatur latinè, *aliter:* est enim a gerundio இல்லா, verbi defectivi இல உல, cui addita est vox subjunctivi à verbo விடுகிறது, quæ hic elegantiæ tantùm inservit. Unde idem significaret vox simplex subjunctivi illius verbi, quæ est, இல்லாதால், et proprié significat, *si non sit*, vel, *non erit:* sic, இதானால் போ இல்லாவிட்டால் போகாதே *si hoc sit, abi, si non sit*, id est, *aliter, non eas*; sic poteram dicere, இல்லாதால்போகாதே &c.

ஒழிய. தவிர.

168 Dixi num. 136. Tamulenses uti voce infinitivi aliquorum verborum ad modum adverbii. Placet hîc præter dicta afferre nonnulla alia, quæ usurpantur pro adverbiis vel præpositionibus, usui magis necessariis. Primus autem sit infinitivus ஒழிய, cum primâ brevi, a verbo ஒழிகிறது, *deficere, mori*. Cúm autem num. 120. dixerim, uti nos posse infinitivo pro ablativo absoluto, hinc hic infinitivus ஒழிய bene explicatur per

per ablativum absolutum, *deficiente:* sic, இதொழிய வேறொன்றுமில்லை, est, *deficiente hoc medio, aliud non est.* Unde benè illa vox correspondet præpositioni, *præter:* sic, *præter hoc medium non est aliud;* vel etiam bene explicatur per particulam, *nisi; non est, nisi hoc medium.* Sic hæc propositio, *nisi veneris, non dabo hoc,* bene vertitur, utendo semper voce subjunctivi, *si:* நீயவந்தாலொழிய விதைத் தரமாட்டேன் &c. Eodem modo utuntur infinitivo தவிர, a verbo தவிருகிறது, *auferre, relinquere:* hinc, உன்னைத்தவிர வதுக்கானவனொருவருமில்லை, explicatur, *te ablato,* vel *relicto te, præter te nullus est alter ad hæc aptus &c.*

ஒருப்பட. ஒருமிக்க.

ஒருப்படுகிறது vel ஒருமிக்கிறது 169 est, *ex pluribus unum fieri:* hinc eorum infinitivis utuntur eleganter absolutè ad modum adverbii, *junctim, simul.* Dixi num. 141. ஆக significare, *simul,* attamen hoc utuntur tantùm, ubi plura numerantur, vel plura referuntur: sic, இருவருமாக, *uterque simul;* நானுநீயுமாக, *ego et tu simul &c.* Infinitivis autem, quæ modò retuli, utuntur etiam per se sine alio numero: sic, ஒருப்படவாருங்கோள், *venite junctim;* ஒருமிக்கப்போனார்கள், *abierunt simul &c.* et non poteram dicere, ஆகவாருங்கோள், ஆகப்போனார்கள்; sed addendum erat v. g. எல்லாருமாகவாருங்கோள் *venite omnes simul &c.*

ஏறக்குறைய.

Hæc phrasis composita est ex duobus infinitivis, 170 ஏற, à verbo ஏறுகிறது, quod præter alia significat, *augeri* neut. et குறைய a verbo குறைகிறது, *diminui,* neut. Hinc illa phrasis bene explicatur per, *plus minùs, circumcirciter &c.*

உற.

அற.

171 Infinitivus est a verbo அறுகிறது, abscindi, in sensu neutro. Unde si sumatur hic infinitivus pro ablativo absoluto, v. g. சநதேகமற, vertitur, *abscisso dubio:* hinc அற benè æquivalet præpositioni, *sine*, et dicitur, *sine dubio*. Aliquando utuntur hac voce absolutè, et tunc æquivalet adverbio, *perfectè, omnino*, ac si diceretur, *abscisso omni defectu*: sic, அறபபடிததவனலல, *non est perfectè doctus*; sic, அறககெடடுபபோனேன, *omnino perii &c.*

சூழ.

172 Infinitivus est a verbo சூழுகிறது, *circumdare*, quo infinitivo utuntur absolutè, et tunc æquivalet voci *circùm*, sive sumatur ut adverbium, sive ut præpositio: sic, சூழவெஙகேநினறாலும, *circùm, ubicumque fueris &c.* Quando autem æquivalet præpositioni, petit accusativum: sic, எனனைச சூழவாருஙகோள, *venite circùm me &c.*

கிடட.

173 Infinitivus a verbo கிடடுகிறது, *proximari*, in sensu neutro. Absolutè sumitur pro, *propè*: sic, கிடடவா, *veni propè &c.* Usurpatur quoque ut *propè* præpositio, et tunc petit dativum, vel accusativum, aliquando genitivum: sic, எனகிடடவா; அதுககுககிடடவை; அவனைககிடடபபோ, *veni prope me; pone prope illud; i prope illum &c.*

விலக.

174 Infinitivus a verbo விலகுகிறது *evitare, recedere.* Benè propterea absolutè usurpatur pro *procul:* sic, விலகபபோ, *abi procul, recede &c.*

கடுக. முடுக.

175 Infinitivus a verbo கடுகிறது, *festinare*, neut. Unde bene æquivalet adverbio, *festinanter, citò:* sic, கடுகவநதான, *venit festinanter;* கடுகசசொலலு,

ல்லு, *dic citò.* Hoc modo utuntur quoque infinitivo முடுக, a verbo முடுகிறது, quod pariter est, *festinare:* முடுகப்போனான், *ivit festinanter.* His opponitur மெள்ள, et hoc sumitur pro *lentè:* sic, மெள்ளச்செய்பவன் நன்றாய்ச்செய்வான், *qui lentè agit, bene aget &c.*

வலிய.

176 Infinitivus a verbo வலிகிறது, quod præter alia significat, *impelli*, in sensu neutro, id est, *à se ipso:* sicuti வலிக்கிறது est *impellere* activè. Hinc வலிய, sumptum, ut sæpe dixi, ad modum ablativi absoluti, est, *ex suo impulsu, sponte, voluntariè:* sic, வலியத்தந்தேன், *dedi sponte, motu proprio &c.* Adverte, esse aliam vocem வலிய quæ non a verbo aliquo, sed a nomine வலி, quod *fortitudinem* significat, orta est, et juxta regulam, quam tradam in Grammaticâ linguæ elegantioris, addendo ய, fit nomen adjectivum, *fortis, forte;* et tunc non duplicat sequentem: sic, வலியதலைதந்தான், cum simplici த, explicatur *dedit caput forte,* at, si duplicato த dicas, வலியத்தலைதந்தான், est, *voluntariè, spontè caput dedit &c.*

மை.

177 Ad complementum addam hîc aliquid de voce மை, quæ vim quandam specialem, et elegantiam addit orationi. Quarè, 1) si hæc vox addatur nominibus substantivis vel adjectivis, fit, ut nomen, quod significabat in concreto, significet jam in abstracto: sic v. g. ex கன்னி, *virgo*, fit கன்னிமை, *virginitas:* ex ஆண், *vir*, fit ஆண்மை, *virilitas;* ex தனி *solus, a, um*, fit தனிமை, *solitudo;* ex பொது, *universalis, le*, fit பொதுமை *universalitas;* ex புது, *novus, a, um*, fit புதுமை, *novitas.* Hinc, cum miraculum sit semper novum quid in naturâ, புதுமை sumitur quoque pro *miraculo.* Ex ஒரு, *unus, a, um*, fit ஒருமை, *unitas:* et sic non tot,

quin plura. Hinc patet origo illius nominis தன்மை; est enim à தன், obliquo nominis தான், *ipse*, et மை : hinc தன்மை est, ut ita dicam, *ipseitas*, *proprietas* alicujus rei &c. 2) Hæc eadem vox மை uniri potest participiis præsentis vel præteriti, et fit verbale. Ex இருக்கிற fit இருக்கிறமை; ex படித்த fit படித்தமை; quod verbale tamen fere nunquam est in usu, nisi in ablativo இல் vel ஆல்: இருக்கிறமையில், *cùm sit*; இருக்கிறமையால், *quia est*; படித்தமையில், *cùm didicerit*; படித்தமையால், *quia didicit*: et hoc modo admodum eleganter usurpatur. 3) மை unitur tandem participio negativo, ablato *da*: sic ex அறியாத, fit அறியாமை; et tunc usurpatur in quolibet casu, modo et significatione nominis absoluti. Hinc அறியாமை est, *ignorantia*: ex பொறாத fit பொறாமை, *impatientia*: ex நில்லாத fit நில்லாமை, *inconstantia*; ex இல்லாத fit இல்லாமை, *carentia*, *paupertas* &c. qui modus et facilis, et elegans, et universalis est.

CAPUT QUINTUM
DE VARIIS QUOTIDIANO USUI PRÆCIPUE NECESSARIIS.

§. I.
DE NUMERIS.

178 AD faciliorem candidatorum usum, afferam hic signa et voces numerorum: addam deinde aliquas regulas ad numeros spectantes. Sit igitur:

௧.	ஒன்று.	1.
௨.	இரண்டு.	2.
௩.	மூன்று.	3.
௪.	நாலு vel நான்கு.	4.
௫.	அஞ்சு vel ஐந்து.	5.
௬.	ஆறு.	6.

எ.

௭.	ஏழு.	7.
௮.	எட்டு.	8.
௯.	ஒன்பது.	9.
௰.	பத்து.	10.
௰௧.	பதினொன்று.	11.
௰௨.	பனிரண்டு.	12.
௰௩.	பதிமூன்று.	13.
௰௪.	பதினாலு.	14.
௰௫.	பதினைந்து vel பதினைஞ்சு.]	15.
௰௬.	பதினாறு.	16.
௰௭.	பதினேழு.	17.
௰௮.	பதினெட்டு.	18.
௰௯.	பத்தொன்பது	19.
௨௰.	இருபது.	20.
௨௰௧.	இருபத்தொன்று.	21.
௨௰௨.	இருபத்திரண்டு.	22.
௨௰௩.	இருபத்துமூன்று.	23.
௨௰௪.	இருபத்துநாலு.	24.
௨௰௫.	இருபத்தைந்து.	25.
௨௰௬.	இருபத்தாறு.	26.
௨௰௭.	இருபத்தேழு	27.
௨௰௮.	இருபத்தெட்டு.	28.
௨௰௯.	இருபத்தொன்பது.	29.
௩௰.	முப்பது.	30.
௩௰௧.	முப்பத்தொன்று.	31 &c.
௪௰.	நாற்பது.	40.
௪௰௧.	நாற்பத்தொன்று.	41 &c.
௫௰.	ஐம்பது.	50.
௫௰௧.	ஐம்பத்தொன்று.	51 &c.
௬௰.	அறுபது.	60.
௬௰௧.	அறுபத்தொன்று.	61 &c.
௭௰.	எழுபது.	70.
௭௰௧.	எழுபத்தொன்று.	71 &c.
௮௰.	எண்பது.	80.
௮௰௧.	எண்பத்தொன்று.	81 &c.
௯௰.	தொண்ணூறு.	90.

௯௰௧.	தொண்ணூற்றொன்று.	91.
௱.	நூறு.	100.
௱௧.	நூற்றொன்று.	101.
௱௨.	நூற்றிரண்டு.	102 &c.
௱௰.	நூற்றுப்பத்து.	110.
௱௨௰	நூற்றிருபது.	120.
௱௩௰.	நூற்றுமுப்பது.	130 &c.
௨௱.	இருநூறு.	200.
௩௱.	முந்நூறு.	300.
௪௱.	நானூறு.	400.
௫௱.	ஐந்நூறு.	500.
௬௱.	அறுநூறு.	600.
௭௱.	எழுநூறு.	700.
௮௱.	எண்ணூறு.	800.
௯௱.	தொள்ளாயிரம்.	900.
௯௱௧.	தொள்ளாயிரத்தொன்று.	901.
௯௱௨.	தொள்ளாயிரத்திரண்டு.	902.
௯௱௩.	தொள்ளாயிரத்துமூன்று.	903 &c.
௲.	ஆயிரம்.	1000.
௲௧.	ஆயிரத்தொன்று.	1001.
௲௨.	ஆயிரத்திரண்டு.	1002.
௲௩.	ஆயிரத்துமூன்று.	1003 &c.
௲௰.	ஆயிரத்துப்பத்து.	1010.
௲௨௰.	ஆயிரத்திருபது.	1020.
௲௩௰.	ஆயிரத்துமுப்பது.	1030 &c.
௲௱.	ஆயிரத்தொருநூறு.	1100.
௲௨௱.	ஆயிரத்திருநூறு.	1200.
௲௩௱.	ஆயிரத்துமுந்நூறு.	1300 &c.
௨௲	இரண்டாயிரம்.	2000.
௩௲.	மூவாயிரம்	3000.
௪௲	நாலாயிரம்.	4000.
௫௲.	ஐயாயிரம்.	5000.
௬௲.	ஆறாயிரம்.	6000.
௭௲.	ஏழாயிரம்.	7000.
௮௲.	எண்ணாயிரம்.	8000.
௯௲.	ஒன்பதினாயிரம்.	9000.

௰௲.

௰௲	பதினாயிரம்.	10000.
௨௰௲.	இருபதினாயிரம்.	20000.
௩௰௲.	முப்பதினாயிரம்.	30000 &c.
௯௰௲.	தொண்ணூறாயிரம்.	90000.
௱௲	நூறாயிரம் vel லக்ஷம்.	100000.
௱௲௧.	நூறாயிரத்தொன்று.	100001.
௱௲௨.	நூறாயிரத்திரண்டு.	100002 &c.
௨௱௲.	இருநூறாயிரம், vel இரண்டு லக்ஷம்.	200000.
௩௱௲.	முந்நூறாயிரம் vel மூன்று லக்ஷம்.	300000 &c.
௰௱௲.	பத்து நூறாயிரம் vel பத்து லக்ஷம்.	*mille millia.*
௨௰௱௲.	இருபது நூறாயிரம் vel இருபது லக்ஷம்.	*duo mille millia &c.*

Sic usque ad *decem mille millia*, quem numerum ipsi dicunt, நூறு லக்ஷம், vel unâ voce, கோடி, primâ longâ.

Unitatem subdividunt minutissimè: hîc tamen aliquas tantùm, quæ magis in usu sunt, subdivisiones tradam. Characterem earum, nomen et significationem ordine describam. 179

௲ந,	முந்திரிகை est *trecentesima vigesima pars unius.*	1/320		வீசம்.	1/16
உ.	காணி.	1/80	வ௲.	அரைக்கால்.	1/8
ப.	மா.	1/20	வ.	கால்.	1/4
பி.	மாகாணி vel		ஸ.	அரை.	1/2
			ஈ.	முக்கால்.	3/4

Adnotandum hoc unum, quando scilicet hæ subdivisiones aliis numeris uniuntur, vel inter se usurpantur; si sequa-

si sequatur vocalis, nihil additur, et si sit, *u*, eliditur: si autem sequatur consonans, interponitur *ê*. Sic ex ஒன்று et அனை fit, ஒன்றனை; ex இரண்டு, இரண்டனை &c. At ex ஒன்று v. g. et கால் fit, ஒன்றேகால்: sic, காலேமாகாணி; sic, இரண்டேமுக்காலே ஒருமா &c.

180 Sciendum autem, 1) quod superiùs traditæ voces numerorum nomina sunt, quæ omnia per se possunt usurpari, et declinantur per omnes casus, ut *unum*, *duo* et *tres* apud Latinos. Sic v. g. posuit quis quinque poma, ex his abstulit alter duo, et dicit amico, ஐந்திலேரண்டை யெடுத்துக்கொண்டேன், *ex quinque duo assumpsi mihi &c.* Unum hic addam de numero கோடி. Hæc vox duo significat: (1) dictum numerum, *decem mille millia*; (2) id, quod est *novum*. Sic telam, quæ à texente præcisa nondum lavata sit, vocant கோடி, cum primâ eodem modo longâ. Attamen advertendum juxtà regulas traditas primo capite, quod si hæc vox significet quid novum, sumitur modo adjectivo, unde duplicat, க, ச, த, ப, si sequantur: quando verò est numerus, non duplicat. Sic possum dicere, கோடிசீலை et கோடிச்சீலை: sed primum significat, *decem mille millia telarum*, et secundum, *tela nova*. Hinc apparet, quâ diligentiâ advertendæ sint regulæ, quas ab initio tradidimus, incipiendo à num. 16. ubi de augmento litterarum.

181 2) Dictæ numerorum voces possunt ad libitum vel anteponi vel postponi nomini: sic, மூன்றெருது vel எருது மூன்று, *tres boves*. Quando postponuntur, nulla fit mutatio; quando verò anteponuntur, nunquam potest usurpari vox ஒன்று, sed ejus loco adhibenda est vox ஒரு, cujus prima brevis est, si non elidatur *u*, longa, si elidatur, et remaneat ஓர், quod fieri potest, etiamsi non sequatur vocalis;

lis: ſic, ஒருமனுஷன் vel ஓர்மனுஷன், *unus homo*; ſic, பதினொருகுதிரை vel பதினோர்குதிரை, *undecim equi &c.* Cæteræ numerorum voces, etiam antepoſitæ nomini, poſſunt quidem uſurpari, nullâ factâ mutatione: tamen elegantiùs, quando anteponuntur, mutantur hoc modo. Ex இரண்டு fit இரு: ſic, இருதலை, *duo capita*; ſic இருபது, *viginti &c.* Ex மூன்று, ſi ſequatur vocalis, remanet மூ: ſic, மூவரசர், *tres reges*; ſic, மூவாயிரம், *tria millia &c.* Si autem ſequatur conſonans, apponitur மு breve, et duplicatur ſequens conſonans, quæcumque ſit: ſic, முக்கால், *tres quarti*; ſic, முக்காலம், *tria tempora*; ſic, முப்பது, *triginta*: ſic, முந்நூறு, *tercentum*. Nec poteſt ſcribi, முன்னூறு; tunc enim non eadem littera duplicaretur, ſed aliæ ſubſtituerentur; ſiquidem vox நூறு incipit non per ன, ſed per ந: ſed முன்னூறு eſſet à voce முன் et நூறு, et tunc நூ bene mutatur in னூ, quia ſequens præcedentis conditioni conformatur, unde eſſet, *anterius centum &c.* Ex நாலு fit நால, et ல mutatur juxtà ſequentem conſonantem: ſic, நாற்கலம், *quatuor modii*; ſic நாற்பது, *quadraginta &c.* Ex ஐந்து fit ஐம்: ſic ஐங்கலம், *quinque modii*; ſic ஐம்பது, *quinquaginta &c.* Ex ஆறு fit அறு: ſic அறுகலம், *ſex modii*; ſic, அறுபது, *ſexaginta &c.* Ex ஏழு primâ longâ, fit எழு primâ brevi: ſic, எழுகலம், *ſeptem modii*; ſic எழுபது, *ſeptuaginta*. Ex எட்டு fit எண்: ſic, எண்கலம், *octo modii*; ſic எண்பது, *octoginta &c.* Hoc ferè modo uſurpantur numeri in multiplicatione; pro quo ſciendum: (1) quod non, ſicuti apud nos, multiplicant numerum majorem per minorem, ſed è contrà: et non dicunt v. g. *ter ſeptem*, ſed *ſepties tria &c.* Licet in elegantiori idiomate uterque modus promiſcuè uſur-

petur. (2) ut dicam v. g. *septies tria*, possum quidem dicere, ஏழுவிசை மூன்று, et intelligent omnes, sed barbarum esset: et exterum sonaret hominem. Si autem dicerem, ஏழு மூன்று, primâ longâ, esset, *septem et tria*, scilicet decem: at எழு மூன்று, primâ brevi, est *septies tria*, scilicet *viginti unum &c.* Quarè incipiendo à decem, referam hic ordine voces, quæ inserviunt ad hujusmodi multiplicationes: ஒபதசு பபது, *decies decem*; ஒபத்தொன்பது ஒபத்தெட்டு, ஒபத்தேழு, ஒபத்தாறு, ஒபதைந்து, ஒபத்துநான்கு, ஒபத்துமூன்று, ஒபத்திரண்டு ஒபத்தொன்று; ஒன்பதுக்கொன்பது, ஒன்பத்தெட்டு, ஒன்பத்தேழு, ஒன்பத்தாறு, ஒன்பதைந்து; ஒன்பத்துநான்கு ஒன்பதுமூன்று, ஒன்பதிரண்டு ஒன்பதொன்று; எட்டெட்டு எண்ணேழு எண்ணாறு, எண்ணைந்து, எண்ணான்கு. எண்மூன்று, எண்ணிரண்டு, எண்ணொன்று; ஏழேழு, ஏழாறு, ஏழைந்து, எழுநான்கு, எழுமூன்று, ஏழிரண்டு, ஏழொன்று; ஆறாறு. ஆறைந்து, அறுநான்கு, அறுமூன்று, ஆறிரண்டு. ஆறொன்று; ஐயைந்து, அஞ்ஞான்கு; ஐம்மூன்று, ஐயிரண்டு. ஐயொன்று; நானான்கு, நான்மூன்று நாலிரண்டு. நாலொன்று; மும்மூன்று, மூவிரண்டு, மூவொன்று; ஈரிரண்டு, ஈரொன்று; ஓரொன்று.

182 3.) Ex numeris fiunt apud nos adjectiva, *primus*, *secundus*, *tertius &c.* sic apud Tamulenses; pro quo regula facilis est: additur siquidem participium ஆம், à verbo ஆகிறது, quod participium idem sonat, ac, *quod est*: sic இரண்டாம், *secundus*, *a*, *um*;

மூன்

மூன்றாம், *tertius, a, um* &c. Pro unitate tamen,
nullo modo potest usurpari vox ஒன்றாம், quæ
non primum, sed *unicum* significat. Dicendum autem
est முதல், vel முதலாம், *primus, a, um:* மு-
தல் enim est *principium*. In aliis autem numeris vox
ஒன்று, dicendum ஓராம்: sic ex பதினொ-
ன்று, பதினோராம், *undecimus*; இருபத்
தோராம், *vigesimus primus* &c. Hinc, ubi Lati-
ni adverbialiter dicunt, *primò, secundò* &c. Tamulen-
ses utuntur vocibus numerorum, addendo pro ஆம்,
ஆவது, verbale ab eodem verbo ஆகிறது, et
dicunt, முதலாவது, *primò*, இரண்டா-
வது, *secundò* &c. et ad litteram vertitur, *quod est
primum, quod est secundum* &c.

Hic advertas licet, quod, cùm முதல் sit *princi-* 183
pium, utuntur his phrasibus. (1) முதலாய், quod
bene vertitur, *vel, etiam*: sic, நான்முதலாய
றியேன், *vel ego ipse nescio*, ac si dicerem, incipi-
endo à me, ego ipse nescio. (2) முதலான, bene
vertitur, *et hujusmodi*: sic, பசி முதலான வா
தைகள், *fames et hujusmodi calamitates*; est enim,
ac si dicerem, calamitates, quæ sunt incipiendo à fame.
(3) முதற்கொண்டு: sic இந்நாள்முத
ற்கொண்டு செய்யேன், *ab hâc die non fa-
ciam*, scilicet, sumendo hanc diem tanquam initium,
in posterum non faciam &c.

4) Tamulenses à numeris formant nomina appella- 184
tiva: sic, ஒருவன், vel ஒருத்தன், *unus*, ஒரு
த்தி, *una*. Cætera inserviunt pro utroque genere: இ
ருவர், *uterque*, மூவர், *tres*, நால்வர், *qua-
tuor*, ஐவர், *quinque*. Alia enim in linguâ vul-
gari non sunt in usu. Hæc autem omnia sunt verè
nomina appellativa substantiva, quæ nullo modo pos-
sunt usurpari modo adjectivo, et anteponi alii nomi-
ni: sic non dicam இருவர்மனுஷர், sed sim-
pliciter, இருவர் vel அவர்களிருவர் &c.

185 5) Tandem, sicuti in linguâ latinâ dicimus, *singuli, bini, terni &c.* sic in hâc linguâ possunt usurpari voces numerorum, usque ad *decem*, excepto numero *novem*. Modus autem hic est. Repetitur prima sylla-ba tantùm cujuscumque numeri, quæ, si sit longa, fit brevis, et, si numerus incipiat per vocalem, interpo-nuntur duo *v* consonantes, excepto numero *quinque*, cui unum tantum *v* interponendum est; si autem incipiat per consonantem, illa, quæcumque est, duplicatur: sic ex ஒன்று fit ஒவ்வொன்று; ex இரண்டு, இவ்விரண்டு; ex மூன்று, மும்மூன்று; ex நாலு, நந்நாலு; ex ஐந்து, ஐவைந்து; ex ஆறு, அவ்வாறு; ex ஏழு, எவ்வேழு; ex எட்டு, எவ்வெட்டு; ex பத்து, பப்பத்து; *singuli, æ, a; bini, æ, a &c.* Ex his juxtà regulam superiùs traditam fiunt ap-pellativa substantivo modo sumpta: ஒவ்வொருவர், *singuli*; இவ்விருவர், *bini*; மும்மூவர், *terni &c.* Et hæc de numeris.

§. II.

De Mensuris.

186 Mensuræ, de quibus hîc loquar, sunt eæ, quibus Tamulenses grana metiuntur. Habent ipsi quan-dam speciem modii, quem கலம் vocant, et hoc cha-ractere signant, ஹ. Si autem sit unus modius, ad-dunt க, quo charactere *unum* signatur, ut supra dixi, et scribunt கஹ: si autem duo, உஹ, si tres, ஙஹ &c. Hæc mensura, retento eodem nomine, major et minor est, pro diversitate regionum; dividitur autem கலம் ab omnibus in duodecim parvas mensuras, quæ மரக்கால், seu et meliùs, குறுணி di-cuntur, et hæc parva mensura signatur hôc charactere ஈ; duæ autem ex his mensuris non இருகுறுணி, sed பதக்கு dicuntur, et notantur, per உஈ. Si autem tres, முக்குறுணி, et notantur per ஈ:

si quatuor,

ſi quatuor, தூணி, த; ſi quinque, ஐங்குறுணி, தங; ſi ſex, தூணிபதக்கு, தவங; ſi ſeptem, தூணிமுக்குறுணி, த ங; ſi octo, இருதூணி; ௨த; ſi novem, இருதூணிக்குறுணி, ௨தங; ſi decem. இருதூணிபதக்கு ௨தவங; ſi undecim, இருதூணிமுக்குறுணி, ௨த ங; ſi duodecim, கலம், கல. Præterea duodecima pars modii, dicta குறுணி, ſubdividitur in octo partes, quarum quælibet dicitur நாழி, et ſignatur hòc charactere ௳, cui anteponuntur figuræ numerorum: v. g. ſi duæ menſuræ ſint, ௨௳, இருநாழி, licet aliqui omnino per errorem dicant ரொணாழி; ſi tres, ௩௳, மூநநாழி; ſi quatuor, ௪௳, நாஞாழி; ſi quinque, ௫௳, ஐநாழி; ſi ſex, ௬௳, அறுநாழி; ſi ſeptem, ௭௳, எழுநாழி, ſi octo, குறுணி. Inſuper நாழி dividitur in alias octo partes: ex his octava pars dicitur ஆழாக்கு, et ſignatur per ௐ. Duæ ex his, quæ eſt quarta pars unius நாழி, vocatur உழக்கு, et notatur per ஒ, quæ ſupra dictæ parti unita, ſit உழக்காழாக்கு, ஒௐ, et ſunt ex octo tres partes; quatuor autem partes ex illis octo, id eſt, medietas unius நாழி, dicitur உரி, et ſic ſcribitur ஔ. Quinque partes, உரியாழாக்கு ஔௐ: ſex verò, id eſt, tres quadrantes unius நாழி, dicunt முவுழக்கு, ஔஒ; ſeptem, முவுழக்காழாக்கு, ஔஒௐ octo partes, நாழி. Aliqui loco dicendi குறுணி, ut ſupra attigi, dicunt மரக்கால; pro நாழி, படி; et pro ஆழாக்கு dicunt அரைகாலபபடி; pro உழக்கு, காலபபடி; pro உரி, அரைபபடி; pro முவுழக்கு, முககாலபபடி &c. Quæ tamen barbarè ſonant: et licet modus, quem ſuprà retuli, reverà ſit ex linguâ elegantiori, tamen adeò communis eſt, ut et à mulieribus vulgò uſurpetur. Dictæ autem menſurarum ſubdiviſiones omnes, cum relativæ ſint ad primam,

ad primam, id est, கலம், et hæc pro diversitate regionum major et minor sit: illæ quoque, quæ numero non diminuuntur, sunt majores vel minores inter se. Hîc autem junctim eorum nomina et figuras, quibus exprimuntur, referam.

௸.	ஆழாக்கு.	வங.	பதக்கு.
ஒரு.	உழக்கு.	ஙு	முக்குறுணி.
வரி.	உரி.	த.	தூணி.
நுரு.	மூவுழக்கு.	வுத.	இருதூணி.
௳.	நாழி.	கள.	கலம்.
௱.	குறுணி.	உள.	இருகலம் &c.

Hoc unum addo, quod, quando nomen கலம் unitur cum aliquâ ex supradictis fractionibus, mutatur semper ம in ன, et additur ே, sive sequatur consonans, sive vocalis: sic dicunt v. g. இருகலனே தூணி, et முக்கலனேயிருதூணி &c. et barbarum omnino esset dicere, இரண்டுகல நாலுமரக்கால et மூன்றுகலமெட்டு மரக்கால &c. licet significent idem.

§. III.

DE NOMINIBUS GRADUUM CONSANGUINITATIS ET AFFINITATIS.

187 CUm ad quotidianum usum, Missionariis præcipué, admodúm necessarium sit, scire nomina, quibus consanguinitatis et affinitatis gradus explicant Tamulenses: brevem hic addam eorum catalogum.

Consanguinitatem et affinitatem communi vocabulo முறை et aliqvando உறவு vocant; unde ut quæram, *quinam gradus consanguinitatis vel affinitatis est inter vos?* dicam, உங்களுக்குள்ளே முறையென்ன. Gradus autem singuli explicantur plerumque his nominibus.

தகப்பன், அப்பன் &c. est *pater*, et *fratres patris*: ex his, qui *patre major* est, vocatur etiam பெரியப்பன், qui *minor*, சிற்றப்பன். தாய், ஆயி, அம்மாள் &c. est *mater*, et *sorores*

tres matris: ex his, quæ *matre major* est, vocatur etiam பெரியாயி, quæ *minor*, சின்னாயி; hoc nomine vocant quoque *novercam*.

பாட்டன், *avus* à patre, vel matre.

பாட்டி, *avia* à patre, vel matre, quæ si sit à patre, vocatur etiam அப்பாயி; si sit à matre, அம்மாயி.

அத்தை, *soror patris*, sive *mater uxoris vel mariti*.

அம்மான், தாய்மாமன், *frater matris*.

கூடப்பிறந்தவர்கள், சகோதரர்கள், *fratres* et *sorores* ex eodem patre et matre.

அண்ணன், தமையன், *frater major*, vel ab eodem patre et matre, à fratre proprii patris, vel à sorore propriæ matris.

தம்பி, *frater minor*, modo nunc dicto.

அக்காள், தமக்கை, ஆச்சி, *soror major*, eodem modo sumpta.

தங்கச்சி, தங்கை, *soror minor*, cum eâdem extensione.

மச்சினன், *maritus* et *frater uxoris* respectivè inter se, sive etiam *consobrini*, qui non à duobus fratribus, vel duabus sororibus, sed à fratre et sorore nati sint.

மச்சினிச்சி, *soror minor uxoris*, vel mulier nata à sorore proprii patris, vel à fratre propriæ matris.

கொழுந்தி, *soror uxoris*, ea *senior*.

கொழுந்தன், *frater mariti*.

நாத்துணா, *soror mariti*.

புருஷன், பத்தா, ஆம்படையான், &c. *maritus*.

பெண்சாதி, பெண்டாட்டி, வதூ &c. *uxor*.

சகலன் vocantur inter se, *qui duas sorores duxerint*.

ஓர்ப்படியார், vocantur inter se, *quæ duobus fratribus nupserint*.

சககளததி, vocantur inter se *plures uxores*, quas unus vel simul habeat, vel habuerit disjunctivè.
மாமன, et மாமி, *socer* et *socrus*.
மருமகன et மருமகள, *gener* et *nurus*: vel etiam respectu hominis, *filius* et *filia sororis*; respectu verò mulieris, *filius* et *filia fratris*.
மகன et மகள, *filius* et *filia*, vel proprii, vel fratris respectu hominis, vel sororis respectu mulieris.
பேரன et பேததி, *nepos* et *neptis*, tùm in lineâ rectâ, tùm in collateralibus.
Hic hoc unum addam. Sæpe sæpius Tamulenses his nominibus adjungere hanc vocem ஆர, quæ hìc non interrogationem, sed honorem importat: sic dicunt, தகபபனார, தாயார, மாமனார, மாமியார, தமையனார, தமககையார &c.

§. IV.

De Diebus, Mensibus, et Annis.

188 Dies exprimitur in hâc linguâ per quinque nomina, quibus promiscuè uti non licet. Si dies sumatur ad distinctionem noctis, dicitur பகல: sic பகலுமிராவுமாக, *diu noctuque*. Dies autem viginti quatuor horarum dicitur vel நாள, vel கிழமை, vel தேதி, vel திதி, cum hoc tamen discrimine, quod நாள est dies, præscindendo à mense, hebdomadâ &c. sic, *veni post quartam diem*, dicam, நாலாநாளுககுபபிறகுவா. கிழமை sumitur signatè pro die hebdomadæ, pro quo dicunt etiam, வாரம: sic, *quâ die venisti, Venerisne. an Saturni?* tamulicé vertam, எநதககிழமையில வநதாய வெளளியோ சனியோ; et in hoc sensu barbarum esset dicere, எநதநாள &c. தேதி, cujus prima longa est, sumitur signatè pro die cum respectu ad mensem: sic, *hodie est quarta mensis*, இனறைககுநாலாநதேதி; et barbarum esset dicere, இனறைககு நாலா

நாலாநாள், vel நாலாங்கிழமை, nec hac phrasi intelligeretur conceptus noster. Tandem திதி sumitur signatè pro die ætatis lunæ: unde ut dicam, *quænam dies hodie à novilunio?* v. g. dicendum, இன்றைக்கெந்தத்திதி &c. Prætereà dies dividitur hic non *viginti quatuor* horis, sed *sexaginta*, quas நாழிகை vocant: quælibet autem நாழிகை subdividitur in trecentas et sexaginta partes, quas நொடி vel விபித்தம் vocant: unde, cúm cuilibet ex horis nostris correspondeant duæ horæ tamulicæ cum dimidiâ, sequitur Tamulenses tribuere cuilibet ex nostris horis nongenta நொடி, unde quodlibet நொடி continet *quatuor secundas*. Numerant autem ipsi triginta நாழிகை, sive horas ab ortu solis ad occasum, et ab occasu ad ortum alias triginta: unde fit, quod tempore æstivo longiores sint horæ diurnæ nocturnis, et è contra hyemali tempore; semper enim eundem servant horarum numerum. Insuper dividunt diem in quatuor partes, et noctem in alias quatuor æquales, quas vocant ipsi, சாமம், vel et meliùs, யாமம், tribuendo cuilibet septem, நாழிகை cum dimidiâ, scilicet tres horas nostras. Quando tamen simpliciter dicunt, சாமம், vel நடுச்சாமம், intelligunt semper *mediam noctem*.

Quoad dies autem hebdomadæ, quos, ut dixi, கிழமை et aliquando வாரம் nominant: septem numerant etiam Tamulenses; eosque a septem planetis, qui கிரகம் dicuntur, ordine, quo et nos solemus, nominant, addendo nomini planetæ vocem கிழமை. Sic, 189

நாயறு *Sol*: நாயறுக்கிழமை *dominica*.
திங்கள் *Luna*. திங்கள்கிழமை. *dies Lunæ*.
செவ்வாய், *Mars*: செவ்வாய்க்கிழமை, *dies Martis*.
புதன், *Mercurius*: புதன்கிழமை, *dies* (*Mercurii*.
வியாழம்,

வியாழம், *Jupiter*: வியாழக்கிழமை, *dies Jovis.*
வெள்ளி, *Venus*: வெள்ளிக்கிழமை, (*dies Veneris.*
சனி, *Saturnus*: சனிக்கிழமை, *dies Saturni.*
Nomen hebdomadæ non est in hac linguâ.

190 Mensis tamulicé dicitur மாசம், vel மாதம், vel மாஸுஞ்து. Duodecim menses numerant Tamulenses quoque, et incipiunt a mense Aprili. Conveniunt nobiscum de diebus annorum, non autem mensium, in quorum dierum numero nec sibi convenire videntur: siquidem mensis, qui hoc anno v. g: 32 dies numerat, numerabat anno elapso 31 &c. Quâ mensurâ unus mensis crescit, eâdem illo anno decrescit alter: unde circulus dierum anni non variat numerum. Initium cujuscumque mensis sumere se dicunt ab ingressu solis in quodlibet signum Zodiaci, incipiendo, ut nos, ab Ariete. Signa autem sumunt non astronomica, ut nos, sed stellifera: in hoc quoque tamen errant, et differunt multúm à nostro calculo. Eorum autem mensis incipit semper post septimum et ante duodecimum vel decimum tertium diem nostri mensis. Qui hæc scire funditùs desiderat, videat opusculum, quod scripsi de annis et mensibus Indicis, ubi eorum astrologiæ principia tradimus, et tabulas damus ad facilè inveniendum initium eorum mensium pro quolibet anno. Nomina autem mensium sunt,

சித்திரை,	Aprilis.	ஐப்பசி,	October.
வைகாசி,	Majus.	கார்த்திகை,	November.
ஆனி,	Junius.	மார்கழி,	December.
ஆடி,	Julius.	தை,	Januarius.
ஆவணி.	Augustus.	மாசி,	Februarius.
புரட்டாசி,	September.	பங்குனி,	Martius. Et hæc de mensibus.

191 Annus vocatur வருஷம், et hâc figurâ notatur ௵: aliquando vocatur etiam ஆண்டு. Anni autem ætatis hominum, animalium &c. his nominibus exprimi

primi non possunt; sed eos exprimunt per nomen வயசு, vel elegantiùs வயது, vel etiam பிராயம்: unde, si velim dicere, *huic sunt decem anni ætatis*, dicam: இவனுக்குப்பத்துவயதுண்டு, vel; பத்துப்பிராயமுண்டு. Si autem velim dicere, *decem anni sunt, à quo iste natus est*, dicam, இவன் பிறந்துபத்துவருஷமாச்சு &c.

Habent Tamulenses speciem quandam sæculi, quod 162
constat *sexaginta* annis, quorum singuli speciali notantur nomine, quæ nomina suo ordine tradam, addendo numerum nostrorum annorum, qui illis correspondet.

1.	பிரபவ	வருஷம	1687.
2.	இபவ	௵	1688.
3.	சுக்கில	௵	1689.
4.	பிரமோதூத	௵	1690.
5.	பிரசோற்பதி	௵	1691.
6.	ஆங்கிரச	௵	1692.
7.	ஸ்ரீமுக	௵	1693.
8.	பவ	௵	1694.
9.	யுவ	௵	1695.
10.	தாது	௵	1696.
11.	ஈசுர	௵	1697.
12.	பகுதானிய	௵	1698.
13.	பிரமாதி	௵	1699.
14.	விக்கிரம	௵	1700.
15.	விசு	௵	1701.
16.	சித்திரபானு	௵	1702.
17.	சுபானு	௵	1703.
18.	தாரண	௵	1704.
19.	பார்த்திவ	௵	1705.
20.	விய	௵	1706.
21.	சருவசித்து	௵	1707.
22.	சருவதாரி	௵	1708.
23.	விரோதி	௵	1709.
24.	விகுருதி	௵	1710.

25.	கர	௵	1711.
26.	நந்தன	௵	1712.
27.	விஜய	௵	1713.
28.	சய	௵	1714.
29.	மன்மத	௵	1715.
30.	துன்முகி	௵	1716.
31.	ஏவிளம்பி	௵	1717.
32.	விளம்பி	௵	1718.
33.	விகாரி	௵	1719.
34.	சார்வரி	௵	1720.
35.	பிலவ	௵	1721.
36.	சுபகிருது	௵	1722.
37.	சோபகிருது	௵	1723.
38.	குரோதி	௵	1724.
39.	விசுவாவிசு	௵	1725.
40.	பராபவ	௵	1726.
41.	பிலவங்க	௵	1727.
42.	கீலக	௵	1728.
43.	சவுமிய	௵	1729.
44.	சாதாரண	௵	1730.
45.	விரோதகிருது	௵	1731.
46.	பரிதாபி	௵	1732.
47.	பிரமாதீச	௵	1733.
48.	ஆனந்த	௵	1734.
49.	ராட்சத	௵	1735.
50.	நள	௵	1736.
51.	பிங்கள	௵	1737.
52.	காலயுத்தி	௵	1738.
53.	சித்தார்த்தி	௵	1739.
54.	ரவுத்திரி	௵	1740.
55.	துன்மதி	௵	1741.
56.	துந்துமி	௵	1742.
57.	ருத்திரோற்காரி	௵	1743.
58.	ரத்தாட்சி	௵	1744.
59.	குரோதன	௵	1745.
60.	அட்சய	௵	1746.

Hinc

Hinc iterum ad primum redeundo, பிலவ வ ருஉஷம், erit 1747. et sic de cæteris.

Hoc modo Tamulenses per circulum nominant annos. Numerum autem eorum sumunt ab ætate mundi, quam multó seniorem, quam reverà est, effingunt. Siquidem quatuor distinguunt mundi ætates, quas communi vocabulo யுகம் vocant, ex quibus, tribus jam elapsis, in quartâ nos esse dicunt. Primam mundi ætatem, quæ ab ipsis *innocentiæ ætas* vocatur, கிரேதாயுகம் nominant, eamque numerasse asserunt 1728000 annos. Secundam திரேதாயுகம் dicunt, eique, demptâ quartâ parte primæ ætatis, annos 1296000 tribuunt. Tertiam துவாபரயுகம் appellant, et demptâ tertiâ parte secundæ ætatis, 864000 annis durasse affirmant. Quartam tandem, quæ præsens est, கலியுகம் nominant, ac si dicerent, *ætatem infortunii*: et quod ineptiús adhuc dictum est, hanc, demptâ mediâ parte tertiæ ætatis, 432000 annos habituram dicunt Tamulenses, unde hæc non habet nisi quartam partem annorum primæ ætatis. Hic autem annus à Christo nato 1728 vus, in cujus fine hæc scribo, est juxtà calculum Tamulensium, 4829 vus completus hujus ultimæ ætatis: ipsi enim semper numerant annum elapsum et completum. Hinc sequitur, quod hoc anno, in quo nondum sex mille annos numerat mundus, ipsi elapsos asserant a creatione mundi annos 3892829. Pari modo fabulantur et cætera omnia: quippe qui nullam reverà historiam habentes, poëtarum figmentis, sicuti historiis, fidem præstant. Quarè annos signant hoc modo: cùm hic annus vocetur, கீலக வருஉஷம், dicunt, கலியுகத்தில சுதஅநா உகமாண்டு கீலக வருஉஷம், scilicet, *annus* 4829 *nus ætatis caliyugam, chîlaga varuxam dictus*; qui vero incipiet futuro mense Aprili, erit 4830 mus annus completus, சவுபியவருஉஷம் dictus; et sic de cæteris. Hunc modum servant in suo,

ut ita dicam, Almanacho, quem பஞ்சாங்கம் vocant. Alium quoque modum annos numerandi sequuntur Indici Astronomi. Epocham sumunt ab anno mortis cujusdam Regis, nomine *Sàlivàganàn*, qui mortuus est anno Christi 78. qui erat 12 mus sæculi indici, பகுதானியம் dictus; adeoque deerant adhuc, ad complementum eorum sæculi, 49 anni: præter quos, hic annus 1728 est annus 42 dus sæculi 27-mi, ut patet. Juxta hujusmodi autem calculum fiunt hic observationes omnes astronomicæ. Hanc autem Epocham vocant *Sàlivàgana sagâptam*; a nomine scilicet illius Regis, et a *Sagam*, nomen illius regni, et tandem ab *aptam*, quod est grandonicè *annus*, quasi dicerent, annus a quo regnavit *Salivâganen*. Tamulenses verò, cùm nec suis characteribus scribere possint, nec ore pronunciare *Sagâptam*, scribunt et dicunt *Sagârtam*.

194 பஞ்சாங்கம். Nomen est compositum à பஞ்ச *quinque*, et அங்கம், *membra*: in compositione autem ex concursu duorum *a* brevium fit unum longum, et dicitur, பஞ்சாங்கம். Dicitur autem hic liber *quinque membra*, quia ibi quinque traduntur. 1) திதி, *dies ætatis lunæ*. 2) வாரம், *dies hebdomadæ*. 3) நட்செத்திரம், *constellatio*, in quâ quotidie invenitur luna: quod superstitiosè observant. 4) யோகம், *dies boni et mali*. 5) கரணம், *auguria, horoscopi &c.*

§. V.

DE RHOMBIS, SIGNIS ZODIACI ET LUNATIONE.

195 RHombos ventorum vocant திக்கு vel திசை, quatuor principales nominant hoc modo. Scilicet,

கிழக்கு vel கிழக்குத்திசை est *Oriens*.
மேற்கு vel மேற்குத்திசை *Occidens*.
தெற்கு vel தெற்குத்திசை *Auster*.
வடக்கு vel வடக்குத்திசை *Aquilo*.

His

His autem, quæ desinunt per *u*, sæpe hoc eliso addunt ê: sic, கிழக்கெ, மெற்கெ, தெற்கெ, வடக்கெ. *Angulos* his intermedios, quos communi vocabulo மூலை dicunt, quatuor præcipuè distinguunt hoc modo:

தென்கிழக்கு, angulus *ab oriente ad austrum*;
தென்மேற்கு, angulus *ab austro ad occidentem*;
வடமேற்கு, angulus *ab occidente ad aquilonem*;
வடகிழக்கு, angulus *ab aquilone ad orientem*.

His octo ventorum rhombis octo deos seu semi- 196
deos præsidere dicunt, quos communi vocabulo திக்குப்பாலகர் nominant; ac si dicerent, *rhomborum custodes*. Ex his in oriente est இந்திரன், *princeps deorum*. In angulo ab oriente ad austrum, அக்கினி, *deus ignis*. In austro, இயமன், *deus mortis*. In angulo ab austro ad occidentem, நிருதி, nomen cujusdam Regis, quem potissimùm a liberalitate laudant. In occidente வருணன், *Neptunus*. In angulo ab occidente ad aquilonem, வாயு, *Æolus*. In aquilone குபேரன், *Plutus*, deus divitiarum. In angulo ab aquilone ad orientem, ஈசானியன், id est, சிவன்: siquidem ஈசானம் est unus ex quinque vultibus, quos illi dant. Hinc ex his quoque nominant rhombos et angulos: sic, ஈசானி மூலை, angulus ab oriente ad aquilonem; அக்கினி மூலை, angulus ab oriente ad austrum &c.

Præterea Tamulenses utuntur dictis nominibus ad- 197
jectivo modo, et ea jungunt alteri nomini, v. g. regio orientalis, borealis &c. mare orientale, boreale &c. tunc utuntur dictis vocibus, sicuti unitas ostendimus nomini திசை: sic v. g. கீழ்தேசம், *regio orientalis*; கீழ்கடல், *mare orientale*; மேல்தேசம், *regio occidentalis*; மேல்கடல், *mare occidentale*; தென்தேசம், *regio australis*; தென்கடல், *mare australe*; வடதேசம், *regio borealis*; வடகடல், *mare boreale*. Sic கீழ்ப்பக்கம்,

மேற்பக்கம், தென்பக்கம், வடபக்கம், *pars orientalis, occidentalis, australis, borealis &c.* Utuntur autem hoc modo loquendi in quâlibet minimâ distantiâ: in eodem v. g. cubiculo, si aliquam partem assignare velint, non hanc vel illam partem dicunt, sed v. g. sede ad austrum, sede ad orientem &c. unde vel pueri et puellæ hæc nomina perfectè norunt, et si quem stolidum dicere volunt, eum vel ventorum rhombos ignorare dicunt.

198 Cognoscunt Tamulenses quoque duodecim *signa Zodiaci*, quæ communi voce ராசி vocant, eaque nostro ordine numerant. Nomina autem sunt hæc:

மேஷம், Aries.	துலாம், Libra.
ரிஷபம், Taurus.	விருச்சிகம், Scorpius.
மிதுனம், Gemini.	தனுசு, Arcitenens.
கர்க்கடகம், Cancer	மகரம், Caper.
சிங்கம், Leo.	கும்பம், Amphora.
கன்னி, Virgo.	மீனம், Pisces.

Hæc nomina a linguâ Grandonicâ sumpta, significatione etiam correspondent nostris: மிதுனம் tamen significat non Geminos, sed *Geminas*; (mulieres enim illas dicunt et nominant பாட்டை unam, பாட்டவள் alteram;) et sicuti nos uni ex Geminis damus clavam, alteri sagittam; ita Tamulenses uni dant தண்டு, id est, *clavam*, alteri autem யாழ், id est, *citharam*. Prætereà தனுசு non est Arcitenens, sed simpliciter *arcus*. மகரம் autem non caper, sed *species est piscis*, quem inter natantia túm corporis animique magnitudine, túm bellicæ laudis nomine insignem decantant eorum poëtæ, eumque dicunt etiam சுறா.

199 De Lunatione aliqua scitu digna sunt et usui necessaria. *Novilunium* அமாவாசி vocant; *plenilunium* verò, பவுர்ணமி vel பவுர்ணமியமாவாசி. Distinguunt crescentem à decrescente, quæ duo tempora grandonicè பக்ஷம், tamulicè பக்கம

பக்கம dicunt, id est, *partes*. Ætas lunæ a novilunio ad plenilunium dicitur, சுக்கிலபக்ஷம: சுக்கிலம enim est *albedo*, vel etiam *lux*: unde cùm post novilunium sub initio noctis luceat luna, eam ætatem vocant *partem, quæ lucet*. Ætas verò lunæ à plenilunio ad aliud novilunium dicitur, கிருஷ்ண பக்ஷம, quia கிருஷ்ணம est *nigredo* vel *tenebræ*: unde cùm post plenilunium sub initio noctis non appareat lux lunæ, illud *tempus tenebrarum* vocant. Prætereà alio nomine prima pars dicitur பூருவபக்ஷம, secunda, அபரபக்ஷம: siquidem *pûruvam* præter alia significat *principium*, unde bené partem post novilunium *principium lunæ* vocant; *abaram* vero significat, quod tempore *posterius* est, unde benè *partem* post plenilunium, tempore *posteriorem* vocant. *Dies lunæ* communi vocabulo, ut diximus, vocant திதி: non numerando autem nec diem novilunii, nec diem plenilunii, et incipiendo à die illis immediatâ, quam primam diem vocant, quatuordecim illos dies à novilunio ad plenilunium, et ab hoc ad illud novilunium, vocant singulos suis nominibus è linguâ grandonicâ, quæ hîc ordine referam.

பாட்டியமி, prima dies.
விதியை, secunda dies.
திதியை, tertia dies.
சவுதி, quarta dies.
பஞ்சமி, quinta dies.
சஷ்டி, sexta dies.
சத்தமி, septima dies.
அஷ்டமி, octava dies.
நவமி, nona dies.
தசமி, decima dies.
எகாதசி, undecima dies.
துவாதசி, duodecima dies.
திரியோதசி, decima tertia dies.
சதுர்த்தசி, decima quarta dies.

Quæ nomina, ut dixi, significant primam, secundam &c. diem túm post novilunium, túm post plenilunium, et distinctio fit à nominibus partium, quæ supra retuli. Sic v. g. பூருவபக்ஷ திதிபஞ்சமி, est, *quinta dies post novilunium*, et அபரபக்ஷ த

திஐபஞ்சமி, eſt, *quinta dies poſt plenilunium*; et ſic de cæteris. Vel etiam diebus poſt novilunium addunt சுத்த, id eſt, *clarus*; ſic சுத்தபஞ்சமி, *quinta dies à novilunio*: et diebus poſt plenilunium addunt *bahula*, vel tamulicè பகுள, id eſt *obſcurus*; ſic, பகுளபஞ்சமி, *quinta dies a plenilunio* &c.

§. VI.

DE CORRESPONDENTIA PLURIUM EX PARTICULIS, ADVERBIIS &C. LINGVÆ LATINÆ.

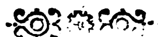
200 AD faciliorem tyronum uſum tradam hic indicem ordine alphabetico diſpoſitum, in quo præcipuas latinæ linguæ particulas, aliquot adverbia, et alia hujusmodi, quæ ad elegantiam orationis potiſſimum inſerviunt, referam: et addam numerum, qui marginalis eſt, ubi, cuilibet latino vocabulo correſpondentem in tamulico idiomate vocem, facilè invenire poſſint.

NOn deerit fortaſſe, qui fuſius, quam par erat, has regulas tradidiſſe me condemnet: non inficior ſanè, dummodó priùs abſcindat ipſe, quæ ſuperflua ſunt, deinde longa me ſcripſiſſe dicat. Plura equidem dixi, quæ tyronibus ſtatim proponenda non ſunt,

ſunt, et multó minús exigenda : quæ tamen, ne poſtea deſiderarentur, ordinem ſecutus, ſuo loco tradidi : docentium autem erit, ut ſub initio dixi, ſingulis diſcernere ſingula, et modum ac tempus, quo hæc perlegere expediat, decernere. Ego verò hujus linguæ candidatos hortari audeo, ut expletâ jam hujus Grammaticæ lectione, eam ſeponant, et poſt unum aut alterum annum, cúm jam ſatis loquentes intelligere, et plura ab omnibus intelligenda ipſi expedité loqui noverint, reſumant tunc Grammaticam hanc, eamque attentè percurrant ; nec dubito, quin nova, nec ſpernenda inveniant. Ceterum ego brevitatis notam potiús apud linguæ peritos timeo : ſiquidem multa reliqui ; conſultò tamen, ne congeſta moles ſuo ipſo pondere damnata corrueret. Prættereà ſcio, in quâlibet hujus regni parte uti incolas ſpeciali quodam loquendi modo, ac ſingulos plura reſpuere, addere plura ; quæ tamen tradere non judicavi : ſiquidem in Europâ quoque, qui Italam v. g. linguam exterum edoceret, quod ubique docti loquuntur vulgare idioma tradere contentus ; quid in quolibet angulo vulgus vel barbarè ſupplantat, vel injuſtè ſupprimit, nunquam ſanè proponeret. Nec ſecús ego, non rudium abuſus, ſed tamulici idiomatis regulas tyronibus tradendas eſſe judicavi. Sciant, quid appoſitè loquendum ſit, et poſſint vel incolas reprehendere, ſi errent : cetera nullo labore edocebit uſus.

FINIS.

A. M. D. G.

INDEX

potius Grammaticæ: ubi *primus* Numerus marginalis est, *secundus* paginæ.

Caput I. De Litteris, in quo

Caput II. De Nomine, in quo

Caput III. De Verbo, in quo

தகக

§. VI.

Caput

CAPUT V. in quo

INDICIS FINIS.

Österreichische Nationalbibliothek
+Z185658704

